

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Winther, Christian.

Titel | Title:

Fire Noveller.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1843

Fysiske størrelse | Physical extent:

144 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

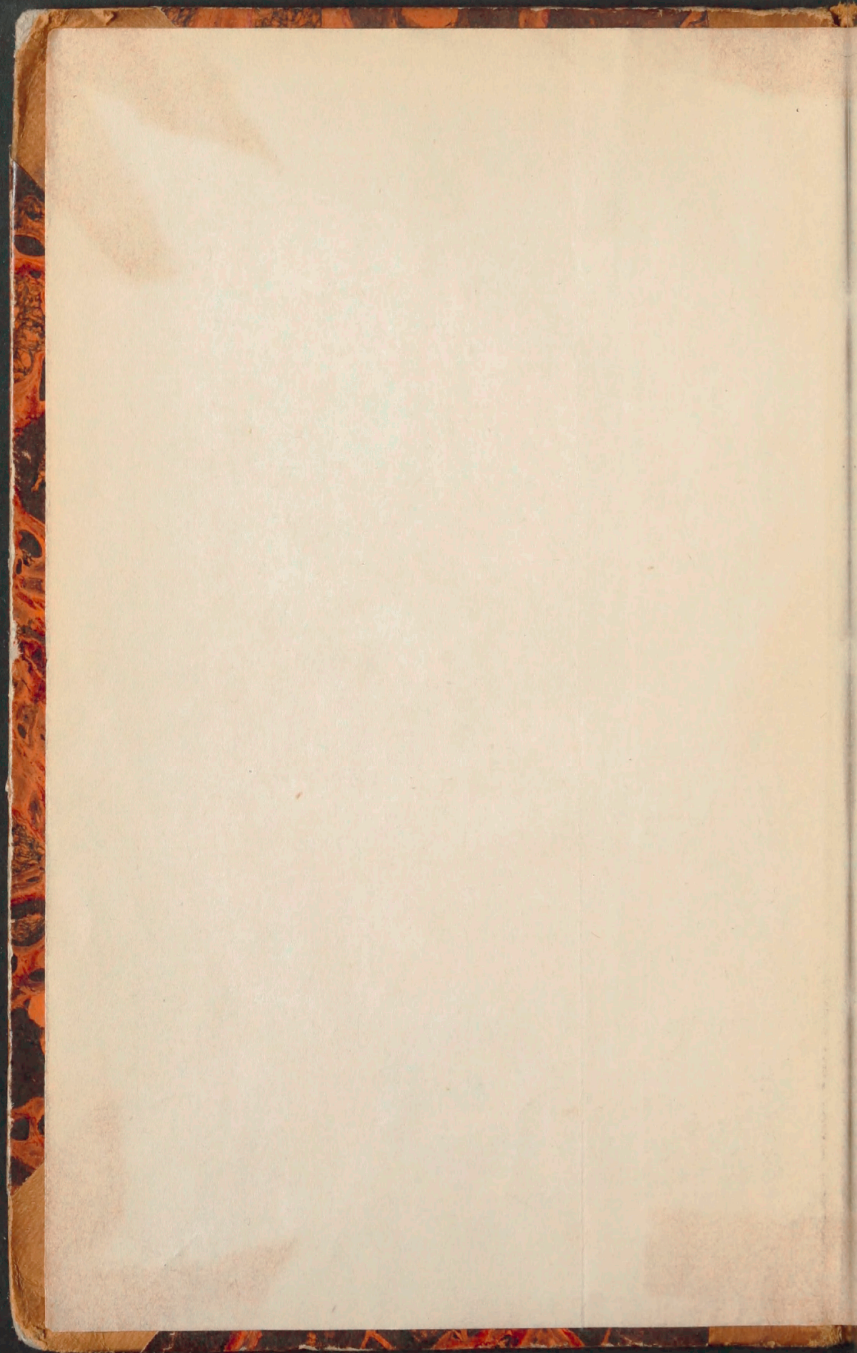
57. - 308. - 8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019427251

Fire Noveller,

af

Christian Winther.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler E. A. Reigel.

Drykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

—
1843.

Indhold.

	Side
Skriftestolen	1.
En Høvn.....	13.
Et Hjertes Gaade	33.
En Aftenscene.....	85.

Anmærkning.

En Aftenscene: See: Brave danske Mænds og Qvinders
berømmelige Eftermæle, udgiven ved Casper
Peter Rothe. 1753.

Fire Noveller.

Skriftestolen.

I Magdalenekirken i Girgenti havde Man gjort Forberedelserne til en stor Fest. Alt var smykket paa sædvanlig Maade med røde Tapeter og Blomster. Arbejderne havde i Middagsstunden forladt Kirken, og der herskede nu den forunderlig veemodige Stilhed, som i de catholske Templer er saa velgjørende og opløstende.

To Herrer vandrede i sagte Samtale i den lange Gang, der løber langs den nordlige Side, og syntes at nyde Kirkens Skygge og Kjølighed, som om det var en offentlig Promenade. Den Ene var en Mand paa omtrent fem og tyve Aar, stor, stærktbygget, bredskuldret, med et alvorligt Ansigt, hvori ingen Videnskab syntes at have sat sit Præg; det var Don Antonio Caracciolo, Marchese d'Arena. Den Anden, smitbygget og slank og neppe udtraadt af Unglingsalderen, lod sit smukke, livlige Ansigt, med de mørke, men næsten kvindelige Dine, vende sig til alle Sider med monstrende Blik, ret som om han havde Noget at sige her; og det

havde han ogsaa; thi det var den Architect, der havde forestaaet og ledet Arbeidet, det var den for ikke længe siden fra Rom hjemkomne Giulio Balzetti. Med Et standsede denne.

„Jeg skal dog for Pøier betroee Dem, Signor Marchese! en Hemmelighed, som Ingen kjender, troer jeg, uden jeg,“ sagde han i den fortrolige Tone, hvormed man tiltaler en Ven, i hvis Huus man daglig kommer. „De veed, at Arkitektens Virkninger undertiden spille os Bygmestere mangt et Puds, hvor vi mindst ventede og mindst ønskede det. Et Træk, en Hændelse har lært mig, at naar man staaer her — her paa denne hvide Marmorflise, saa hører man aldeles tydeligt hvert Ord selv af den sagteste Hvijsen hystede, langt herfra, — der, hvor De seer den næstsidste Skriftestol staae, uden at de, der befinde sig paa Linien mellem disse to Punkter kunne fornemme et eneste Ord, om de end ere nok saa nær ved hiint Sted. Bliv staaende her! jeg vil gaae ned til den betegnede Skriftestol, og De vil undres over dette Mirakel af Naturen!“

Han ilede bort; men neppe havde han fjernet sig et Par Skridt, før Marchesen hørte en tydelig Hvijsen, hvis Indhold strax satte hans Sind i den heftigste Bevægelse. Han stod der stiv og marmorhvid i Ansigtet, som rørt af en Troldkjep, og den spændte Opmærksomhed, der malede sig i hans ellers saa rolige Træk, lod

formode, at han hørte noget meget Mærkeligt. Han rørte ikke et Lem, han aandede neppe, som Een, der staaer paa Randen af en Afgrund og frygter for at styrte ned, og hans rullende Dine og bankende Hjerter vare det eneste Bevægelige paa ham.

I det Samme kom den unge Architect tilbage og sagde alt i nogen Graastand med smilende Læber: „Jeg kunde ikke komme til at gjøre Experimentet; thi i Skriftestolen sad der Noget, saavidt jeg kunde skimte, en tilfløret Dame — men, min Gud! hvad fattes Dem dog?“

Marchesen lagde, paa Italiænerens Bids, Fingeren paa Munden og forblev ubevægelig staaende. Efter et Par Minutters Forløb drog han et dybt Suk; Statuen fik Liv og traadte ud af den magiske, fortryllede Kreds.

„Det er slet Intet, kjære Giulio!“ sagde han med venlig Stemme, „tænk blot ikke om mig, at jeg er overtroisk; men jeg forsikkrer Dem, det Hemmelighedsfulde, det Overraskende ved dette besynderlige Naturphænomen greb mig dog paa en ganske egen Maade. Kom, lad os gaae! I den frie Luft vil jeg samle mig igjen!“ vedblev han, tog fortrolig Balzetti under Armen, førte ham til Promenaden udenfor Byen, og da de tvende Herrer der en lille Stund havde vandret frem og tilbage, tog han Afsked med Unglingen, idet

han sagde: „Imorgen efter Festen kommer De vel, som sædvanligt, ud til vor Villa? Til vi sees!“ —

— Næste Morgen gansfte tidligt traadte Marchesen ind i sin Kones Forværelse. Kammerpigen, som just kom ind ad en anden Dør, gjorde store Dine.

„Har Din Frue ringet?“ spurgte Marchesen.

„Nei, Eccellenza!“ svarede Pigen, dybt neiende og rødrende.

„Saa bi her, til Du bliver kaldt!“ sagde Marchesen og aabnede Døren til Paaklædningsværelset, der laae foran Sovestammeret. Idet han traadte ind, kom hans unge, yndige Huusfrue ham imøde i en Morgen- dragt, saa let som vel muligt, nemlig saaledes som hun var staaet ud af Sengen. Marchesen blev staaende, ligesom frapperet ved sin Kones Deilighed, og lod, som om han slet ikke bemærkede den indre Uro og Storm, der havde jaget alt Blodet fra Kinderne, medens det saa meget desto voldsommere arbejdede i Hjertet og hævede den fyldige Barm under den hvide Natdragt.

„Du er tidligt paaferde, Antonio!“ sagde neppe hørligt den unge Kone med et usikkert Smil og stærkt rødrende. „Hvad vil Du dog her?“

„Kunde det undre Dig, min Lauretta! mine Dines Lys!“ sagde Marchesen med den blødeste og mest smigrende Betoning, „kunde det undre Dig, om jeg kom baade tidligt og silde? Dog nei, Elskeligste!

det var i Dag ikke egentlig Dig, hvem mit Besøg gjældte. Du veed, det er i Dag den hellige Magdalenes Fest, og at der er en stor Høitid i den Anledning, og jeg har nu faaet det Indfald at forberede mig til min Andagt ved at betragte den herlige Tizianske Magdalene, som Du har ophængt i Dit Sovegemak. Tillader Du?" lagde Marchesen til med Føinhed, idet han med langsomme, faste Skridt nærmede sig Døren.

"Der er saa uordentligt derinde," sagde den unge Kone med et hurtigt Blik gennem den halvaabne Dør, "men — gaae dog kun ind — jeg vil imidlertid her begynde mit Toilette."

Og han traadte derind.

"Hvor yndig," sagde han med en skalkagtig Stemme, "hvor yndig er dog ikke denne Uorden! Disse gracieust henhæftede Rober, disse smaaabitte Skoe! hvor forunderlig balsamisk, phantasievækkende er ikke denne Lust! Der er ordentlig Poesie i Alt dette!"

Hans speidende Blik fæstede sig paa den sneehvide, aabne Seng, hvis stufne Silketeppe var trukket op og bredt ud, og under dette tegnede sig tydeligt Contourerne af et menneskeligt Legeme, der laae heelt udstrakt, som for at robes saa lidt muligt.

"Jeg vil sætte mig ned," sagde Marchesen med en rolig og blid Stemme, "og see mig rigtig mæt paa dette Mesterværk!"

Idet han talede disse Ord, tog han den hvide, med brede Blonder kantede Træppepude, lagde den sagte paa det Sted, hvor den skjulte Persons Ansigt maatte være, og satte sig dernæst med hele sit kraftige Legemes Bægt derpaa, medens hans høire Haand fast stemmede og støttede sig mod den Liggendes Bryst. Uden at ændse de uvilkaarlige, rasende convulsiviske Bevægelser af den i Dødsangst Bestedte, vedblev Marchesen med rolig og fast Stemme:

„Hvor det dog er fuldendt, dette Billede! Hvor ædelt og ægte kydst dækker ikke den skønne, bodefærdige Synderinde sine nøgne Skuldre og sin Barm med de lange, gule Poffer og med de fine, veldannede Hænder, medens det fromme, sonderknuste Blif taareblandet stirrer didop, hvorfra Naaden og Forbarmelsen skal komme! Man kunde blive Digter ved at betragte et saadant Kunstværk! Al, men jeg mangler nu desværre aldeles Talent til at improvisere. I dets Sted skal jeg fortælle Dig Noget, som hændtes mig i Gaar. Vor lille Ben, Giulio Balzetti, førte mig om i Magdalenes kirken, og under vor Vandring vüiste han mig et Punkt og bad mig staae stille der, efterdi man, som han sagde, just der tydeligt og grant kunde høre, hvad der paa et andet langt fraliggende Punkt endog kun blev hviiset. Og meget rigtigt! Paa hiint andet Punkt staaer netop Skriftestolen No. 6. Neppe havde jeg stillet mig paa

det anviste Sted, før jeg hørte en yndig Stemme — Gud maa vide, hvis det var! — skrifte sine Hjertesorger og sine smaa Synder for Væteren: Hun havde en Mand, sagde hun, som hun elskede — ja hun elskede ham, og han elskede hende; han var saa god imod hende og lod hende have megen Frihed — fort, hun lod Manden vedsafares af den Ret, han kunde forlange, Gud bevares! — men — hun elskede nu ogsaa en Anden! — Hans Navn nævnte hun ikke; det vilde ellers ret have moret mig! det maa nu være Een af vore unge, smukke Herrer her i Byen! Denne Anden elskede hun da — hun kunde ikke andet, sagde det stakkels Barn, og meente ogsaa, at hendes Hjerter vel havde Rum til ham ved Siden af Manden. Han var saa ædel denne Anden, saa elskelig, saa smuk, og han tilbød hende — nei! det var hende en Umulighed at nægte ham Noget! desuden — naar Manden ikke vidste det, saa var det ham jo ingen Smerte; men om han saa end fik det at vide, og hans Kjærlighed til hende var sand, saa maatte han jo tilgive hende og blive ved at elske hende fremdeles — og meget andet Saadant. Hun havde nu, fortalte hun, lovet ham en Sammenkomst denne Morgen tidlig — nu maa Stevnemødet altsaa finde Sted! — og fast besluttet for hans og hendes Roligheds Skyld at tilstaae ham Alt; thi saa meente hun, — hører Du? saa meente hun, vilde dette nok snart gaar over. Det

er det, som de franske Damer kalde passer ses caprices! Tilfældt bad hun da meget gracieust om Absolution i Forveien — det er saa beqvemt! — og — hun fik den. Hvad synes Du, min Sjæl! om Alt dette?" sagde Marchesen, idet han reiste sig fra sit rædsomme Sæde, hvor al Bevægelse var svundet.

"Nei," vedblev han i en spøgefuld Tone, "vore gode Præster ere altfor føielige — at sige i Almindelighed! — thi vor gamle Don Gregorio vilde nok ganske anderledes have taget Dig i Skole, hvis Du —" fortsatte han, medens han langsomt lagde Hovedpuden tilbage paa sit Sted og slog Teppet tilside. Det var Architecten Giulio Balzetti; han aandede ikke mere.

"Har Du nylig været i Skriftestolen min Laura?" spurgte Marchesen.

Der kom intet Svar.

"Nu staaer min Engel vist igjen med Knappenaale i Munden, og jeg har dog saa tidt tryglet Dig om at lade det være! Er det længe siden, Du var til Skrifte?" gjentog han med forstærket Stemme.

"Nei!" svarede den unge Frue med halvgvalt Røst.

"Apropos!" sagde Marchesen, idet han dækkede det græsfuldt fordreiede og blaae Ansigt til med Teppet, "vi følges vel ad til Kirkefesten i Dag? Præcis ved Middag begynder Processionen, og da lader jeg spænde for. Vi maae ikke forsømme det."

Han traadte ind i Paaklædningsværelset. Den unge Kone sad i en stor Lænestol, hendes fyldige, sorte Fletninger hængte ned til begge Sider, Dødens Bleg-
hed dækkede hendes Kinder og Pande, og begge Hænder hvilede paa Knæerne.

„Hvad feiler Dig, elskede Barn?“ sagde Marchesen med inderlig Blidhed og usorandret Venlighed paa Læberne. „Du er nok kommen for tidligt op, min Lille? — og saa anstrænger Du Dig ogsaa alene med Din Paaklædning! Hvor er Pippetta? Nu skal jeg ringe!“

Han trak i Klokkestrængen, nærmede sig til sin Kone, trykkede et Kys paa hendes Pande og forlod Værelset.

I Middagsstunden, da alle Stadens Klokker klang festligt, holdt Marchesens rigt forgyldte Stadsvogn, forspændt med fire, med gyldne Dvaster prydede Skimler, i Palladsets hvælvede Port, og en Sværm af kostbart gallonerede Pager, Løbere, Tjenere og Jægere stod, ventende paa Herskabet.

Det varede heller ei længe, før Marchesen i glimrende Hofdragt, med Stjerne paa Brystet og Hatten i den ene Haand, ved den anden førte sin unge, deilige, men dødblege Frue med Anstand og Stiirlighed ned ad de brede Marmortrapper. Medens hendes Ansigt syntes koldt og forstenet som Statuerne, de frede forbi,

straalede hans Dine med en usædvanlig Livlighed og Glæde. Sakalerne strømmede til, Bognen blev aabnet, de steg ind, og ud foer den af Palladset, hen gjennem Gader, over Torve, medens de Vandrende vendte sig om og sagde til hverandre: „Der tjører et lykkeligt Par!“

Architecten var forsvundet. Ingen anede, at han paa Festens Dag laae død og blaa, med rædsomt for-dreiet Ansigt i en ung Dames Garderobe paa Gulvet, mellem Papæsker og Skoe; eller at han næste Nat hemmeligt ved Fruens gamle, troe Tjener paa et Væls Ryg blev transporteret til en nærliggende Bjerg-hule og der nedstyrtet.

Til et Magdalenekloster skjænkede hun en betydelig Sum for hans Sjæls Frelse.

Munken Don Gregorio — den fine Verdens yndede Skriftefader — blev ogsaa savnet; men han smægtede sin øvrige Levetid i et underjordist Fængsel i et Camaldolenser-Kloster, hvorhen Marchesens Indflydelse havde bragt ham.

Alt Skriftestolen blev flyttet, begriber man let.

Marchesen berørte aldrig denne Sag for sin Kone; saavel i Verden, som i sit Hjem behandlede han hende tilsyneladende med stor Agtelse, ja stundom endog med en ham ellers ikke egen Omhed. Men i hendes Sove-kammer satte han aldrig mere sin Fod.

E n H e v n.

"Gaaer den naadige Frøken ikke med ned i Haugen?"

Det var en stor, velstakt Dame paa henved fyrretyve Aar, med mørkt Haar og bruun Teint, ildfulde, sorte Dine og regelmæssige, smukke Træk, der, idet hun for Speilet i Haugesalen tog en pailleguul Silkehat paa og ordnede sit Toilette, i en skjodesløs, spydig Tone henhastede dette Spørgsmaal.

Den Person, til hvem det var henvendt, var en ung Pige, som stod i Vinduesfordybningen, hvor hun, lænende sin lille, boielige Skabning og støttet paa den ene Arm, som det syntes, tankeløst bladede i en opslagen Bog. En mørkebrun Silketjole og en lille, fin Snor af blodrøde Coraller forhoiede hendes Skuldres smægtende Hvidhed. Hun løstede hurtigt det blonde Hoved iveiret og svarede kort: „Nei!“ medens de blaae Dine forskende og skarpt lode et Blif fare rundt i den elegante Salon.

Uden videre at fortsætte Samtalen gif Baronesse B.,

efterat have dreiet sig et Par Gange til Høire og Venstre for Speilet og med Velbehag seet det store Shawl drappere sig ned om hendes kraftige Figur, ud af Døren og ned ad Haugetrappen, hvor Baronens alt længe taalmodigen havde ventet paa hende. Hun modtog den lille, spinkle, bleggule Herres Arm, som han siirligen bød hende, og Begge forsvandt snart i den skyggesfulde Castanie-Allee, der fra Herregaardens Facade førte ned mod en Sø.

Neppe vare de af Syne, før den unge Dame, ligesom naar man vaagner af en Drom, med et dybt Suk luffede Bogen i, hævede sin fine, men fylbdige Figur og traadte et Par Skridt frem i Bærelset, hvor hun endnu et Par Secunder blev staaende, som tvivlsraadig og ubestemt. Pludselig vendte hun sig, som om en indre Kamp var endt, og ilede med rødmenende Kinder og lette Fjed raff ind i et tilstødende Bærelse. Hun saae sig forsigtigt om og aabnede endnu en Dør. Med speidende Blik og neppe dragende Aande nærmede hun sig et tredie Kammer. Det var Baronens Arbeids-Bærelse. Sagte luffede hun Døren efter sig og gik langsomt hen til en stor Mahogany-Secretaire, fremtog af Barmen en Nøgle og aabnede Klappen. En af de mange, med Perlemoer indlagte Skuffer trak hun ud og betragtede Indholdet. Det var kostbare Daaser, brillante Ringe og andre Bijouterier i couleurt Cassians

Joutteraler. Hun stød den ind [og drog en anden frem. Her faldt store Kuller og Tutter Guld hende i Hænderne, et Syn der lod til at være hende nyt, og syntes at vække en meget naturlig, ungdommelig Nysgjerrighed. En vægtig Rulle Louisdorer tog hun og veiede den tankesfuld i Haanden, smilende, som om det morede hende, i sin lille Haand at holde dette mægtige Dribsjul, denne uhyre Løstestang, der gjør saa mange Mirakler. Pludselig foer hun sammen.

„Hyad bestiller De her, Jeannette?“ spurgte en mandlig Stemme temmelig barsk lige bag ved hende. Det var Joseph v. B., den unge Baron; fra en Tapetdør i Baggrunden var han ubemærket kommet ind i Bærelset; Middagstaftelet syntes endnu at have efterladt et blussende Skjær paa hans brune Ansigt; bag ham stod hans skjæggede Jæger med heit opspilede Dine og Næsebore, og et dumt Smil om Munden. Til denne vendte Junkeren sig og sagde:

„Jorgen!“

„Ja, Herr Baron!“

„Du mindes vel, hvad Du har seet?“

„Ja, Herr Baron!“

„Saa gaa!“

„Ja, Herr Baron!“

Da Karlen var borte, vendte Baronnen sig mod den unge Pige, som endnu stod der med Guldet i

Haanden, bleg og forstenet, knappede sin JagtUniform op, stak begge Tømmelfingre ind i Vestens Hermegab og betragtede hende nogle Diebliske med — man kunde næsten sige — glubende Dine, medens et sælt Emil bævede under de sorte Mustacher.

„Naa da! det kan jeg lide, min smukke Cousine!“ begyndte han i en insolent Tone, „saa De holder nok af min Faders Louisdorer? De vilde saadan saa smaat forsyne Dem? Ikke sandt? — Men veed De nu ogsaa, hvad dette gjælder? Seer De, jeg lader nu strax spænde for; De maa gjøre en lille Svipstuur hen til Birkerdommerens. Vær ikke bange! De rejser ikke alene; jeg følger med og Tørgen ogsaa. Vi To have jo seet Alt, og et Par Bidner ere saa aldeles rigtigt paa deres Plads ved et Tyvsforhør!“

Den unge Pige skjævede ved dette Ord, men saae ikke op.

„Hvor snildt har De Dem ikke ad i Estermiddags for at faae denne Nøgle, hvor nemt fik de den ikke skilt fra det øvrige Knippe, som min Fader nu troer at bære fuldtalligt i sin Lomme, stakkels Mand! Men jeg saae det! De er ikke rigtig behændig!“

Som ved en fortvivlet Kraftansstrængelse vilde Frofeneren lægge Guldet fra sig paa Secretairens Klap; Nullen trillede paa Gulvet.

„Det er, som jeg siger,“ vedblev Jagthunteren, „De er slet ikke behændig; men det kommer nok!“

Bed denne grusomme Spot kastede den unge Dame et saa sønderknust Blik paa den Ubarmhertige, at det med Gæt syntes at forvandle ham. Hans Ansigts Udtryk forblev alvorligt; men det Barske og Haanlige var forsyndet deraf, og hans Holdning antog en mere mild Character.

„Ja, jeg burde jo egentlig,“ sagde han med rolig Stemme, „jeg burde jo angive Dem. Men,“ tilføiede han med et sødligt Smil og i en søm Tone, „jeg er ikke saa haardhjertet, som De maaskee troer. Jeg vil tie, min egen lille Jeannette! men min Taushed fordrer Taknemlighed. Indige Barn! jeg vil jo tie, vær rolig og hør mig! Min dumme Jørgen indbildér jeg, at det Hele var en Spads; og han troer, hvad jeg vil, han skal troe. Og paa mig selv kan De nu saa nydeligt lukke Munden, naar De vil — skal jeg sige Dem, hvorledes? — Jeg lover Dem at tie og glemme Alt,“ gjentog Baronen forsikrende, idet han forsøgte at lægge sin Arm om Vigens fine Taille, „men, Gud straffe mig! ogsaa kun under en eneste Betingelse, — at De min søde Unge!“ — her sank hans Stemme ned til en næsten uhorlig Hvissen, som om han selv blueedes ved at høre sine egne Ord.

Men Hun hørte dem. Hun hørte klart og tyde-

ligt hvert enkelt Ord og fattede det Heles Mening; og de virkede paa hende som et Tordenslag, som et pludseligt, rasende Orkanstød. Hun horte; og alle hendes Sjæls Strænge vibrerede frampagtigt, og deres vilde, rædsomme Dissonants vakte hende af den Forstenelse, hvori hun syntes hentryllet. Sammensunken, fortabt havde hun hidtil staaet; men det Uffhyelige, som var traadt hende saa nær, havde ligesom en electrisk Virkning paa hendes hele Væsen. Hun hævede Hovedet stolt, hendes mørkeblaae Øine betragtede Unglingen koldt og alvorligt, hendes Kinder blusjede ikke; den lille, slanke Hebe stod nu der i dette Dieblis, streng og stor som en Juno.

„Lad spænde for, Herr Baron!“ sagde hun med en fast Stemme, „angiv mig som Tyv! — tilintetgjør mig, paa hvad anden Maade De vil; jeg er beredt paa Alt, jeg er jo overbevist ved Vidner og skal ikke benægte Factum. Men De — De troer det ikke selv! — De veed, at De feiler! Dem vil jeg her sige, for hvis Skyld jeg har foretaget mig et saa tvetydigt Skridt. De selv er Grunden. Men hvorledes? og til hvilket Maal? det nævner jeg Dem ikke! Kun dette maa og skal De vide — og jeg kan nu med fuld Ro sige det — jeg har elsket Dem! min hele Sjæl har tilhørt Dem! Hemmeligt, som i et Bjergværks dybeste Schacht, laae min Kjærlighed skjult her! Jeg har elsket

Dem, siger jeg; thi det er nu, som om det aldrig havde været. De studser? Min Tilstaaelse forbauser Dem? Det undrer Dem at see mig saa kold?" vedblev Frøkenen, idet hun mod sin Billie steg i Lidenstabelighed, „ah, De kjender mig ikke! Troe ikke, at jeg vilde frygtet — troe ikke, at jeg tilbeder en kold, beregnet Ulykkeheds Afgud — jeg foragter den! thi min Sjæl er fri og mit Hjerte varmt og stærkt. — O, De veed ikke — Hvad var det, De sagde? — O, for en Time siden — og De skulde ikke have kommet til at kalde det en Seier, — saalidt som jeg vilde kaldet det en Svagheid af mig, — ikke et Offer! Deri ligger Kjærlighedens Styrke! — Men nu — De har selv udsluffet mit Hjerte — for evig! og jeg staaer nu saaledes, at jeg seer dybt ned paa Dem! — Lad spænde for, Herr Baron! jeg er beredt til at følge Dem og Jørgen! — Dog," lagde hun til efter et Dieblis Betænkning, som greben af en pludselig Tanke, idet hun sendte Junkeren et besynderligt Blik — „kæmp ikke med mig! De seirer ikke! Det staaer klart for mig, hvad jeg har at gjøre — min Plan er lagt! og De skal komme til at mindes denne Stund! Men først vil jeg dog selv levere i Deres Herr Faders Haand denne Nøgle!"

Med disse Ord lukkede hun rast og determineret Secretairen, vendte Junkeren Ryggen og forlod Bærelset.

Under stedse stigende Forbauselse, taus og ganste

overvældet og fuet af en stærkere Personligheds sikkre Magt, hørte Junkeren med stirrende Dine og blegnende Pande paa den unge Piges Ord. Frækheden var lammet i sit inderste Væsen, og det faldt ham end ikke ind at afbryde eller modsiges. Hvad han hørte, var ham saa nyt, saa vidunderligt, at det vækkede en heel Verden af Tanker i hans Sjæl, en Verden, hvori han befandt sig fremmed og forvildet. Og da hun nu var gaaet, stod han endnu maallos stirrende paa Døren, som luffede sig efter hende, Blodet steg ham til Hovedet, Aaren i Panden spulmede, han slog den knyttede Næve mod Brystet, som for at vække Noget, som slumrede derinde, greb med begge Hænder i sit sorte, krøllede Haar og forlod med et dybt Suk Bærelset ad den Vej, han var kommet. I Gaarden kaldte han paa sin Jæger, sagde ham kort og barst et Par Ord, lod sig bringe en Riffel, fløitede en Hund til sig og gik alene ud i Skoven.

Det var Aften. I Haugesalen brændte en Argandts Lampe paa et stort, rundt Bord; Hagedøren stod aaben og Springvandets Pladsten hørtes i Aftenens Stilhed, hvergang den naadige Frue, der i et tilstødende, mørkt Bærelse sad ved et Pianoforte, gjorde en Standsning i den Anstrængelse, hvormed hun forsøgte at tvinge sin stærke, men svingende og tynde Stemme ind i den italiænske Musiks bløde og smigrende Sving-

ninger. Langt fra Døren i den dunkleste Deel af Haugestuen sad den gamle Baron, mageligt henstrakt i en Lænestol; paa en broderet Skammel ved hans Fodder sad Broderen Jeannette, med begge Armene paa hans Knæ; medens disse To med hvissende Stemme førte en sagte Samtale, holdt han Pigens ene Haand i sin og lod den anden altimellem med Velbehag glide hen over hendes blonde Lokker.

„Som jeg siger Dig, Du havde virkelig gjort meget vel i at tage det Papir, lille Jeannette!“ sagde Baronen med sagte Stemme, „og det var i Grunden saare velbetænkt, at Du vilde unddrage og dog opbevare mig dette Document. Kom det i hans Moders, min Kones, Hænder, saa vilde det være forbi med hans Fremtids hele Lykke. Hendes Broder har — Gud maa vide, hvorledes? — faaet Nys om dette Papiers Eksistens og lægger af al Magt an paa at faae fat derpaa; og Hun — er det nu af overdreven Kjærlighed til eller Sky for denne Broder, som altid har tyranniseret hendes Willie, — er det en unaturlig Stemning mod Joseph? — nok er det, hun vilde ikke tage i Betænkning at opoffre Denne for Him. Du veed selv, hvilke Hensyn der bevæge mig til at gaae lempeligt tilværks i en saa kilden Sag, som denne! — En eneste Udvei, som vilde hæve al Ulempe og særne

Alt, veed jeg jo rigtig nok, men —" sagde Baronen nølende og med et Smil.

En Gysen foer over den unge Piges Pægeme.

"Ja, mit kjære Barn!" vedblev Baronen alvorligere, "jeg har jo oftere tænkt over den Ting, men stedse forkastet dette Middel. Kuns — maa jeg dog sige Dig — det forekom mig før, som Dine egne Instringer i Begyndelsen af vor Samtale maatte, hvis der — med Din Tilladelse — skulde være nogen rigtig Mening deri, ene og alene føre til dette Resultat. Eller har jeg ganske misforstaaet Dig?"

Frokenen taug.

"Jeg har i den Anledning, som sagt, hørt mange Betænkkeligheder. Den største og vigtigste var den, at I sagtens Begge vilde modsætte Jer og tilintetgjøre et saadant Arrangement. Du — af! jeg er ikke blind for Josephs store Mangler, og kunde ikke fortænke Dig deri — og Han, med sin ubændige Natur, vilde stride imod, fordi han, som et Barn, vilde betragte det som en Tvang, et Baand paa hans Frihed. Desuden — jeg har lovet min døende Søster at gjøre Dig Livet saa klart og jævnt, som det stod i min Magt. Og Middelet skulde være et Ægteskab? Gode Gud!" hviskede Baronen med et hurtigt Blik mod den aabne Salsdør, hvorfra de skingrende Toner kom. "Og et saadant Ægteskab!" Han taug.

Ogsaa Froskenen vedblev længe i Tausshed at sætte Dinene mod Gulvet. Med Et reiste hun sig hurtigt, lagde sin Arm paa Baronens Skulder og hviskede ham et Par Ord i Øret.

„Du vil? — Du troer?“ — udbød Baronen med Forundring og Henrykkelse, „naa, Gud være lovet, hvis det kan skee! Men af, jeg frygter for ham!“

„Hvis han vil,“ sagde den unge Dame halvsagte, „saa underkaster jeg mig Deres Villie; men dog gjør jeg det til en usfravigelig Betingelse, at den Tid, som behøves til at forberede vor Forbindelse, maa være meget kort, og at vort ydre Forhold i ingen Henseende forandres, at det ikke antager en vis Character“ — her standsede hun.

„Jeg forstaaer Dig! Vær uden Frygt, kjæreste Barn!“ gjentog Baronen, „kiender jeg min Joseph ret, saa vilde han vel selv lade haant om Alt, hvad der betegner en Forlovelse — Alt dette — ja, jeg forstaaer Dig jo nok! Men vær rolig, Intet — Intet skal lægges Dig i Veien, — naar jeg først har talt med Hende!“

Og han gik ind i Sideværelset til Baronessen.

Froskenen var traadt hen ved Lampen, hvis fulde Pys bestraalede hendes blege Ansigt. Hun stod der længe tankesfuld og alvorlig; hvis man havde kunnet følge hendes Tankers Vandring, vilde man tydelig

have sporet den Bei, ad hvilken hun tilsidst kom til den Slutning: „Jeg vil det, og jeg maa seire!“ der saa malerist udtalte sig i den skjæffe Bevægelse, hvormed hun gav sig til at gaae op og ned i Stuen.

Bed Aftensbordet samledes man. Baronessen blussede og hendes Dine bare Spor af Taarer; men hun var rolig og resigneret. Baronen saae tilfreds omkring sig, som Een, der gjerne onskede Vidner til en vunden Seier.

Ogsaa Joseph indfandt sig. Stille og mod Sædvane indsluttet i sig selv, satte han sig, men nød intet. Med Forundring saae Moderen paa ham; den raae, stoiende Lystighed, der ellers behagede og morede hende saa meget ved ham, var forsvundet; og den gamle Baron fik efter Bordet endogsaa Mod nok til at forelægge Sønnen sine Planer og Betingelser. Til begge Forældres store Overraskelse horte Joseph vel uden Glæde, men ogsaa uden Uvillie paa deres Ord, gik med Sindighed ind paa ethvert Forslag og underkastede sig enhver Betingelse.

To Maanedes efter denne Dag boede Joseph og Jeannette paa en Gaard, der var dem indrommet, og som den unge Kone selv havde ladet indrette aldeles efter sin Phantasie. Men — man kan ogsaa kun sige: de boede der sammen; thi de levede ikke. Med en Tiinhed og seig Consequents, som ingen Di-

plomat skulde have skammet sig ved, havde den unge Baronesse fra første Dieblif af vidst at indrette sig saaledes, at Alt det, der ellers pleier lidt efter lidt at udspinde og væve et fortroligt Samliv, var fjernet mellem dem. Tidens Inddeling, hendes Sysler, deres Bolig — fort, Alt holdt dem strengt adskilte og hindrede dem i at sees alene. Kun i Selskab med Andre saaes de; men til ham henvendte hun end ikke da et Ord, ikke et Blik. Fra det Dieblif da deres Forældre paa Bryllupsdagen havde forladt dem, aabnede hun ikke sine Læber til ham, og paa enhver Tiltale, som han i Forstningen forsøgte, forblev hun stum som en Statue. Medens Joseph, der troede at forstaae hende, bar dette med den Art af Resignation, som har Haabet om bedre Tider i Baghaanden, og søgte ved alvorlige, anstrengende Bestjæftigelser at dæmpe sin Smerte og oprette, hvad han tidligere havde forsømt, fandt Jeanette Behag i at samle om sig en Sværm af aandsrige Menneſter, saavel Damer som Herrer; hun vüiste sig i Verden, som den, der til Grunden havde lært den tomme Kunst at leve i den, men interesserede sig paa den anden Side med lige Kraft og Varme for alt det Skønne og Gode, som Videnskab og Kunst i deres høiere Sphære frembyde. Hun malede selv, musicerede, førte en vidtloftig Correspondence med de forskjelligste, men altid betydningsfulde Personligheder, bestyrede sin

Huusholdning — saavidt de af hende selv satte Grændser naaede — med en saa stor Iver og Kraft, at hun alene derved vilde have gjort sig bemærket. Men til sin Mand talede hun aldrig, end ikke et Ord; hun var tilsyneladende som død for ham; men for Den, der havde havt mindste Kundskab om Familiens Hemmelighed, vilde det have været klart, at hun af al Magt, i Alt, hvad hun foretog sig, kun havde ham for Øie, at hun netop stillede sin hele Færd i det skarpeste Lys, for ret at falde ham i Øinene.

Hun bar hans Navn; men dette var ogsaa Alt! Hvorledes hun havde formaaet at stille sig saaledes, hvad det var for en indre, uovervindelig Magt, hvorved hun havde frigjort sig, hvorved hun havde kunnet, næsten uden Modsigelse, tilbagevise sin Ægteherre inden saa snevre Stranker, som hun havde sat ham, og hvilke han aldrig forsøgte eller vovede paa at overskride, det er et uopdaget Mystorium. Men hver den, som vil betvivle Muligheden heraf, kjender kun lidt til den ubøielige, dæmoniske Jernnatur, som en Qvindes Billie kan antage.

Joseph underkastede sig; han var som forvandlet. Det raar, vilde Væsen var vejet for en vis tør Nødsighed; men under denne glødede den stærkeste Videnskab og ulmede den smerteligste Jld. Han gennemgik alle en haabløs Kjærligheds bitterste Dvaler; Skinsygens Ju-

rier beleirede hans Hjerte. Naar hun i Selskab hengav sig til den livligste, næsten barnlige Munterhed, naar hun paaafaldende udmærkede denne eller hiin blandt de Notabiliteter, der omgave hende, da leed han de udsøgte Pinsler; men hans Udvortes forblev roligt og robede Intet; thi han havde dog endnu eet Baaben, hvormed han værgede sig mod Fortvivlelse — han havde Haabet.

Eet Aar var saaledes henrundet. Paa deres Bryllupsdag om Morgenens traadte Joseph ind i sin Kones Arbeidsværelse, hvor han forhen aldrig havde sat sin Fod. Han var bleg og med sorgmodigt Blik betragtede han den yndige, blomstrende Skabning, der sad for ham. Langsomt og beskedent nærmede han sig til hende og sagde med Taarer i Øinene og en usigelig Beemod i Stemmen: „Siig mig, Jeannette! kan jeg affone min Brøde?“

Den unge Kone svarede ikke et Ord, men reiste sig fra Bergeren, hvori hun sad og betragtede Baronens med et eneste Blik. Det var et Blik, uden Kulde, uden Vidskab, uden Brede eller Had; men der var en Tomhed, et Døde, der laae en Vigeegyltighed deri, det var som en Afgrund af Haabløshed, hvori han iisnende skuede ned; — og taus forlod hun Værelset.

Saaledes hengik fem Aar, og hvert Aar paa samme Dag gjentoges den samme Scene. Paa den unge

Baronesse syntes imidlertid Livet at virke med al sin Styrkning og Dyrækkelse; hendes Aand var frisk og livlig, hendes Kinders Purpur, hendes Dines Glands vedligeholdte sig usalmet og usvækket. Baronens Udvores forandrede; bleg og mager, syntes han afkræftet, og kun den rastløse Virksomhed, hvori han søgte at fappes med hende, robede den Kraft, han endnu besad, og hans sorte Dines Glands den Ild, der baade bevægede og fortærede hans Væsen.

Den sjette Bryllupsdag kom. Jeannette stod iust ved Vinduet i sit Bærelse og indaandede med Behag den friske Morgenluft og Duften af en Mængde Blomster, som Gartneren nylig havde ladet bringe op. Da aabnedes Døren med Arm, hun vendte sig om og saa — sin Mand komme springende ind. Paa Hovedet bar han en stor, plump Krands af Gegeblade og i Haanden holdt han en Floite. Han knælede først med comisk Ydmyghed for den forbausede unge Dame, opramsede en lang latinsk Anraabelse til Pomona og gav sig derpaa til at dandse med de vildeste Spring og naragtigste Caprioler, medens han afløskede Floiten de affstyeligste Hviin.

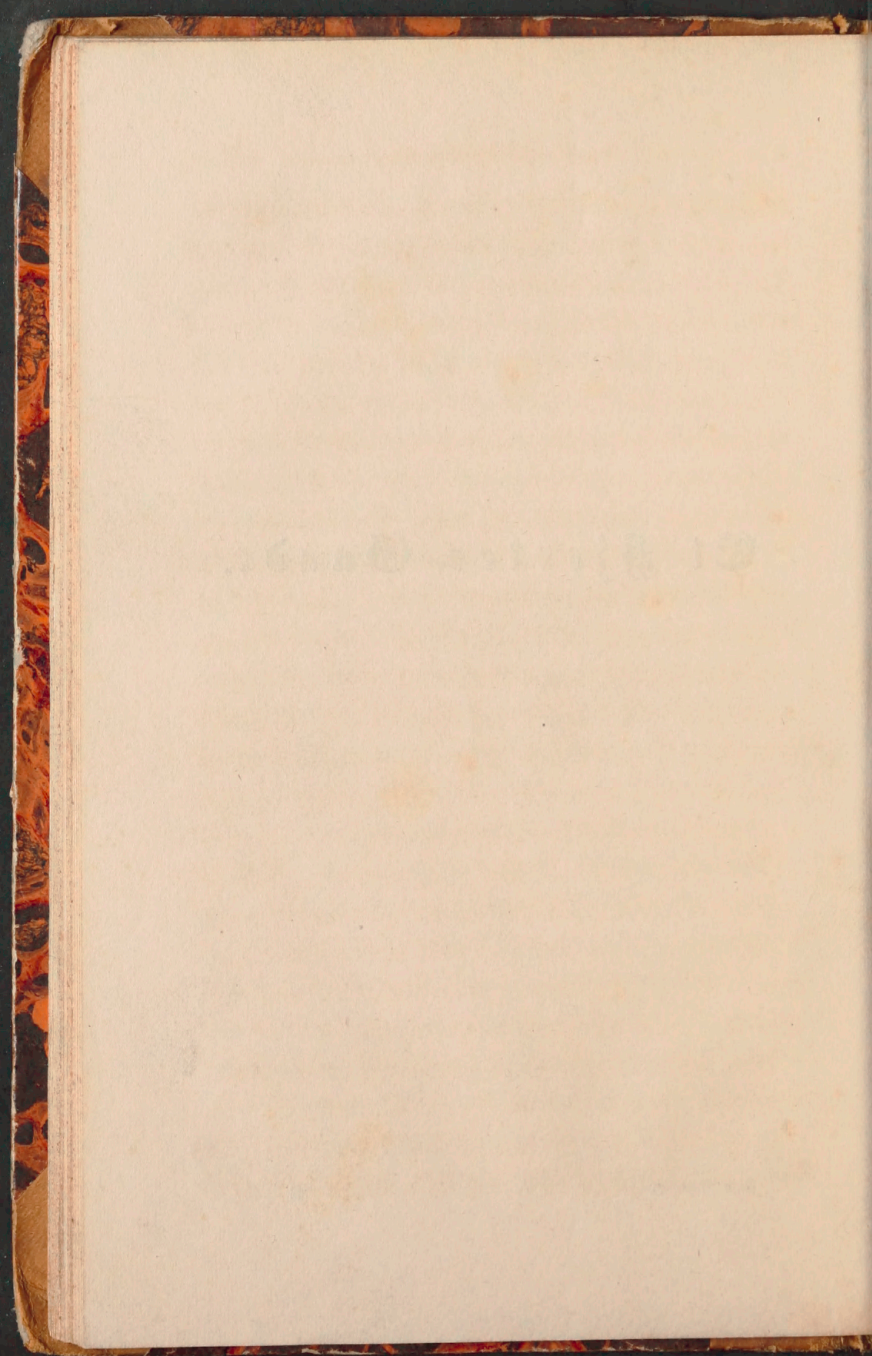
Hendes Arbeide var standset — eller skal man rettere sige — hendes Bærf var fultendt: han var vanvittig.

Det Eneste, hvorpaa hun i saa lang Tid havde

rettet alle sine Tanker, nemlig at hæve sig og staae over den, der havde villet fornede hende saa dybt, ganske at beherske ham uden selv at vige et Haarsbred; dette Drivhjul, der havde sat alle hendes Kræfter i Sving; denne hemmelige Kraft, som idelig og udelukkende havde omspændt hendes Sjæl; dette eneste Maal, som hendes Dine uden at trættes uafsladeligt havde stirret paa: Alt dette var nu fjernet, standset, slappet, forsvundet. Det var, som om alle Støtter, hvorpaa hendes Livskraft og hele Væren hvilede, paa een Gang vare dragne bort under hende. Hun sank, som tilintetgjort, sammen og i en utrolig kort Tid var hun ikke mere.

Et Hjertes Gaade.

Det var i Aaret 18— en smuk, klar Eftermiddag i August Maaned, da tvende unge Forstelever, knebelsbarte, solbrændte, og ledsagede af deres Hunde, slendrede langsomt gennem Tykningen i den vidtloftige Skovstrækning, der dækker Høilandet og Sletten mellem de to Byer R. og A. og skyder sig lige til Kysten, hvor dens yderste Punkt benævnes L—hoved. Med Meie banede de unge Herrer sig Vej opad en steil Skraaning gennem Brombær og Hasler. Et Sted paa Høiden skjenkede et Gab i Skoven fri Udsigt til Sletten. Her standsede den Eldre og raabte, idet han pegede paa et Herresæde, som i det Fjerne med Gavle, Spiir og blinkende Binduer hævede sig paa den rige Plaine: „Gid jeg i dette Dieblif var derovre!“

„Hos Grevinde v. L.“ sagde den Yngre leende, „aa, hvad vilde Du der?“

„Hvad jeg vilde?“ spurgte den Første ivrigt, „ja hør! veed Du hvad: dersom Du, som jeg, endog kun

een Gang havde været i Selskab med hende, saa vilde det være Dig en Umulighed, ikke at gjøre et saadant Dnske, hvergang Du tænkte paa hende! — Ja, nu har hun det godt, den Sjæl! men Du skulde bare have fjendt noget til det Huus, da Han levede. Han døde, den Rakkerhund, for et Aar siden, og dengang var Du ikke her endnu. Jo, det var en Mand, kan Du troe! Jeg seer, at det skeer hvert Dieblif, og dog kan jeg ikke faae det ind i mit firfantede Hoved, hvor det er muligt, at en Pige kan blive eufoneret til at tage en Mand, som hun hverken elsker eller nogensinde kan komme til — jeg vil ikke sige — at elske, men blot at taale. Man skulde troe, at Fruentimmerne slet ikke besad nogen Characterfasthed; men de bevise det saameget destydeligere siden efter, Gud bedre det! Saadan Noget skeer nu hver Dag og overalt, og selv vore Bønder ere i denne Henseende slet ikke et Haar bedre end de Fornemme. Hun var ikke mere end serten Aar gammel, tænk Dig engang! da hun — som det hed for at holde Skillingerne sammen — maatte gifte sig med det Affum. En Karl, saa fuld af Slab, som Manden i Evangelium, saa gammel, at han mageligt kunde været hendes Oldesader, — fort sagt, Trødske fra Rod til Top! Det lader jeg endda gaae, skjøndt det maa være droit nok for et saadant ungt Pigebarn; men saa var han gjerrig Du! — Gud, hvor jeg hader

Gjerrighed! — og saa var han saa nederdrægtig ond imod hende og pine og plagede hende fra Morgen til Aften, saa at det var, hun tilbragte hos ham som hans Kone, sagtens maa have erhvervet hende i det Mindste een lille Evigsalighed hisset; thi taalmodig som et Lam skal hun have været. Saa tog da en vis Mand ham, — ja, for det er jeg nu overtydet om, at det er gaaet ham daarligt, — og siden den Tid lever hun som Blommen i et Æg, sin egen Herre og Eierinde af disse herlige Godser. Og hun fortjente meget Mere!”

„Hvor saae Du hende den ene Gang!” spurgte den Yngre nysgjerrig.

„Det skal jeg sige Dig! Det var saamæn paa et Bal, ikke mere end to Maaneder efter hans Død; thi hun generer sig ikke, det prægtige Fruentimmer! Slige philisteragtige Hensyn bryder hun sig ikke om. Og hvad havde hun da ogsaa at græmme sig over? Dog sørge gjorde hun, — forstaae mig ret, hun var klædt i Sorg; men det var slet ikke til hendes Skade. Ville er hun, just saadan som jeg kan lide det, lille, men fin og rund; og saa var hun slet ikke pyntet; ikke saameget som en Collier, et Armbaand, en Broche, ikke engang Ørenringe bar hun! Det lader til, at hun hader alt saadant paahængt Stads, og hun trænger, sandt for Herren! heller ikke dertil! Og hvor hun saa dog var nydelig — det er ikke til at beskrive. Saadan en Hals!

saadanne Arme! saadan en Figur! Haaret ganske glat over den flegtige Pande, ikke en Buffel eller Krølle, og saa den svære, blonde Fletning i Nakken — ja, og en Nakke — aa, Gud give jeg var Poet! Noget saa blændende har jeg aldrig seet!”

„Du rimer jo allerede!”

„Saa? ja, det er ikke urimeligt, at det kommer af sig selv, naar man tænker paa en saadan Gjenstand, — det er ikke at undres over. Men hvad skal jeg saa sige Dig om hendes Ansigt,” lagde den Eldre til i en comist veemodig Tone, „hvad skal jeg sige om et saadant Ansigt, som aldeles ikke gjør Fordring paa at være smukt, men som dog er noget af det Deiligste, Gudsherren har skabt paa denne Jord og tilladt os syndige Mennesker at see paa? Hun har da, Himlen være lovet! ikke saadan et kaiserligt Drnenæb, som vor Madame derhjemme; nei, hun har en fin Næse, en characteristisk Næse, en Næse, som veed, hvad den vil og betyder, — og saa en smilende, veltalende Mund. Ja, hvor hun kan tale! Saa flegtigt, som Dronningen af Saba, og vistnok meget moersommere end hendes arabiske Majeestet. Det er bestemt en Her, den lille Grevinde! Alt hvad der kommer hende nær, det træffer hun til sig. Det er ikke denne ubevidste Tiltrækning, som saa mange andre smukke Fruentimmer udøve; nei, hun veed det meget godt selv, og det lader til, at det egentlig er

hendes Studium. Men netop af den Grund, maa jeg sige Dig, at være gift med hende, det vilde jeg ikke for al den Deel i Verden; thi skøndt jeg tør give min Hals til Pant paa, at hun i Evighed aldrig vilde eller kunde foretage noget hende Uværdigt, — det er dog det meest afgjorte Coquetteri, — og jeg holdt det aldrig ud!”

„Du behøver ikke at blive saa ivrig,” sagde den Anden leende, „Du bliver vel nok fri for det!”

„Sagtens!” svarede den Eldre med et dybt Suk; „men hvad det var jeg vilde sige: hvordan det egentlig traf sig, at jeg just hiin Aften kom til at dandse og tale saa meget med hende, det veed jeg næsten ikke selv; men det skeete. Ja, beslægtede Sjæle, min Ven! finde hinanden. Hun mærkede vel, at jeg ikke er nogen raa Philister, at jeg kunde spadse og taale en Spads; hun saae, at jeg dandsede passabelt, og saa — naar vi ikke dandsede, saa talede vi sammen. Ja hør, veed Du hvad,” vedblev den unge Mand, idet han med Selvtfredshed saae ned ad sin kraftige, elastiske Figur, „hun kunde sgu godt lide mig, den lille Grevinde!”

„Hvordan dandser hun?” spurgte den yngre.

„Hvordan hun dandser? som — som — ja, hendes hele Væsen er Musik, enhver Bevægelse af hendes Hoved, hendes Arm, hendes Fod er Dands; og naar hun temmelig bittert gjer Nar af vore jammerlige Dandserinder derinde i Byen, saa gjør hun det med fuld-

kommen Ret. Overhovedet maa jeg sige Dig, at hun har Ret, hun er selv en Berettigelse og det er en Umulighed, at hun nogensinde kan have Uret!"

"Aa, Du er jo halvgal!"

"Ikke saa halvgal endda! Jeg vilde ønske, at Du selv — dog nei, det vilde jeg ikke ønske; thi der hører et stærkere Hoved og Hjerte, end Dit er, til at holde en saadan Kamp ud. Nei, hold Du Dig til Din Tante, vor naadige Mama derhjemme!"

"Lad Du min Tante være den, hun er. Det er saamæn en forstandig Kone, og der er Mange, som finde hende smuk endnu!"

"Ja, Du s. Er. men det er da nok ogsaa paa Familieffabets Begne. Forstandig? aa ja, naar hun bare ikke prædikede saa meget for sine Børn, istedetfor at opdrage dem. De søde, velsignede Unger! jeg elsker dem netop, fordi de ere saa allersjærest uartige imellem, og jeg kunde ærgre mig sort, naar jeg tænker paa, at hun ved sine lange Taler maaskee kan fordærve mig dem og gjøre dem fatte og gamle. Nei, da forstaaer jeg selv og Forstimesteren langt bedre at opdrage dem, og de hænge ogsaa som Borrer ved os, medens de staae med sly Respect for Mama. Men smuk? Saa-
dan en umaadelig lang, tynd Figur, saadan et smalt, blegt og alvortligt Ansigt! Og naar hun saa ved Bords-
det holder sine Taler, hvori der — synes mig — altid

er Spidsen og Spyd, saa sætter al hendes Ansigts Rodme sig paa den yderste Næsetip. Jeg begriber ikke, hvor denne Forstmester, denne deilige, kraftige Mand, dette dygtige, begavede Menneske, denne muntre, vittige Fyr har kunnet forelske sig i hende! Hun er jo desuden betydelig ældre end han, fire Aar troer jeg. Nu er han sex og tredive Aar gammel, altsaa hun fyrrethve."

"Ja, men Du seer dog, at de leve lykkeligt sammen, og det maa dog være af Kjærlighed."

"Aa ja saamæn! Kjærlighed er blind!" vedblev den Første med et ironisk Smil paa Læberne og gav sig, idet han hængte sin Riffel over Skulderen, til at gaae videre gjennem Krattet. "Jeg seer, at der er Intet at udsætte paa deres Samliv, slet Intet! det beundrer jeg ham for. Men Kjærlighed — nei, hvor er det muligt at elske en saadan tør Prædikemaskine?"

"Du er virkelig altfor ubillig mod hende; saavel hendes Indre, som Ydre er langt bedre, end Du stiller det!"

"Aa ja vist," svarede den Anden godmodigt, "det er jo forresten en meget brav Kone, men hun er nu engang ikke efter min Smag. Gud velsigne hende! hun kunde gjerne give os Hver to Haandflæder om Ugen!"

Leende fortsatte de to unge Jægere deres Vandring paa Rygningen af den Heistrækning, de havde

besteg, vadede med deres lange Støvler gjennem Bregner og spæde Bogeskud; da standsede den Ældre opmærksom:

„Men hvor blev Hundene af? Tefel! Diana! Hier!“

Noget lag ved dem til Venstre inde i Krattet høstes Hundene stærkt halsende. Lidt efter vüiste den Ene sig ved den høiere Tykning af Buske og Træer, som ganske bedækkede og skjulte Skraaningen; men den forsvandt hurtigt igien og kom atter tilbage, bestandig besvarende Kameratens fjernere Støien og Gjøen.

„Der maa være Noget,“ sagde den meget talende Herre, „kom! lad os see, hvad det er!“ og de fulgte Hundens Spor.

Efterat de med Besvær vare trængte ind gjennem det tæt sammengroede Krat, kom de til en ganske lille aaben Plet, hemmelig og yndig. Den laae lige ved den brat nedstigende Skraaning af Høiden, var rundt om tæt tilluffet med Hvidthorn-Buske, Ronbøg og Hassler, og ved den ene Side havde sig et ældgammelt, men sundt og løvrigt Egetræ. Naar man stod opreist, havde man ud over det skraat nedstigende Krat og den nedenfor liggende Skov en vüid Udsigt til Sletten; men naar man satte sig ned, var man aldeles skjult for Verden og saae kun Himlen. Bag Egetræet saaes Spor af en meget lidet betraadt Indgang. — Det

Første, der faldt de unge Herrer i Dinene, da de vare traadte ind, var Forstmeisteren, v. G., der laae paa Ryggen under Egen, medens Hønsenhunden sad ved Siden af ham med spidsede Øren og betragtede ham med urolig Opmærksomhed.

„Ligger han her og sover!“ sagde den Eldre forundret; men i det Samme udstødte den Yngre, der var traadt nærmere til, et høit Skrig af Forfærdelse, og da de betragtede ham noiere, saa de, at hans hvide Væst var ganske gennemtrængt og vædet af Blod. Den Yngre vilde kaste sig over ham og reise ham op; men den Anden greb ham i Armen og holdt ham tilbage.

„Stop Kammerat! ikke saa raff!“

„Han er død!“ hviskede den Yngre, „han har faaet Blodstyrning!“

„Gud bedre det for Blodstyrning!“ svarede Benen, „seer Du ikke den Åbning indenfor Væsten? der kommer Blodet fra. Rør ham ikke, før jeg er færdig! eller, løb hellere hurtigt ned til Skovfogden histovre og bring et Par Følk og nogle Lægter med. Skynd Dig!“

Da han var gaaet, traf den Eldre sin Jagtkniv, afhuggede nogle Hasselgrene, og betegnede, ved paa passende Steder at stifte dem i Grønsværen, Pigets Stilling og de øvrige Ting's Leie.

Forstmeisteren laae paa Ryggen under Egen med

Hovedet støttet mod dennes knudrede Rod, den ene Haand i Skjødets, den anden lidt udstrakt fra Kroppen. Hans korte Riffel laae lidt neden for hans Fodder, Piben vendte opad mod ham, den var nylig affkudt, og det saae ud, som om han selv havde gjort det dræbende Skud. Ansigtet var mildt, smilende og roligt, som man siger, det pleier at være hos dem, der ere dræbte ved Skud, medens derimod hos dem, der miste Livet ved et Stik, almindeligviis findes fordreiede Ansigtsmusser. Den Dødes graae Hiltchat laae i Græsset et Par Skridt fra ham, og de sorte, krollede Pøkker, det stærke Skjæg havde nu saameget mere den Blegthed, der havde udbredt sig over de ædle, regelmæssige Træk.

Da den unge Mand havde fuldentst sit besindige Arbejde, støttede han sig til sin Bøsse og betragtede med alvorligt, tankesuldt Blik sin Ven, der laae der, som om han slumrede sødeligt, og hans Tanker vandrede tungsindige og medynksfulde mellem den Dødes Fred og den Fred i hans Hjem, der nu snart skulde forvandles til Klager. Efter kort Tids Forløb kom hans Kammerat tilbage; han fulgte Skovfogden selv og et Par Karle. Af to medbragte Lægter og nogle afbøgne Grene dannedes en Baare, hvorpaa man forsigtigt lagde den Døde, der endnu ikke var kold, og saaledes satte det sorgelige Tog sig i Bevægelse til

Forstmesterens Bolig, der laae tæt ved Udkanten af Skoven. Fra Skovfogdens Huus var der hurtigt sendt Bud efter en Læge og Birkedommeren.

Udenfor Haugestuen i Forstmesterens Huus, under et stort, skyggefuldt Kastanietræ sad Fru v. G. med sit Sytøi paa Skjødets; paa en rund Græsplet, i hvis Midte en gammeldags Solstive stod, tumlede sig to smukke Børn og legede med en gammel Gedebug; Drengen omtrent ti Aar, og den lille Pige henved otte Aar gammel. Deres livlige Støien bragte af og til Moderen til at hæve det sænkede Hoved, og Aftensolen saae da eet af disse blege, høitidelige, man kunde næsten sige, strenge Ansigter, hvis tilsyneladende Kulde saa let forleder en mindre Klartseende til en overilet Dom. Her, alene med sig selv, lod hun sine mørkebrune, melancholiske Dine med usigelig, næsten veemodig Glæde hvile paa de Smaa og følge deres flagrende Flugt. Men hendes Hjertes stille Fryd, alle de fredelige Tanker, det husede, skulde snart og for evig opfræmmes og flygte; thi ind ad Haugeporten traadte just nu den Ældre af de to unge Forstelever og nærmede sig til det Sted, hvor hun sad.

„Hvad bringer De, Herr v. W.“ sagde Fruen noget forundret, medens han taus satte sig paa en Haugestol foran hende, „det seer jo ud, som om De

ret havde noget meget Alvorligt paa Hjertet! Min Gud, hvad feiler Dem? har De grædt?"

Den unge Mand tog begge hendes Hænder og tryffede dem heftigt mellem sine.

"Fru v. G.! De har vel Grund til ikke altid ret at lide mig, jeg veed det jo nok! og netop denne Følelse gjør mig det dobbelt smerteligt, at De af mig skal forberedes paa at høre noget — og De maa desværre høre det strax, — noget saa Bittert! — det Skrækkelige, der kan ramme Dem. Jeg beder Dem, fat Dem! De er jo stærk, ikkesandt? Viis det nu, thi De behøver Styrke!"

"Saa tal dog, tal!" udbød Fru v. G. med en Utaalmødighed, der ellers ikke var hende egen, medens hun drog den lille Pige, som tilligemed Broderen var kommet til og betragtede nysgjerrigt deres Ben, til sig, og caresserede hendes krollede, guulbrune Haar. Og han fortalte; med sagte Stemme, saa nolende som hans egen Bevægelse tillod ham det, ad mange Omveie, stedsø søgende de mildeste Udtryk, for ligesom at dække det Rædselsfulde i sin Beretning, nærmede han sig til Slutningen, da netop Skovfogdens Folk bare liget ind i Haugen. Bedrøvede og trætte satte de Baaren forsigtigt i det bløde Græs.

Fru v. G. blev ubevægelig siddende et Dieblis og stirrede ned for sig som i dybe Tanker. Derpaa hævdede

hun rask sin høie, ædle Figur, greb begge Børnene ved Haanden og gik med faste Skridt hen til det Sted, hvor de havde lagt hendes affsølede Egtfælle. Hun var blegere end sædvanlig, men ikke en Taare traadte i hendes Dine. Uden synlig udvortes stærk Bevægelse knælede hun ned i Græsset, boiede sig over den Døde og betragtede ham med et bittert Smil; lidt efter lidt nærmede hendes Ansigt sig hans og, som tiltrukket af en Magnet, sank hendes Hoved pludselig og hendes Læber pressede sig mod hans. Da var det, som havde hun uforvarende rørt ved en giftig Snog, som om en pludselig, rædsom Anelse kastede en brændende Smerte i hendes Bryst; hun foer op og trykkede med et dybt Suk Haanden mod sit Hjerte. Med en heftig Bevægelse trak hun Drengen hen mod sig og sagde i en skjærende Tone: „Seer Du, Camillo! der ligger Din Fader, som man har myrdet!“ vendte sig fra den tause, omstaaende Gruppe og gik langsomt ind i Huset.

Forstmeisterens pludselige og gaadefulde Død vakte almindelig Deeltagelse og stor Bestyrtelse i hele Omegnen. Hans udmærkede Personlighed, hans Dygtighed og ædle Hjerte havde blandt Alle, med hvem han var kommen i nogensomhelst Berøring, erhvervet ham Belyndere, Venner og troe Tjenere. Det var derfor intet Under, at man fra alle Sider med Iver og ustrømtet Varme gjorde alt muligt for at opklare denne dunkle

Sag, og at man med største Beredvillighed kom Justitsen imøde med Midler til at lette de Undersøgelser, som fra dennes Side foretoges.

Saavel Rægens Udsagn, som alle øvrige Omstændigheder bragte det næsten til Bished, at Forstimesteren ikke selv havde berøvet sig Livet. Ved Obductionen viiste det sig, at Ruglen var trængt ind mere fra oven nedad, end fra neden opad, hvilket sidste useilbarligt vilde have været Tilfældet, hvis han siddende havde bibragt sig det dræbende Saar. Han var karst og sund paa Legem og Sjæl og man havde aldrig hos ham bemærket, at Anfald af Tungtsind eller deslige nogen- sinde havde afbrudt den mandige Ro og Sindighed eller det livsglade, lyse Humor, der stadigt var ham egent. Hans huuslige Stilling var i høi Grad lyffelig; med sine Foresatte og Undergivne stod han, som sagt, i det bedste Forhold; de Første agtede og elskede ham, de Sidste vare nær ved at forgude ham. Foruden sit Embeds Indtægter besad han med sin Kone en temmelig anseelig Formue, og hans egen Deconomie saavel som hans Embeds-Regnskaber fandtes i den fuldkomneste Orden. Tiender havde han altsaa hverken blandt sine Over- eller Undermænd; og det sjeldne Tilfælde viiste sig her, at der i hele Omegnen, i videst Udstrækning taget, end ikke opholdt sig en eneste forhen Afftraffet eller nogen lignende Person, paa hvem den

ffjernefte Mistanke kunde henledes. Naturligviis bleve alle de Individer, der stode i nogetfomhelst Forhold til den Dræbte, stævneede til Forhør. De Forstelever, der opholdt sig i hans Huus, hans Lyende, de ansatte Skovfogder og Jægere, saavelsom Skovlobere og Brændehuggere, der ifølge deres Dont ofte maatte have havt Veilighed til at see ham paa de forffjelligste og meest affides Veie, bleve tilkaldte eller modte af dem selv. Men deres Udsagn oplyste intet i Sagen; thi handelsviis havde Ingen i Skoven seet Forstmester v. G. den Dag, da Ulykken indtraf, og Alles Beretninger om deres egne respective Opholdssteder paa den Tid befandtes vidnessfast overeensstemmende med Sandheden.

Kun een lille Omstændighed vakte Dommerens Opmærksomhed, men førte dog ikke til Noget. To af de tilkaldte Vidner, en gammel Jæger og en Brændehugger, udsagde nemlig, at de i Lobet af Sommeren, den Første een Gang, den Anden to Gange, havde seet Forstmesteren spadserere i Skoven med en dem aldeles fremmed Person. Jægeren kaldte denne en Dreng paa omtrent tolv, ffjorten Aar og kunde ikke mindes at beskrive ham noiere, end at han havde havt en bredffkygget Straahat paa Hovedet. Brændehuggeren derimod benævnte ham „en ung Sælle“, hvilket i Almuens Mund stundom betyder en Yngling; dog kaldte Comparanten ham ogsaa „en underlig buttet Dreng, en bitte trind Fyr“. Han beskrev

Drengen endvidere som meget overgiven og lystig eller, som han udtryffede sig, „rigtig vildhovedet“, og fortalte, hvorledes han i Forstmesterens Følge, medens denne gik ganske langsomt, havde løbet snart foran, snart bag efter ham, sprunget frem og tilbage over smaa Buske og fældede Stammer; ja, at han den ene Gang var klavret op i et meget rankt og svait Asketræ. Da havde Forstmesteren, ligesom ængstelig, raabt Noget op til ham, hvorpaa han leende havde svaret og svunget med sin Hat; men Comparenten havde ikke forstaaet, hvad de havde sagt, og meente, at de ikke havde talt Dansk.

Skjøndt nu denne Beskrivelse slet ikke ret vilde passe paa nogen bekjendt Person i Egnen, undersøgte man dog, om ikke een eller anden af Sonnerne i de Familier, med hvilke Forstmester v. G. havde Dmgang, paa hine bestemte Dage maaskee dog havde befundet sig i hans Selskab. Men Svaret blev klart og benægtende, og Intet oplyst dette dunkle Punkt angaaende. Forskørene bleve sluttede uden tilfredsstillende Resultat, Forstmesteren begravet, og hans Enke førte snart sine to Børn og sit Livs sødeste og bitterste Grindringer med sig til Hovedstaden.

Tolv Aar vare henrundne efter denne Begivenhed. Fru v. G. havde med hele sin Sjæls Kraft anvendt denne Tid især paa sine Børns Opdragelse. Det Slag,

der saa grusomt og uformodet havde ramt hende, havde ikke virket svækkende eller bedøvende; det var snarere at ligne med et electrisk Stød, der vel ved første Dieblisk smertes, men siden styrker og anspænder. For mangen qvindelig Natur er Sorgen en Lægedom, en Spore; og det seer ofte ud, som om det dybt saarede qvindelige Hjerte ved heltemæssige Dpoffrelser, ved modige Anstrengelser netop vilde bevise, hvorlidt det havde fortjent en saadan tilsyneladende Ubillighed og Haardhed af Skjebnen. Og naar nu Alt dette skeer med saa liden Fordring paa Anerkjendelse, med saa stor Ydmyghed og Betsedenhed, som her var Tilfældet, saa kan man ikke andet end finde det vel fortjent, naar Resultatet bliver saa heldigt, Frugterne saa rige som dem, Fru v. G. høstede. Hendes egne Formuesomstændigheder og anseete Familie, hendes Forbindelser med de meest formaaende Folk i Landet, den almene Interesse, som Ulykken ofte vækker, gav hende Midler i Hænde til med Held at følge sit moderlige Hjertes Tilskyndelser. Datteren, der i Eet og Alt var Moderens udtrykte Billede, var alt, ret som ved en Ironi af den lunefulde Skjebne, blevet gift med den Herr v. B., der — som vi mindes — havde følt saa stærk Antipathie for Moderen, og som senere havde erholdt den Af dødes Post. Sønnen, Camillo, havde studeret Retsvidenskab og allerede i en Alder af eet og tyve Aar tilbagelagt det academiske Løb.

Bed sin Families Indflydelse var han blevet ansat i Departementet for de udenlandske Sager, og saavel denne hans Stilling, som hans skjønne Personlighed og store selskabelige Talenter havde aabnet ham Adgang til de anseeligste og meest udsøgte Kredse. I umiddelbar Arv efter sin Fader havde Camillo v. G. dennes ideale, mandige Udportet, hans livlige Humor og kraftige Character; selv havde han erhvervet sig den Boielighed og flebne Elegance, der ansees nødvendig paa den Lovebane, han havde betraadt.

Blandt de mere glimrende Cirkler, hvor den unge v. G. især havde uddannet sig, og som havde stærkest Tiltrækningskraft for ham, var Grevinde Beate v. L.s Huus. Foranledningen hertil var saare naturlig, da nemlig Greunden ogsaa kraftigt havde medvirket til hans Jorffremmelse. I hendes Saloner samledes ikke, hvad man sædvanligt — naragtigt nok — kalder Eliten af Selskabet. Man saae ikke der lutter Stjerner og Røglere, ikke lutter Stiftsfors; man horte ikke altid anmeldes Excellencer eller Raader; kun Saadanne blandt disse, der medforte en høiere Adel, der havde Aand nok til selv at være aandsfrie og at staae dette Adelskab hos Andre, fandt Veien til hendes Døre. Foruden disse bemærkede man blandt hendes stadige Gjester en stor Deel udmærkede Videnskabsmænd og Kunstnere, saavel Landets egne som Fremmede; og hos de Damer, hvilke

rigtignok i et forholdsvis saare ringe Antal samlede om hende, kunde man altid være vis paa at træffe een eller anden Egenkab, der hævede dem over den store Masse. Grevinden selv forstod at bestå disse forskellige Grupper og paa den naturligste og smukkeste Maade at forbinde dem til et Hele. For en Deel Aar tilbage havde hun været svagelig; som man sagde, havde hun lidt af nerveuse Affectationer. Dengang opholdt hun sig baade Sommer og Vinter paa sine Godser; men de sidste to Aar, som hun næsten uafbrudt havde tilbragt i Hovedstaden, havde ganske forbausende gengivet hende den forrige Livlighed og Glæde; den næsten barnlige Ungdommelighed, der gjorde Physiognomiet af hendes hele Fremtræden saa yndigt tiltrækkende, var atter ligesom fremblomstret i fuldeste Friskhed. Som en ganske ny Aabenbaring drog hun Alles Blik paa sig, og saavel hendes personlige Elfskærdighed, som ogsaa den høist elfskærdige Formue, hun besad, loffede en Skare af Tilbedere for hendes Fodder. Alt, hvad der var Fornemt og Fattigt tillige, havde vovet at gribe efter denne gyldne, glimrende Frugt; men endnu, syntes det, havde Ingen naaet den, uden at dog denne Omstændighed gjorde hendes Sale tomme; thi hun forstod paa den gracieuseste og meest uimodstaaelige Maade at skabe sig Venner og ivrige Forsvarere af tilbageviste Beilere. Var hun da kold? havde Verden slukket den guddom-

melige Ild i hendes Hjerte? Nei, Hjertet eiede netop i denne Flamme et Baaben mod alle Angreb, en Talisman, der gav hende fuld Frihed til og Sikkerhed i at skatte og nyde alt andet Skønt og Herligt, som Mennesker og deres Virken bragte hende imøde. Hun elskede og var lykkelig. Uden at pines af en hemmelig Kjærligheds Bitterheder, nød hun dog dens hele rene Sødhed. Hurtigt, ungdommeligt havde hendes Hjerte valgt, og et Hjerte, trofast, varmt og mandigt var kommet det henrykt imøde. Den Lykkelige var den unge Herr v. G., og det syntes, som om baade Han og Hun vare enige i at ansee det som deres Pligt at gjemme deres Kjærligheds Løndom, som en Skat, der vilde vanhelliges ved at fremstilles for Verdens Blik. Intet, uden det skarpsynede moderlige Die havde gennemtrængt det Slør, som endnu tilhyllede den.

Det var en sildig Aftenstund i Marts Maaned. I Grevinde Beates Bolig var Alt tyst og mørkt; kun i eet Værelse var der endnu lyst. Foran en Secrétaire stode tvende Figurer; det var Ham og Hende. Medens hun trak den ene Skuffe efter den anden ud og søgte, havde han lagt sin Arm om hendes bøielige Taille og kigede nysgjerrigt paa de tusind glimrende Smaasager, som af og til kom tilsyne. I det hun nu med Utaalmodighed ivrigt ragede i en dybere Skuffe for at finde den Gjenstand, hun havde bestemt at skjenke

ham, kom hun uforvarende til at lade et fiint Kammerdugs Tørklæde, som blandt andre Ting laae sammenkrokket i Skuffen, falde paa Gulvet. Camillo bukkede sig hurtigt, tog det op og puttede det ubemærket i sin Pomme. Endelig havde hun fundet, hvad hun søgte; det var en meget gammelb dags, emaillet Ring. Hun satte den smilende paa hans Finger, hævdede sin lille, sørlige Figur paa Taaen, trykkede den lykkelige Ungling i sine Arme og skød ham sagte ud af Døren.

Enhver, der har mindste Anelse om, hvilken umaaelig Værdi en saadan lille Gave fra den Elskedes Haand kan have, Enhver, som kan begribe, med hvilket Afguderi en saadan modtages og glemmes og caresseres, vil ikke undres over, at Camillo i sin Glæde over den Ring, der tidligere havde smykket en Haand, som nu styrede hans Skiebne, reent glemte det lille Tyveri, han selv havde begaaet.

Nogle Dage efter hiin Aften traadte Fru v. G. ind i sin Sønns Værelse; i Haanden holdt hun en lille Paffe.

„Siig mig dog, Camillo!“ sagde hun, idet hun alvorligt og skarpt betragtede ham, — „iblandt det Vinned, som er hentet her i Dit Værelse til Badst, blev ogsaa dette Kommeterklæde fundet,“ — og hun aabnede Paffen, — „siig mig, hvor har Du faaet det fra?“

„Er det ikke mit eget?“ sagde Sønnen, „eller har jeg maaskee forbyttet eet af mine egne?“

„Nei, det er ikke Dit,“ vedblev Moderen, „og Du har alle Dine egne fuldtallige!“

„Ah!“ sagde Camillo, stærkt rødmenende, „nu veed jeg det —“

„Dg jeg anede det!“ sagde Fru v. G. næsten uhorligt. „Camillo! min Son! min Ven! vil Du love Din Moder, at Du i Aften vil vise dette Tørflæde til den, hos hvem Du har faaet det — til Hende?“

Taus og med et lidt forlegent Smil tog den unge Mand Tørflædet af Moderens Haand, og vilde dreie Samtalen hen paa andre Ting; men hun afbrød ham hurtigt og kaldt:

„Jeg kan nu ikke tale med Dig længere; men, ikke sandt? Du erindrer, hvad jeg har bedet Dig om?“

„Ja, jeg skal nok, kjæreste Moder!“ sagde han, idet han smilende kysede hendes Haand, „men jeg gad dog gjerne vide —“

„Farvel, Camillo!“ sagde Fru v. G., „glem nu ikke, hvad Du har lovet mig!“

Forundret over Moderens sære Forlangende og over den besynderlige Høitidelighed, hvormed hun behandlede denne, som ham syntes, aldeles ubetydelige Sag, puttede Camillo anden Gang Tørflædet i sin

Komme, og — glemte det ogsaa tildeels anden Gang. Thi da han ud paa Natten stod foran den Divan, hvor hans yndige Beate sad, og med Beruselse og henrykt betragtede hende, som havde han nodig at indprente sig hendes Træk for ei at glemme dem til næste Dag; da havde han endnu ikke efterkommet Moderens Dnske. Men just som han vilde til at løsrive sig og af en Hændelse greb til sin Komme, randt det ham i Hu. Veende drog han Tørklædet frem, knælede ned for sin Elskede og sagde, idet han bredte det ud paa hendes Skjød:

„See her, min lille Beate! er jeg ikke en ærlig Tyv? jeg bringer mit Ran igjen. Dette Tørklæde stjal jeg hemmelig fra Dig forleden Aften; men det har brændt mig paa Sjælen, at Du ikke selv havde givet mig det, og min Moder selv, der hændelsesviis saae det, paa- lagde mig strengt at bringe det tilbage. Tilgiver Du mig?“

Grevinden hældede sig lidt forover mod Lyset og betragtede Tørklædet først med et ligegyldigt Smil, hendes Dine bleve mere og mere opmærksomme og en let Rynke drog sig over Panden, medens hun undersøgte Hjørnerne for at finde Mærket. Da dækkedes pludselig hendes Ansigt med Dødens Blegghed, Dielaagene sank til og med et høit Skrig faldt hun i Besvimelse.

Forfærdet og ængstet overtraadte Camillo et strengt Forbud, idet han ved Hjælp af Kloffen hidfaldte Kammerpigen. Men det varede længe, inden det lykkedes deres fælleds Bestræbelser at bringe den Daanede tillive igjen. De havde lagt hende paa Divanen og, medens Kammerpigen gned hendes Tindinger og holdt hende en Essents under Næsen, holdt Camillo hende opreist med den ene Arm og trykkede med den anden Haand hendes iiskolde Arm til sin brændende Pande. Lidt efter lidt vendte Livet tilbage; Taarer, som perlede frem under de halvtillukkede Dielaage, lettede Aandedrættet, et dybt Suk trængte sig frem, med Moie reiste hun sig og vendte Hovedet. Dog neppe fik hun Blik paa sin Elfers bekymrede Ansigt, før hun atter som med Rædsel vendte Hovedet bort, trak heftigt den Haand til sig, som han just vilde føre til sine Læber, og hviskede med hæst, brudt Stemme: „Gaa, gaa! for Guds Barmhjertigheds Skyld, gaa!“ og da han endnu dvælede, lagde hun endnu heftigere til: „Gaa, Ulyksalige! og kom ikke igjen, for jeg — for Du —“ og vinkede ham bort med Haanden.

Forvirret og bedrovet slængte Camillo det gaadefulde Tørklæde, som han holdt knuget inden i sin Haand, paa Bordet, greb sin Hat og tilkastede endnu ved Døren sin Elskede et sorgmodigt Afskedsblik. Men hun saae det ikke!

Da han næste Dag ganske tidligt lod høre til hendes Befindende, fik han til Svar, at Grevinde v. L. før Daggrø var afreist til sine Godser.

Med pinlig Uro og hjærlig Vengstelse ventede Camillo v. G. i hele fjorten Dage paa Efterreining fra den Bortflygtede, og hans Phantasie arbejdede Dag og Nat paa at løse denne Gaade, og dog — han vidste ikke selv hvorfor? — dog bævede han ved Tanken om at drage Sløret bort. Mod sin Moder iagttog han den dybeste Tausshed, uagtet han tydeligt saa, at hun leed med ham, ja maaskee mere end han. Ogsaa hun selv taug, men hendes strenge Alvor og hendes stundom skarpe, spørgende Blik robede, hvad der foregik i hendes Indre.

En Morgenstund, da den unge v. G. sad ved sit Arbeide og bestræbte sig for at fjerne de mørke Auelser, som idelig beleirede hans Hjerte, bankede det paa Døren og ind traadte hans Svoger Herr v. W.

„Tillad mig, kjære Camillo!“ sagde han efter de første Hilsener, „tillad mig, Dyrebareste! at gjøre mig commode og magelig. Jeg har reist Nat og Dag og er ugudelig træt!“ hvorpaa han strakte sig paa en Sopha og tændte en Cigar. „Nu kommer jeg da til mit Grinde, og det gjelder Dig, min Bedste! men hvori det egentlig bestaaer, det skal Gud vide! derom har jeg ingen Videnskab! Hør fun! Forleden Dag, reissom Din

Soster — fra hvem jeg in parenthesi har mange Hilsener til Dig — og jeg just vilde gaae tilbords, kommer der en gammel Chaise langsomt fjorende ind i Gaarden. Det var den gode, gamle Doctor R., som er Sognespræst paa Grevinde v. L.s Gods. Jeg skyndte mig i al Hast at tage imod ham; thi han er — imellem os sagt — eet af de saa Mennesker, for hvem jeg har en ublandet dyb Verbodighed, saadan en rigtig sammelig Respect. Da jeg endelig havde hjulpet den gamle Fyr ud af Væsen, og vi havde nodet ham tilbords og vi havde spist, bad han mig om en Samtale i Cenrum. Gaaſte nysgjerrig forte jeg ham ind i min Skriverstue. Her fremtog han en lille Pakke Papirer med Udskrift til Dig af hans mig velbekjendte Haand, og bad mig paa det Indstændigste, hvis det var mig muligt, selv in persona og heller den Dag, end næste Morgen at bringe disse Documenter til Dig, min Ven og Broder! Nogle Forretninger havde jeg netop her i Byen, der havde bedre af min egen Omsorg end en Andens, jeg længtes ogsaa lidt efter at see Dig og vor-Mutter, og saa greb jeg dette Skjebnens Bink, satte mig samme Aften i en Bogn, og — nu har Du mig her! Apropos! Kan I huse mig? saa bliver jeg her; thi Præsten paalagde mig saameget muligt at være om Dig, naar Du havde modtaget dette Brev! Hvad er nu Alt det?" vedblev

Herr v. W., idet han af sin Brevtaske fremtog en Paquet, som han rakte Svogeren.

Taus og med sittrende Haand modtog Camillo Brevet og lagde det paa sin Pult uden at ændse Svogeren's nysgjerrige Blikke.

„Naa! — det lader ikke til, at Du er saa nysgjerrig, som jeg! eller maaskee Du helst vil læse i No og Mag og alene? Velan, jeg gaaer imidlertid ned og hilser paa Svigermama. Læs Du, men gaae dog ikke ud, før jeg faaer talt med Dig!“

Og han gif sloitende ned ad Trappen.

Camillos første Bevægelse var at laase Døren; derpaa greb han med bankende Hjerter Brevet og brød Seglet.

I Omflaget havde Præsten skrevet:

„Min Herre!

J Tillid til min Alder, min Erfaring, min Tænkemaade og til den Eeds Hellighed, som i mit Embeds Medfør tør gjøre mit Hjerter til et sikkert Gjemme for mine Medmenneffers hemmeligste Sorger og Klager, har Man betroet mig Indholdet af indlagte Papir, og anmodet mig om uden Fare at lade det komme Dem tilhænde. Tro ikke, min Herre! at den gamle Mand her vil komme Deres egen gode Forstand i Forkjøbet; tro end mindre, at mit Hjerter, der i saa mange Aar har flaaet saavel Glædens som Smertens Slag, der

har optaget saa mangt et fremmed Suk i sin tause Bolig, er blevet koldt, forstenet eller ufrit. Frygt ikke for ubetimelige Raad eller utidig Paamindelse! Nei, jeg tiltroer Dem Alt det, som er Dem menneskeligt fornødent til at kjæmpe den Kamp, som maaskee forestaaer Dem; og det Eneste, jeg vil paanøde Dem, er min inderligste, min stille Bøn til Gud, at han maa styrke og oplyse Dem til det Rette, — til den Gud, som gav os det Ord: „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes.“ Med Hoiagtelse o. s. v.“

Med Lynets Hurtighed havde den unge Mand gennemfaret disse Linier og med dobbelt smertelig Begjærighed rev han det andet Omslag op, som indeholdt følgende med Grevinde Beates egen Haand skrevne Linier.

„Camillo! Jeg elsker Dig! — Tilgiv, at jeg siger det. De Bekjendelser, jeg her maa og vil aflægge for Dig, ere af den Natur, at jeg maatte fortvivle og frygte det, der var mig bitterere end Døden, hvis mit Hjerte ikke torde støtte sig til den faste Overbeviisning, at Du troer mig, naar jeg siger: jeg elsker Dig! O, vil Du ogsaa vedblive at elske mig, naar Du har læst, hvad jeg her med sittrende Haand og med brændende Taarer nedskriver? — O, Camillo! — — Velan, det maa skee — det maa skee, og jeg vil være stærk;

jeg vil vove for en Stund at glemme Diebliffet, jeg vil, medens jeg udøser mit Hjertes hele Indhold for Dig, — det Eneste, Du hidtil ikke har kjendt — ikke være mig selv. Jeg vil tale som en Anden til en Anden end Dig. O, hvordan skal jeg see Dig igjen?

Jeg vil ikke gjentage Dig, hvad Du alt veed. Jeg beskriver Dig ikke her atter min forladte, forældreløse og dog saa lykkelige Barndom, da jeg i Fru M.s landlige Opdragelses-Anstalt nød den sødeste Frihed, den kjær- ligste Omgang, da jeg var elsket af Alle og blev, om just ikke forfjælet og fordærvet, saa dog forvænt. Saa formasteligt det end kunde klinge, saa kunde jeg næsten fristes til at misunde dem, der i deres tidligste Ungdom have lidt Ondt af Menneffene. De eie een Erfaring mere, de have gennemgaaet en Skole, som sikkrer dem for og sparer dem tusind Lidelser. De træde ikke ind i Verden med Tro og Tillid til Enhver, de møde, og bringe ingen glimrende Forhaabninger eller Illusioner med sig, som de siden lidt efter lidt med Tabet af deres Ro og Hjertefred maae see forsvinde. Ak, hvor snart svandt ikke mine! — Jeg var sexten Aar gammel, da min Familie bestemte mit Egtestab. Det var min Oncle, en Mand paa nogle og tredsindstyve Aar, der som Diplomat i mange Aar havde opholdt sig ved udenlandske Hoffer, hvis Haand jeg maatte modtage; og jeg gjorde det uden Modsigelse og i fuld Tillid til, at man kun

vilde mit Vel. Af Mandfolk kjendte jeg meget saa, og at min Brudgom var gammel, var mig saa lidt til Anstod, at det endog gav mig freidigere Mod til det Skridt, der forestod mig. Naar jeg tænkte mig ham, som en Mand med stor Livserfaring, med en Mængde Kundskaber, med den fineste Dannelse, som jeg var berettiget til at vente hos den, der havde gaaet en saa lang og bevæget Livsskole igjennem, saa sølte jeg en saadan Ro, en saadan Tillid, et saadant Haab om Beskyttelse og kjærlig Underviisning for mit tilkommende Liv, at jeg med en Art af Medynk saae hen til mine Veninder, der paa samme Tid som jeg forlode vort Barndoms Asyl for at dele Verdens og Livets Glæder og Trængsler med en næsten Jævnaldrende.

Men jeg saae ham, og jeg blev hans Kone! Lad mig ikke beskrive Dig hans frastødende Udvortes, ikke hans rædsomme Sygelighed. O, jeg veed det, havde han været god og from imod mig, jeg kunde have hengivet mit Livs Ro, Alt for at lette ham disse gruelige Byrder; jeg kunde have pleiet ham Nat og Dag uden at trættes; thi mit Hjerte er blødt og stærkt. Men han var slet; og han dræbte selv fra første Færd enhver blid Bevægelse i mit Hjerte for ham. Han blev min Tyran, uden nogenfinde at have forsøgt, om jeg dog ikke fortjente en bedre Behandling. Hans grændseløse Gjerrighed nægtede mig enhver lille Glæde, enhver ube-

tydelig Bequemmelighed; og uden at tænke paa min Ungdom, min friske, livsglade, nysgjerrige Ungdom, forlangte han af mig den samme livsdræbende Ligeegyldighed, hvortil han selv var tvungen. Det Eneste, der ret syntes at ligge ham paa Hjerte og at glæde ham, var at bedrøve mig. Det var ret, som om det pinede og saarede ham, naar han saa mig glad og fornøiet; og han bragte det ogsaa, ved lidt efter lidt at unddrage mig Alt, hvad der var mit Hjerte hjært eller til Trøst, saavidt, at jeg blev uiskold, forstenet, indsluttet i mig selv, hængsunken i en følesløs Tilstand, og at det Eneste, der levede ret levende i mig, var Hadet til ham.

Til min nærmeste Opvartning havde han paa tvunget mig et Fruentimmer, hvis egentlige Stilling i Huset jeg vil fortælle. Hendes Pleie og Opvartning foretrak han for min; men tillod desuagtet ikke, at jeg fjernede mig. Hvor mange Nætter og Dage har jeg ikke saaledes maattet tilbringe halvdøsende i en Lænestol i et koldt Forværelse, for strax at være tilrede, naar han lod mig kalde, for det Meste kun for da at sige mig nogle bittere Ord. Og hvor forøgedes da ikke min Foragt for ham, ved at høre denne umandige Jamren i Smersten, ved at see denne modbydelige Frygt for Døden, — jeg, som saa ofte havde tænkt mig, at Den, jeg skulde tilhøre, først og fremmest maatte eie Mod og Mandes Hjerte!

Det varede kun et Aar; — men da jeg saae tilbage, forekom det mig en Evighed. Han døde, og de sidste Dage og Nætter, jeg idelig tilbragte i hans Nærhed, vare ikke egnede til andet end at forøge min uudtalelige Foragt og Afsky for ham. Han døde uden at have sagt mig et eneste Fredens Ord, og Gud maa tilgive mig, min Sorg var Glæde. Sorg? D, hvor rigt er ikke dette Ord, naar det angaaer dem, man elsker; det kan jo indeholde Alt — baade det Bittre og Søde af Frygt og Længsel! Han døde, og jeg var fri som Fuglen i Luften; mit Aandedræt lettedes, mine Tanter og Følelser bevægede Bingerne, de vare ikke mere stæffede og de hævdede mig atter til Lys og Liv. Jeg rensede mit Huus for Alt, hvad der levende kunde minde mig om ham, hans Domestiker bleve affkedigede og jeg erklærede min Laugværge, at et andet Raad fra hans Side med Hensyn til min Persons fremtidige Skjebne vilde hos mig stedse møde den bestemteste Modsigelse, og at jeg ikke engang vilde værdiges at tage et saadant i noiere Overveielse. Følgen heraf var, at han — Du kjender jo Geheimeraad L. — herefter indskrænkede sig til Overbestyrelsen af mine Eiendomme, og at min Familie aldeles aflod at holde nogen Omgang med mig. Omegnens Beboere derimod kom mig med aabne Arme imøde, retsom om de havde følt Længsel efter at kunne godtgjøre mig Lidt af Skjebnens Umiddhed, hvortil

de, skjøndt i Graastand, dog havde været medlidende, men ørfesløse Vidner; og i disse Kredse vandt jeg snart min forrige Kraft og min naturlige Livlighed igien.

I Anledning af Kongens Fødselsdag var der, som sædvanligt, foranstaltet en Fest i A. Jeg tog derhen, fordi det morede mig at dandse, fordi jeg glædede mig ved at see de Glade. Da jeg havde sat mig i Salen og lod mit Blik vandre rundt i Brimmelen, faldt mit Die paa en Mand, som jeg ikke behøver at beskrive Dig, Camillo! Stil Dig hen for Dit Speil, og Du vil see et elskeligt, et tro, men noget forynget Billede af ham. Han stod lænet til en Consol og taledede med en ung Herre, og hans mørke, aandfulde Die syntes at hvile alvorligt paa mig. Jeg spurgte min Nabo, og horte for første Gang dette Navn. Lidt efter lod han sig forestille for mig; vor Samtale var ligegyldig og fort. Den unge Mand, med hvem han havde talet, Din Svoger Herr v. B., stilte os ad, idet han engagerede mig, og da Han ikke dandsede, mødtes vi ikke mere den Aften. Herr v. B. derimod sværmede om mig, hans ungdommelige, hjæffe Etourderie morede mig, og naar jeg ikke dandsede, lod jeg ham føre mig ind i et Bærelse, hvor et Par Spilleborde vare anbragte, og hvor Han sad. Fra en Sopha i Vinduesfordybningen kunde jeg i Nag betragte disse forunderlig kraftige, ædle Træk og høre denne malmsfulde, indholdsrige Stemme,

og medens min snaffomme Cavalier troede mig fuld af Dymærksomhed for hans livlige Conversation, forelskede mine Tanker sig mere og mere i al den aandige Rigdom, der syntes at maatte gjemmes i en saadan Bolig. Eller — var det hiin ubevidste, uimodstaaelige Magt, denne anelsesfulde Sympathie, der alt fængslede mig? der, som et Lyn, paa een Gang lyste ind i mit Indre, hvor hidtil kun No og Morke havde hersket? — Da jeg kom hjem, følte mig saa lyfsalig, jeg vidste selv ikke, hvorfor? Alt omkring mig havde faaet en høiere Glæde, en dybere Betydning; Alt var blevet langt mere levende, mere rigt; og dog herskede der en sød Veemod i min Sjæl. Hvor ofte seer og hører man ikke en saadan Stemning beskrevet som en Tomhed! Mig forekom denne drømmende, anende Længsel som et rigt Liv, som en Gjenfødsel.

Foraaaret kom, og Solen, den vaagnende Natur, den smilende Egn loffede mig til lange Vandringer. Det var mig saa sødt, saa henrivende at være ene i Skoven med mine Drømme; de flygtende Skyer, Træernes Susen, Fuglenes Sange, de duftende Blomster taledes til mig med tusind venlige Stemmer, og alle syntes de at tale, som om de kjendte mit Hjertes inderste Tanke. Og hvad var saa denne Tanke?

I Skoven mødte jeg Ham; der var jo Hans egentlige Hjem. Og vi mødtes ofte. Mig var det —

jeg veed det nok! — mig var det, der søgte den Sti, hans Fod betraadte; en uimodstaaelig Magt drog mig derhen. Men det undrede Ham ikke at see mig saa tidt; det glædede ham at kunne meddele mig af sin Lands Rigdom, opmuntre mig ved sit lyse, gribende Humør, fylde min Sjæl med stærke Billeder og vække den til Begjær efter friske og frie Tanter. Hans Stemning var afverlende snart livlig og opvakt, snart rolig og alvorlig; men Hans Hjertes Ytringer, Jøllefernes Udbud vendte sig aldrig til mig. Naar han nu og da med udtømmeligt Lune og glimrende Bid gjenspeilede visse Sider af Livet og Menneskenes Færd, var jeg som oftest taus, lyttede med henrykt Beundring og indaandede en Beruselse af den gemytlige Varme og Dybde, som oplivede ethvert Malerie, Han udkastede. Men blev Han alvorlig og sindigt reflecterende, saa var det, som om min hele Livlighed trodsende udfoldede Bingerne; jeg blev da lystig og overgiven som et Barn.

Bed at undersøge min afdøde Mands Gjemmer fandt jeg en langagtig Paffe, indsyet i guult Glands-lærred, saaledes som Strædderne pleie at forsende et færdigsyet Arbeide. Jeg aabnede den og saa, at den indeholdt en fuldstændig Mandsdragt, men som oien-synlig var syet til en qvindelig Person. Den var meget elegant, men saa simpel i Farve og Snit, at den ikke let kunde tænkes bestemt til Mafferadedragt eller noget

Pignende. Hvad Hensigten havde været med den, kunde jeg ikke vide; maaskee havde den tidligere været bestemt til et Apparat for een eller anden af de Intriguer, hvorpaa min Gemals Liv skulde have været saa rigt. Den var aldeles ny og ubrugt, de blanke Knapper endnu viklede i Silkepapir; den saae saa net ud, jeg tog den paa og den sad, som var den syet til mig. Den forte, mørkeblaae Treie, de vide Beenklæder af samme Farve, den sorte Silkevest klædte mig ret godt, og en bredskygget Straahat, som jeg satte paa mit opsfæstede Haar, fuldendte Matrosdragten. Det var netop paa den Tid af Dagen, da jeg pleiede at begynde mine Skovvandring, og i tre Spring var jeg nede ad den lille Trappe, der fra mine Bærelser forte lige ud i en tæt Vuegang af Hasler, der løb langs Haugemuren og endtes i et muret Vysthus, fra hvilket en Dør aabnede Veien til det Krat, der forbandt min Park med den større Skov. Jeg var saa lystig, saa inderlig glad, og det faldt mig ikke ind, at der kunde være noget Ondt i, hvad jeg gjorde. Da jeg mødte Ham, standsede Han et Dieblisk med Studsen; Han betragtede mig smilende, men berørte ikke med et eneste Ord min Forklædning. Derimod tog Han min Haand og lagde den i sin Arm, hvilket Han aldrig forhen havde gjort, og saaledes gik vi vor Vandring.

Jeg saae Ham i Hans Familie; jeg saae den Vef-

felige, som eiede Ham ganske; jeg kom hende innde med en Veneration, som et Bæsen, der maatte være af en høiere Natur, for at fortjene en saadan Vedsager. Men det var hende forbeholdt at kaste et Lys for mig i mit eget Indre; thi skjøndt jeg med al Oprigtighed maatte tilstaae, at hendes ædle, fromme Hjerter, hendes sunde, kraftige Forstand, hendes umiskjendelige Kjærlighed til Ham gjorde hende denne Lykke værdig, saa følte jeg dog et Slags ubevidst Sky for hende, saa var der dog ligesom en hemmelig Stemme i mit Bryst, der vovede at tilhviiste mig: „nei, nei! det er ikke, som det skulde være! som Han forstjente det!“ — Det gjøs i mig, da denne Tanke første Gang blev klar i min Sjæl; og de iisfolde, jeg kunde næsten sige, speidende Blik, som jeg stundom midt i den livligste Samtale med Ham mødte fra hendes Dine, den Uro og Betymring, jeg til andre Tider troede at læse i dem, vakte mig til en Aelse ogsaa om det, der foregik i mit eget Indre. Men denne Aelse? om Han kjendte den? om Han deelte den? O, denne Tanke var endnu saa bly, at den ikke dristede sig til at træde klart frem, endfælgelig at den nogensinde skulde have vovet sig til Ord. Og trænger ogsaa en saadan Følelse til den materielle Tolk? Taler den ikke bedst ved sit hemmelige, ubeskrivelige, stærke og fun for de to Indviede forstaaelige Sprog? —

Saaledes hengik en Deel af Sommeren. Vi saaes

næsten daglig, og naar Vandringen havde trættet os, eller Hans Tilfyn ikke fordreides paa andre Steder, leirede vi os paa en smuk affides Plet under et stort Egetræ.

Det var en deilig Eftermiddag i August Maaned; Solen var varm og gjennem Træerne saae den mørkeblaae, klare Himmel ned til os. Men den Himmel, som ellers lystte for mig, var ikke skyfri som sædvanligt. Imedens vi nærmede os vort Hvilested, havde vi havt en Trætte, der, oftere gjentaget, nu havde taget en alvorligere Character. Den angik mig selv. Forhen havde Han kun advaret; i Dag dadlede han med mere Strengheid et vist Træk i min Maade at være paa. Jeg havde Tid efter anden paa de bedste Anbefalinger ladet komme til min Gaard en Billedhugger, en Maler, en Architect og en ung Lærd, der hver for sig skulde restaurere Malerier, gjøre Forandringer ved Bygningen og dens Decoration, og ordne min egen og den Afdødes store Bogsamlinger. Tillige besøgte et Par unge Herrer fra Nabolauget mig jævnlig. Den Maade, hvorpaa jeg behandlede og omgiffes disse Personer, var Gjenstanden for Hans Kritik.

„De kjender ikke mit noble Kjøh, Fru Grevinde!“ sagde Han med en lidenskabelig Bitterhed, der hos Ham var mig fremmed og paafaldende, „dertil er De og Deres Tanter endnu altfor rene. Det er jo høist uskyldigt, ja endogfaa priseligt, at De i Deres Mangel paa

Erfaring gjerne i en udmærket Mand ogsaa vil forudsætte et udmærket Menneske. Men den, tør jeg sige det, lidt vel stærke Livlighed, hvormed de udtrykker den varme Interesse, de føler for alt Stort og Smukt, hvor De saa træffer det, faaer altid Udseendet af Kjærlighed til Personen. Det seer kun saaledes ud, det veed jeg, og det er ikke Deres Hensigt at vække slige Tanker hos hver enkelt af disse Herrer; men, troe mig, det skeer! Thi De aner ikke, at De, medens De med Deres hele varme, rene Hjertes Glæde viser Dem taknemlig ved ret levende at beundre een eller anden udmærket Gave hos en saadan Mand, ja anseer det i deres Taknemmelighed for Deres Pligt at interessere Dem for hans personlige Velværen og øvrige Anliggender, selv imidlertid lønnes med den sorteste Uafnemmelighed. De vover Intet siger De? De har god Tro til Menneskerne, mener De, fordi De selv er god? Een, paastaar De, er for stolt til at ville være slet, en Anden imponerer De selv, en Tredie er saa barnlig, uskyldig og ubetydelig — tilgiv mig, jeg kan neppe bare mig for at lee! — Men veed De nu vel, Deres Raade! medens De nu med tindrende Dine, med høitrodsmende Kinder, med Deres deilige Hoved hældet lidt til Siden og med et Smil paa Ansigtet, som Himlens Engle maatte misunde Dem, sidder og taler ret fortroligt med en saadan Herre og interesserer Dem, ikke blot for hans

Videnskab eller Kunst, men for hans private Glæder og Sorger og ret gaaer ind deri, som en Gjengjæld for den Glæde, Opmuntring eller Belæring, hans Evner og Duelighed har forskaffet Dem, — veed De saa, hvad en saadan Herre tænker? Han tænker ved sig selv: Hun er forelsket i mig! og siger siden enten med et tvetydigt Smil eller med utvetydige Ord høit til sine Kamerater: „naar jeg vil, saa tilhører hun mig,“ — at sige, dette oversat fra et meget droiere Sprog, som jeg i Deres Nærværelse hverken kan eller vil betjene mig af. Thi saa uskyldig, som De selv veed, at Deres Fremgangsmaade er, saa lidt forstaaer en Mand i Almindelighed at vurdere den; han tilskriver Alt sin egen Persons Elfskærdighed. De siger, at De ikke vil være anderledes, og at De viser Dem, som De er? Jeg vover at benægte det; De er egentlig langt bedre, end De i disse Tilfælde viser Dem, og i Grunden kunde disse Herrer fra en vis Side betragtet være noget undskyldte! — Og hvor ofte, Deres Raade! har De ikke selv maattet erkjende, at de har taget feil? Var da i Begyndelsen Deres Begeistring — som De kalder det — overilet og overdreven, saa var Deres Modbydelighed det siden, ved nærmere Betragtning, ikke mindre; Deres Daddel kjendte da ingen Grændse. Og kan nu virkelig de saa Diebliffes Begeistring — naar det endelig skal hedde saa — kan den godtgjøre Dem den Smerte,

De maa føle ved saa ofte at see Dem skuffet? eller er den Bederlag nok for at der kan siges — selv med Skin — saadant — aa, tvivl ikke, Deres Naade! jeg sværger Dem til, endogsaa de meest dannede, de genialeste, de tilsyneladende meest ærbare blandt disse Herrer skamme sig ikke ved slige Ytringer. Jeg harmes alene ved Tanken derom, og De — var De min Søster eller — men, jeg beder Dem, Fru Grevinde! tilgiv mig min Varme, De har jo Deres Frihed og veed vel sagtens bedst, hvad der tjener Dem!“ Her taug Han. — Dette var Indholdet omtrent af vor Trætte, naturligviis afbrudt ved mange heftige Indsigelser fra min Side. Jeg gjorde disse, fordi jeg tilfulde følte mig angerløs og nødvendig vilde lade mig indskrænke i min Frihed, da jeg ikke misbrugte den. Men mit daarlige Hjerte jublede dog denne Gang tillige ved den Tanke: „Skulde Han være lidt jaloux?“

Nedige af Vandringen og ophidsede af den ivrige Samtale kom vi til den store Teg. Han kastede sig i Græsset og hvilede sit Hoved mod Træets Rod. Jeg stod foran Ham, støttende mig paa Hans Riffel, som jeg ofte bar, fordi det morede mig at haandtere det uvante Vaaben. Mine Kinder og min Pande glødede, og da jeg forgjeves i mine Troiesommer havde søgt et Tørklæde, sagde jeg: „Gid jeg i dette Dieblis var et Fruentimmer, for at have Lov til at bruge en Biste!“

Han taug, som om han ikke havde hørt, hvad jeg sagde, og betragtede mig med et saa underligt, gennemtrængende Blik, at jeg ogsaa forstummede. Endelig svarede Han lang Tid efter: „Et Tørflæde kan vel gjøre samme Gavn, Deres Raade!“ og tilfaste mig, uden at reise sig, sit hyide Battistes Tørflæde.

„Ha!“ raabte jeg, idet jeg greb det i Luften, „Sultan! er jeg Deres Slavinde?“

„Min Slavinde?“ sagde Han, „af, jeg ligger jo sonderknust for Deres Fod!“

Jeg stod et Dieblif som forstenet, som beruset og troede neppe mine egne Dren; thi Han sagde denne tilsyneladende fade Compliment med en Stemme, der fortolkede den, saa blod og inderlig, med et Smil saa elskeligt, med et Blik fra de sorte Dines Dyb, saa stærmeriff, saa henrivende! Jeg vaklede, det glimtede for mine Dine, jeg lod Riffelen falde, og glemmende Alt paa Jorden og i Himlen, sank jeg paa Knæ i Græsset, trykkede hans Knæ til mit Bryst og kunde af mit overstrømmende Hjerter ikke frembringe andre Ord end: „O, Du mit Liv, Du min Sjæl!“

Han reiste sig halv op; Han var bleg og en Taare glimrede i Hans Die. Med et Udtryk, som jeg aldrig glemmer, smeltende og dog saa mandigt, sagde Han sagte: „Ja, Du har sagt det, Beate! mit Liv er Dit!“

min Sjæl tilhører Dig! Men," lagde Han til med usikrere Betoning, „fra i Dag af sees vi ikke oftere!"

„Hvad siger Du?" raabte jeg affindig af Fortvivlelse, idet hele min Skjebnes Rædsel pludselig stod klar for mig, „hvad siger Du? Mig vil Du forstøde? Mig vil Du nu forlade? nu da Du tilhører mig? nu da Du veed — nei, aldrig! for skal jeg —" og jeg greb den paa Jorden henlagte Riffel, spændte Hanen og rettede Løbet mod Hans Bryst.

„Du har Ret! Du har Ret!" sagde han med Tilføjelse og Angstelse, som frygtede Han min Modsigelse, „saa elendig som jeg nu er, saa tilhører jeg dog Dig, Du Engel! tag da mit Liv! tag hvad Dit er!" og Han greb med Hefstighed om Riffelpiben med begge Hænder, trak den med Magt til sig og trykkede Mundingen fast mod sit Bryst. Ved denne Bevægelse gled min Finger ned paa Aftrækkeren og idet Han sukkede: „Beate!" foer Skuddet gennem Hans Hjerte.

Knaldet og Stødet af Geværet bedøvede og fæstede mig overende. Paa alle Fire krøb jeg sittrende hen til Ham. Han laae der, stille og bleg. Jeg tog Hans Haand, den faldt strax ned igjen. Jeg tog hans Hoved mellem begge mine Hænder og trykkede mine Læber til Hans Mund — første og sidste Gang! — jeg stirrede Ham ind i Ansigtet! Dine øjne vare lukkede, men et himmelsk Smil svævede om

Hans Fæder. Da sagde jeg ganske høit til mig selv: „Han er død!“ Men neppe havde jeg hørt min egen Røst, før en uhyre Rædsel betog mig, Alt svandt for mine Sandser og bældørk Nat omgav mig.

Da jeg kom til mig selv igjen, var det virkelig Nat. Jeg laae udstrakt midt paa Gulvet i mit Værelse. Hvorledes jeg var kommet did, vidste jeg ikke; med en Søvnjængerfæes instinctmæssige Bevidsthed havde jeg fundet hjem ad mine hemmelige Veie, ja endogsaa laaset min Dør og dreiet Nøglen to Gange om. Mine Lemmer stivnede af Kulde, Tænderne klappede i min Mund, og dog bankede Pulsen i Tindingen og Vinene brændte. Med et Hastværk, som var jeg omsnoet af en Slange, afforte jeg mig den mandlige Dragt, glemte halv bevidstløs det usalige Tørklæde i en Secretair, og fastede mig paa min Seng, hvor jeg — uden at kunne sove — henfaldt i en dump Døsighed, hvis affyelige Drømme intet Ord maler. Da foer jeg sammen; det bankede paa min Dør, først sagte, saa stærkere. Hvert Slag virkede paa mig, som om man glødende berørte de fineste Nerver i mit Indre, jeg maatte af al Magt holde Beiret for ikke at strige høit. Da kaldte man paa mig; det var min Kammerpigens ængstelige Stemme. Med yderste Anstrengelse rejste jeg mig, slæbte mig hen til Døren, aabnede den og sank atter bevidstløs om i Pigens Arme.

Lad mig forbigaae min lange, min velgjørende Sygdom. Det var en hidfig Feber, jeg fik; jeg var i lang Tid uden Bevidsthed, og man havde alt opgivet mig. Men Døden var ikke barmhjertig, og jeg opvaagne-
nede til nye Dvaler. Vel havde Legemet ikke mere den Kraft til at lide med hün første Voldsomhed; men en Nervesløvhed, en dødelig Mæthed hindrede ikke, at jo mit Strækkébillede eens og uforandret uafsladeligt for-
svævede mig. Hvor ofte har jeg ikke paa mine Knæe tigget Gud om Forløsning fra dette Liv! Hvor mange tusind Beslutninger — den ene fortrængende, ophævende den anden — frydsede ikke i min Sjæl! Den eneste, den naturligste, nemlig at angive mig selv som Hans Morderste, for at skaffe Hende, den dybt Krænkede, en Dpreisning, en Hevn, maatte jeg jo forkaste. Nei, Hans Navn maatte staae urørt, Hans Minde maatte leve uplettet.

Jeg forblev paa min Gaard i den dybeste Een-
somhed; thi min Sindstilstand og min svækkede Helbred gjorde mig det utaaaleligt at see og høre det travle Liv røre sig omkring mig. Fra Omgang med Omegnens Beboere unddrog jeg mig ogsaa aldeles, og kun den gamle Præst, den Mand, gjennem hvis Hænder Du, Camillo, modtager dette, var min Selskaber og vilde gjerne have været min Trøster. Af, han vidste ikke, hvem han forsøgte paa at trøste!

Ti lange Aar svandt hen, ti Aar, der for Alle andre pleie at være Livets Blomst. Da kom det mig for Dre, at Din Svoger, Herr v. B. ønskede at ansættes her i Egnen, og at ogsaa Du var nær ved at skulle vælge en Carriere; og min Beslutning var taget. Jeg flyttede til Byen, og ved min Indflydelse var jeg istand til hemmeligt at bevirke Din Svogers Ansættelse. Ligesaa omhyggeligt for at skjule min Medvirken søgte jeg ogsaa at være Dig behjælpelig til at indtræde paa den valgte Veibane; men denne Gang strandede min Plans Hemmelighed paa min Vaagværges, Ministerens Snaksomhed. Du erfarede, hvem Du skyldte Din Lykke, som Du kaldte det, og Du ønskede at blive mig foreslået.

Her kunde mine bittere Bekjendelser ende; thi nu veed Du jo Alt. Mindes Du ikke, hvordan vort første Møde var? eller har Du alt nu besluttet for evig at glemme? Du anede ikke, med hvilken Forsærdelse jeg saa Dig første Gang træde ind til mig; denne ubeskrivelige Lighed skræmmede mig til Døden, og var mig dog saa kjær. Jeg blegnede og maatte blive siddende. Du bemærkede min Forvirring, den smigrede Dig vist; thi Du smilede — o, dette Smil! — da jeg sidste Gang saa det! — Du aabnede Læberne og tiltalte mig, og Din Røst, denne hjære, velkjendte Røst, som vakte tusind elskelige og smertefulde Erindringer, bragte Blodet atter

til mine Kinder og mit Hjerte til at slaae saa heftigt, at jeg kun med Møie kunde besvare Din galante Til-
tale. Og vi saaes atter og atter, og jeg levede op til
et nyt Liv. Behøver jeg at fortælle Dig, Camillo!
hvad der saa skeete? — Men jeg maatte ikke være
lykkelig, jeg forjente det ikke, min Straf var ikke endt
og Gud brugte Dig som Straffens Engel. Du bredte
det usalige Tørklæde ud paa mit Skjød, og jeg læste
min Brøde skrevet derpaa; det blev mig en Maner, at
jeg skulde bekjende og dog være fordømt; det blev en
Hævner for den Tid, jeg letfindig havde hendrømt om
Fred og Lykke.

Naar Du modtager disse Blade, er jeg alt i H.
Der, paa Grændsen af vort Fødeland, vil jeg vente
Dit Svar. Kan Du elske mig endnu, har ikke denne
Haand — denne Haand bortstødt Dig, saa følg mig
langt — langt bort herfra! Jeg vil da leve for Dig,
og Du og Din Kjærlighed ville give mig den Fortrøst-
ning og Tro, at Gud ikke har forkastet mig aldeles,
ville skjenke mig et Haab om Naade. Men forstøder
Du mig, vender Du Dig med Rædsel bort fra mig,
da — o, Camillo! jeg vedbliver dog at elske Dig,
jeg er dog for evig Din B."

Foranstaaende, reiste han sig og gif længe taus og heftig op og ned i Bærelset. Med Et standsede han, lagde Haanden paa sit Bryst og hvistede: „D, her er jo ingen Tanke om Kamp! Hun havde jo alt seiret i Forveien! men min Moder?“ og kastede sig med udbrydende Taarer paa Sophaen. Da bankede det rask paa Døren, han aabnede den og Svogeren traadte ind; men dennes smilende, joviale Ansigt lagde sig hurtigt i behørig hoitidelige Følde, da han bemærkede den unge Mand's Stemning.

„Hvad er der nu paa færde? Jeg troer, Gud forlade mig! Du har grædt!“ sagde han lidt ærgerlig, „er det en Maneer at tage imod Folk fra Landet paa? Var mit Budskab af en saadan Natur, at det kunde bringe en Karl som Dig til at — forlad mig, det er altfor underligt! Lad mig dog see de Papirer!“

Hurtigt glemte Legationssecretairen Hestet, idet han med dump Stemme mumlede: „Du faaer det tidsnok at vide!“

„Na Snak!“ vedblev Svogeren, „det er vel sagtens saadan Noget her — hvad?“ og pegede paa Hjertet. „Ja, det er nu det Samme; men gaae mig nu ikke hen og gjør dumme Streger, for jeg har saamæn ikke Talent til at passe paa Dig, Sonne!“

Næste Morgen ganske tidligt fandtes den unge v. G.s Bærelse tomt, hans Gjemmer aabne, og paa

Bordet laae en Seddel, hvori han foreløbigt underrettede sin Moder om, at han pludselig var blevet sendt bort til Udlandet for kort Tid. Hun modtog denne overraskende Efterretning til Svigersønnens store Forundring med tilsyneladende Rolighed; kun et smerteligt, bittert Smil fløi over hendes Ansigt, da Hr. v. W. begyndte at spørge; men ikke med et eneste Ord vilde hun stille hans piinagtige Nysgjerrighed. Denne formaaede ham da til endnu at forlænge sit Ophold i Hovedstaden, da han haabede, at Tiden vilde løse ham Gaaden. Dog da han endelig efter fire, fem Dages Forløb endnu slet Intet havde erfaret, og just i Postgaarden vilde bestille Heste til sin Afreise, modtog han en Brevpatte. En Seddel fra Camillo indeholdt følgende:

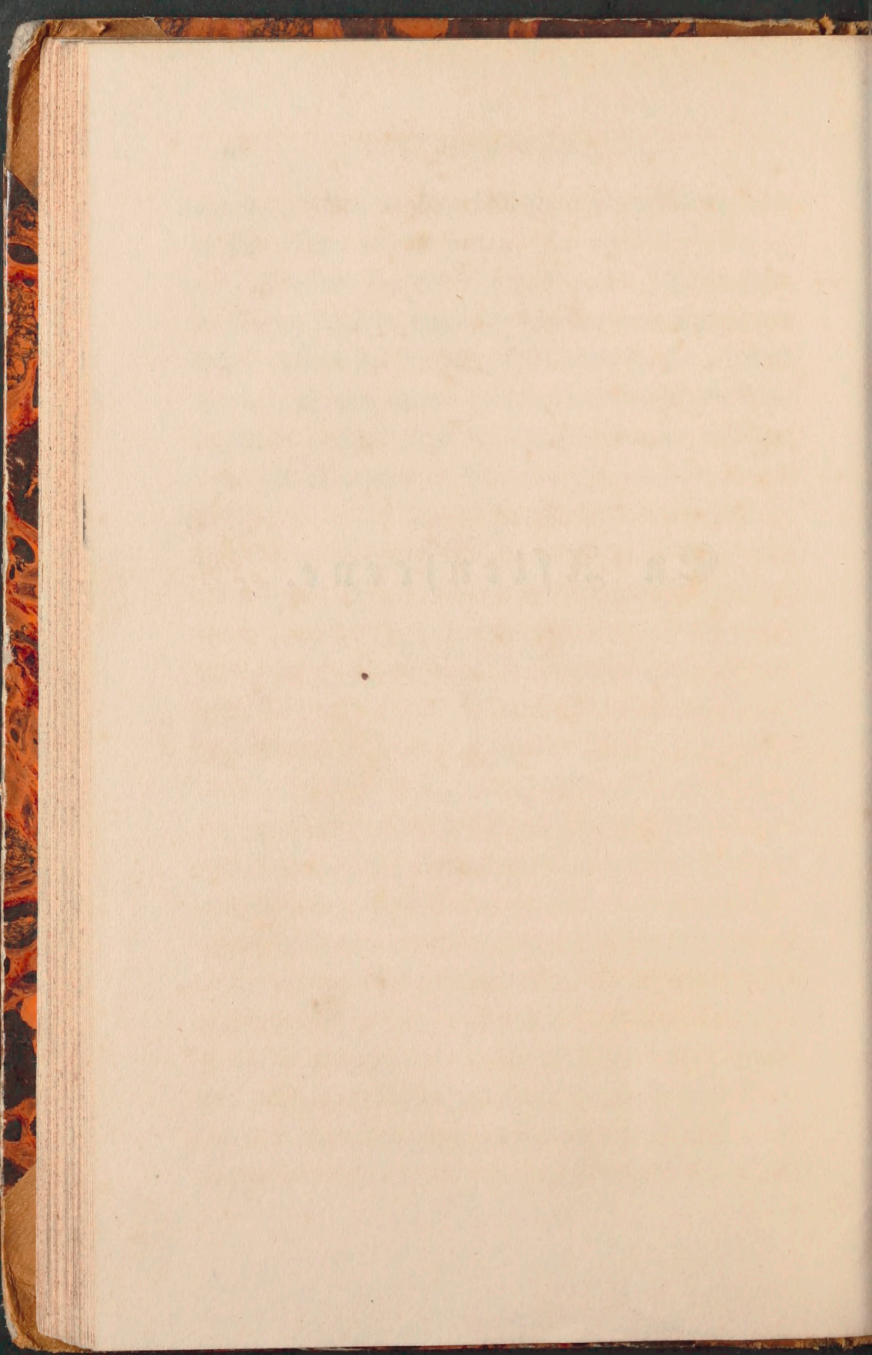
„Min Ven! Den foreløbige, korte Permission, jeg ved min Afreise havde erholdt, agter jeg at udstrække til en formelig Afsted. Indlagte Ansøgning om Entledigelse beder jeg Dig indlevere paa behørig Maade. Grevinde v. L. er i Gaar blevet min Kone; jeg følger hende til Sydfrankrig, hvor hun i nogen Tid vil opholde sig for sin Helbreds Skyld. Min Moder har jeg endnu ikke tilskrevet dette; thi uagtet jeg veed, at hun har intet mod denne Forbindelse, saa frygter jeg dog det første Indtryk af Efterretningen. Jeg beder Dig derfor saa forsigtigt som muligt at melde hende, hvad der er skeet,

og, om Du kan, at blive hos hende i nogen Tid. Om et Par Timer reise vi herfra. Lev vel!”

„Nu har jeg aldrig seet Mage!” udbød Herr v. B. og klappede Papirerne sammen med begge Hænder. „Hvad skal nu Alt dette betyde? Den stakkels Mama! jeg maa saagud hjem og trøste hende, det bedste jeg kan! — Hm! hm! Er det iffe, som jeg altid har sagt: det er bestemt en Her, den lille Grevinde!”

En Aftenscene.

Et rummeligt og meget rigt decoreret Bærelse sad en Mand ved sit Skriverbord, som var stillet midt paa Gulvet, og skrev meget ivrigt med en utrolig fin Haandskrift i en stor Foliant. Salens Smykke bestod for det Meste i store Boghylber og Skabe, hvis halvaabne Døre lode see en Mængde physiske og chemiske Instru-
menter, Kolber og Retorter og deslige, Antiquiteter og Kunstfager. Ovenpaa Skabene stode Buster af Old-
tidens berømte Mænd og paa Siderne hængte en Deel tørrede Planter i Glas og Ramme. De tomme Pladser paa Væggene vare udfyldte med Skilderier, tildeels Efter-
ligninger af udmærkede Maleres Arbejder, deels italienske Landskaber, blandt hvilke især flere Udsigter fra Om-
egnen af Florents. I et Hjørne stod en Afstøbning af den saakaldte mediceiske Venus og lige ved Siden af var et qvindeligt Skelet stillet i samme Attitude som Gudinden. ligeoverfor Skriverbordet hængte et herligt malet qvindeligt Portrait saaledes, at den Arbejdende,

naar han saae op, strax maatte møde de characteristiske, sorte, ildfulde Dine, der med kjærligt Beemod syntes at sege hans Blif. Paa den rigtforgyldte og smukt udarbejdede Ramme var øverst anbragt en hertugelig Krone. Loftets rige, hift og her forgyldte Stukkatur, der forestillede en Krands af Genier, hvis Arme og Been i Hautrelief stak frem af Skyerne, de svære, lange Damassés Gardiner, der ganske dækkede Vinduerne og holdt Novemberfulden borte, saa at man neppe hørte Stormen, der larmede udenfor, et saare kunstigt Seierværk, som stod paa Ramingesimsen og den Værdes eget Ud-vortes, hans Holdning, hans Klædedragt, Alt antydede Rigdom og Kjendskab til meget Mere, end hvad eet Land havde kunnet yde ham. Eiermanden kunde omtrent være halvhundrede Aar gammel; paa sit udtryksfulde, kraftige Hoved, hvis mørke Dine beskyggedes af stærke Bryn, bar han en stor og meget rigt og sjældent bukket Allongeparyf, hvis brede Bufler bedækkede hans Skuldre. Den sorte Floiels Dragt fremhævede det yderst fine, sneehvide Linned, som viste sig, hvor Bøsten var aaben og ved Haandledet, og de krusede Kniplingsmanchetter lagde sig langt ud over et Par veldannede Hænder, hvis smalle, langagtige Fingre vare smykkede med et Par Ringe med antique, skaarne Stene.

Uhret slog sex klare Slag og spillede et lille fleerstemmigt Stykke. Da hørvede Manden pludseligt sit

Hoved, lagde Pennen bort, kastede sig tilbage i den heiryggede, med Plysch betrukne Lænestol og lod sine alvorlige, takkesfulde Dine, man kunde næsten sige, med dyb Længsel, hvile paa det deilige Portrait, der smilede ned til ham. Ligesom vækkende sig selv af en Drøm, streg han sig hurtigt over Ansigtet, reiste sig og gik over Gulvet for at trække i Klokkestrængen. Han haltede paa venstre Fod.

Lidt efter aabnedes Døren og den Lærdes gamle, graahaarede Tjener traadte ind med en stor Kappe hængende over den ene Arm, en sort Baret og en Stof i den anden Haand. Han satte langsomt Lygten paa Gulvet, lagde Kappe og Baret paa en Stol og gav sig til at ordne paa sin Herres Dragt; Alt under den dybeste Taushed. Medens han med Børsten just var ivrigst beffjefstiget, drog han et dybt Suf.

„Hvad feiler Jer nu igjen, Martin?“ spurgte Herren smilende og i en venlig Tone.

„Hvad jeg feiler?“ svarede den gamle, vindtørre Person i en meget gnaven Tone, „jeg feiler ingen Ting!“

„Der maa dog være noget i Veien med Jer, Martin!“ vedblev Herren roligt og taalmodigt, „søg mig det kun! lad mig høre!“

„Høre?“ svarede Martin med et æddisesuurt Smil i det magre Ansigt, „det kan kun lidt hjælpe at

tale til Jer om det, Herr Doctor! Høre vil I ikke, og see kan I ikke!"

"Stig kun frem! Hvad er da det, jeg hverken vil høre eller kan see? I gjør mig ganske nysgjerrig, Martin!"

"Seer I vel, Herr Doctor!" sagde Martin, idet han standsede med sin Børsten og satte begge de trætte Næver i Siden, "seer I, der er nu den gamle Susanne, vor Huusholderesse, det er dog et respectabelt Qvindmenneske, som ikke pleier at fare med Vogn, og hun vil sætte sin Himmerigs=Part i Pant paa, at Junker Povist — Herren kjenner det Navn altfor vel! — render efter Jomfruen, at han digter Elfskovs=Viser til hende, kalder hende sin Rosensblomst og saadan Noget, synger dem for hende, og besøger hende hver Dag, Gud lader skabe; men Doctoren træffer ham aldrig der! Og denne Monsieur burde dog rigtignok betænke, hvad Herren har gjort for ham!"

"Aa, hvad veed Du, gamle Martin?" afbrød Doctoren ham.

"Hvad jeg veed? har ikke den gamle Susanne fortalt mig det Hele, Klub og Stub? Var ikke Herrens Herr Fader — nu er han salig hos Gud! — var han ikke Præst paa denne Junkers Herr Faders Gods? Jeg ikke Herremanden Herr Povist Herrens Herr Fader fra Huus og Hjem som en Hund og det med

Bold og Uret? Laae saa ikke lang Tid efter, da Herren og jeg vare komne hjem fra den lange Reise, denne Bindspiller af Junker syg og daarlig her i Kjobenhavn og kunde hverken leve eller doe, og de andre Doctorer, Mester Fuiren og Mester Zahlmann og Doctor Bone-rius, gif de ikke allesammen til ham og lappede paa det usle Skind; men kunde de holde Pjalterne sammen? Saa blev da Herren hentet, og da saa Herren havde seet paa ham og skrevet ham en Lægedomsdrif op og kom næste Dag for at see til ham, havde han saa taget den ind? Nei, man havde han ikke! Han tænkte i sit onde Hjerte, at Herrens Hjerte ogsaa var ondt, han var bange, at Herren vilde hevne sig paa ham for al den Tort og Uret, der var skeet Herrens Herr Fader ved den gamle Herr Povisk. Men saa talede Herren Alvors og Fredens Ord til den Unge og fik ham trøstet og fik ham til at tage ind, hvad godt var mod Sygdommen, og saa kom han sig og er nu saa rask og frisk paa det, som Nogen, der spanker med vide Pumphoser, høirod Plumage i Hatten og Kaarden under Armen her paa vore Gader!"

"Naa, saa Alt det har den gamle Susanne fortalt Jer, Martin? men hvad Dndt er der i det?"

"Hvad Dndt? deri er intet Dndt; men at denne samme Junker, paa hvis Hoved Herren har sanket gloende Kul —"

„Det var jo ikke ham, gamle Daare! der mis-handlede —“

„Ja, det er det samme! det var dog hans Blod! Denne Junker, siger jeg, han er nu saa utafnemlig og vil berøve Herren — — ja, men sandt er det, Hun burde skamme sig langt mere; men hun har da heller ikke bedre Forstand, at hun kan kaste sine Dine paa en sliig Fant, naar hun har en Fæstemand, der havde kunnet, hvis han havde villet, være Huusbond til saadan en Engel — Gud glæde hende!“

Ved disse Ord holdt Martin atter op at børste, og baade hans og Herrens Dine faldt uvilkaarligt og ligesom andægtigt hen paa det deilige, qvindelige Portrait, der fra Bæggen i Lampens stærke Belysning saae ned til dem.

„Ja — hold nu op! det er meer end nok baade af det Ene og det Andet!“ sagde den Lærde rass, og vendte sig som utaalmodig til Stolen, kastede Rappen om Skuldrene, greb Stof og Baret og gik hurtigt foran den gamle Tjener, der bar Lygten.

Det var mørkt og eensomt paa Gaden; Vinden dreiede de pibende Skiltter og klapprede med Vindues-skaaderne, hiit og her vinedes en enkelt Vandrer, ligesledes ledsaget af en Lygte, der maatte vise Foden Vej paa den ujævne Steenbro og advare for Kenderstenene, der ved Regnen vare blevne til rivende Strømme, og det

varede længe, inden Diet, bortvendt fra Lygtens tarvelige Lys, kunde vænne sig til og gennemtrænge Mørket og skjæle Omridsene af de spidsgavlede Huse med deres Bislag og Karnapper og af Træerne, der, hvislende i Vinden, hist og her stode langs med Husene. Den Lærde og hans gamle tause Følgesvend dreiede just om i en Gade, hvor de paa den ene Side havde en høj Haugemuur, og for Enden af hvilken de kunde skimte to runde, spidse Taarne i Ringmuren. Ned ad Dørtrappen fra et hvidtmalet, anseeligt Huus saaes en sort Figur, indsvøbt i en Kappe, at snige sig langs Muren og forsvinde i Mørket.

„Der gaaer han, ved den levende Gud!“ udbroød med Et den gamle Tjener.

„Hvad siger I?“ spurgte Doctoren og standsede.

„Jeg siger,“ vedblev Martin ivrigt, „at var I kommet eet Minut før, vilde I have faaet Troen i Hænde, Herr Doctor! thi der gif nu Junker Povist ud af Provstens Huus i dette hellige Dieblif!“

„Og jeg siger Jer nu een Gang for Alle, min gode Martin!“ sagde Doctoren i en streng, men dæmpet Tone og stødte derhos saa haardt i Stenene med sin Stof, at den gamle Fyr forstræffet traadte et Skridt tilbage,“ jeg siger Jer, at hvis I en eneste Gang endnu kommer til mig med saadan eller lignende løs

Snak, saa er det ude mellem os og I kan søge jert Brød, hvor I ellers vil!"

Under denne Tiltale havde Tjeneren forsigtigt ladet Lygtens fulde Skin falde paa Herrens Ansigt, og folte sig i Skyggen ligesaa tryk og sikker som Strudsen, naar den, forfulgt, stikker Hovedet ind i en Buss og troer sig skjult for Jægeren. Herren fortsatte sin Gang uden at oppebie et Svar, og naaede snart til Provstens store Huus, hvor han hurtigt steg op ad Steentrappen og bankede stærkt paa med den blanke Dørhammer. En pyntelig Stuepige, med en brændende Lampe i Haanden, aabnede Døren.

"Guds Fred og Godaften, Pernille! Kan jeg hilse paa Jomfruen?" spurgte den Værde venligt.

"Jo, Herr Doctor!" svarede Pigen med et polidist Smil, "Jomfruen har saamæn ventet Jer længe!"

"Saa kom igjen, Martin! med Lygten Klokken ni!" sagde Doctoren og steg op ad de brede, bonede Trapper. Det første Værelse, som han traadte ind i, var stort og velsmykket. Paa begge Sider af Indgangsdøren hængte to store Speile i brede, snørklede Rammer af Ibenholt; de folderige Gardiner, de høi-ryggede Stole, betrukne med forgyldt, presset Væder, de ciselerede Lampetter paa Væggene, det brogede Gulvteppe, der ovenikjøbet beskyttedes mod Smuds og Slid ved Værredebetræk fra Dør til Dør, antydede, at Husets

Eiermand, hans Hoiærværdighed, Mester Niels Pedersen Bjørn eller, som han i sine Skrifter kaldte sig, Doctor Ursinus, var en velstaaende Mand. Efter at have lagt Kappe, Stof og Baret fra sig, traadte den Værde ind i et andet, ganske lille Kammer, hvorfra et venligt Lys vinkede ham, og hvor den knittrende Ild i Caminen udbredte en behagelig Varme.

En ung Pige, høi og syldig, iført en med sort Joerværk bebræmmet, bruun Floiels Pelisse, der, aabenstaaende, hævdede Varmens og Skuldrenes blændende Hvidhed, og med en Hue af samme Stof, saa lille, at den kun bedækkede Nassen og lod see det rige, gyldne Haar, hvis Farve nuomtide vilde kaldes rød og med stor Uret fordømmes, reiste sig fra sin kunstigt dreiede Rok, og kom den Indtrædende imøde. Om hendes meget lille, rosenrøde Mund sittrede et Smil og de mørkeblaae Dine tindrede skalkagtigt under de lyse Dienhaar.

"Jh, see Godaften! Han lader længe vente paa sig, min Hjerte!" sagde hun med en sølvklar Stemme, "jeg har nu siddet her muttersalene og talt Minutterne!"

Medens hun sagde disse Ord, sendte hun over hans Skulder et hurtigt Blik til Stuepigen, der endnu dvælede ved Døren, og modtog et lignende, som det syntes, beroligende fra dennes livlige Dine, hvorpaa hun fjernede sig. Under denne stumme, betydningsfulde Samtale, svarede den Værde:

„Er dette ikke den sædvanlige Tid, da det er mig tilladt at besøge hende, min yndige Somsrue?“ og trykfedede et ærbødigt Kys paa hendes sneehvide, buttede Haand, som han holdt i sin. „Alene, siger Hun, har Hun siddet? Er da ikke hendes Faster og Provsten hjemme?“

„Nei, der kan han nu selv see, hvormegit jeg længe efter ham: Provsten og min Faster ere begge to til Bryllup. Veed han ikke, min Hjerte! at Borgemeister Andersen i Dag gifter sin yngste Datter, Carine, bort? Hun faaer en fornem Een fra Jydland, som har gruelig mange Penge. Jeg var ogsaa indbuden til Gildet, og jeg veed bestemt, jeg havde saaet mig en lystig Dands i Aften; men jeg holdt mere af at blive hjemme og tale et Par Gammensord med ham, min Hjertensven! — Men sid dog ned!“

Med disse Ord trak den livlige Blondine en stor Lænestol hen til Bordet og satte sig selv igjen til sin Nof.

„Nei, min Hjerte!“ sagde den Lærde smilende, medens han satte sig i Stolen og med inderlig Glæde betragtede sin unge Fæstemø, „nei, jeg har Intet hørt om dette Bryllup!“

„Ikke det? Det var da løierligt, det! Sligt gaaer jo fra Haand til Haand videre ligesom Muursteen! Jo, det skal være et meget stadseligt Gilde; Pernille har

været i Kirken og siden henne og figge ind ad Vinduerne. Hun sagde, der var saa mange Menneſker, ſaamange Lys og ſaadan deilig Muſik! og Bruden var ſaa pyntet, ſagde hun, og ſaae ſaa fornoiet ud! Ja, ſee, ſaadan en rig, pyntelig Brud kunde Han nu ogsaa haſt, min Hjerte! men Han vilde nu endelig have mig, og jeg har ingen Ting!”

„Hun har ingen Ting, min deilige Abigael? Er hendes fromme, trofaſte Hjerte, er hendes altid ſaa ſtørliche Kløgt og angeneme Tale, er hendes Snildhed og huſlige Flid da for Intet at regne? Og hvor ſmuk og yndig er Hun ſaa ikke — i det Mindſte for mine Dine!”

„Aa, veed Han hvad! jeg er ſlet ikke ſaa from, ſom det lader, jeg kan være ſlem nok, maa Han troe! Og ſjøn er jeg nu ſlet ikke! De drillede mig og kaldte mig altid Rødtoppen, da jeg gik i Skole, fordi jeg har dette Judashaar!” ſagde Abigael ſmilende, idet hun med ſine melkehvide Fingre ſtrøg de rige, glimrende Lokker fra Panden og hævede ſig i ſit Corſet, ſaa at de runde Skuldre og den blændende Barm tydeligere viiſte deres Fylde.

„Nei, min Hjerteven! Han loffer og ſmigrer kun for mig; Han veed altfor vel, hvad unge Dvindsfolk gjerne gider høre. Han er nu ſaa — jeg vilde ſige, Han er nu ingen ganſke ung Svend mere, Han har

været meget om i Verden og veed nok, hvordan Verden er. Har ikke min Fæster selv, men især Provsten fortalt mig om Ham, dengang da begge To stode i det ottende Compagnie Studenter, under Herr Truels Smidts Jane og sloges med Svensken? Da var Han vist en vild Een! Han skal da forresten ikke være bange; for min Formynder, Provsten, har ikke fortalt andet om Ham end Godt og Ære. Ja, han sagde, at Han, min Hjerte! var Een af de Tapperste i det hele Compagnie, og havde slaaet og skudt — jeg veed ikke hvormange Svenskere paa Peltsen; men det sagde han da ogsaa om sig selv!”

„Ja,” svarede den Værde med Bessedenhed, „vi sloges, det Bedste vi kunde, vi vare med, hvor det gjældte; men det gjorde saa mange Andre foruden os! Mange beed i Græsset, og jeg maa jo være glad ved og prise Gud for at være sluppet med et haardt Saar i denne Fod, som en Kugle gjerne vilde have taget reent bort; — jeg beholdt den, men jeg halter stærkt, som Hun seer!”

Den unge Pige slog Dinene ned og taug et Dødblik. Derpaa saae hun rask op og sagde smilende:

„Ja, men det var det, vi kom fra: Han er en Smigrer, er Han, og Hans Tunge kan sige saa mange Ting — hvorfra kommer Alt det?”

„Det kommer fra Hjertet, min Fæsteme!”

„Ja, men Hjertet maa have havt en god Dvælse i sine — — i sine tidligere Dage! Hvem har det øvet sig hos? Jeg har saa tidt villet spørge Ham derom; Han maa ikke bilde mig ind, at Han altid har været den, Han nu er. Forleden snakkede jeg med Hans Huusholderske; jeg maa jo vide, hvordan det gaaer til i Hans Huus for Fremtidens Skyld. Den gamle Susanne vidste dog at fortælle mig lidt; men rigtig underrettet var hun dog ikke. Er det nu f. Ex. virkelig sandt, hvad hun sagde, at Han havde kunnet faae en Prindsesse til Kone derude i Italien eller hvor det var?“

Den Lærde taug og saae alvorligt ned foran sig.

„Naa, er der nu noget Ondt i det, jeg har sagt? Er det ikke sandt? eller tør Han ikke fortælle mig noget derom?“

„Tør?“ sagde Doctoren smilende lidt veemodigt, „jo, det veed den gode Gud, jeg tør, og behøver ikke at skamme mig, hverken for min egen eller Andres Skyld!“

„Naa, saa fortæl da mig lidt derom,“ sagde Abigail og satte Hoftten i Bevægelse med sin lille Fod, „jeg er gruelig nysgjerrig og jeg gider saa gjerne høre paa Fortællinger!“

„Gjerne, min Engel! hvis det blot kan more hende, saa vil jeg da fortælle hende Alt, hvorledes det egent-

lig forholder sig med det, den gamle Susanne har sladdret om, og hvorlunde det Hele er tilgaaet. Men Hun maa ikke vente noget Eventyr; det er en meget naturlig, simpel og sandsfærdig Historie. — I det Land Toscana, som er en ringe Part af Italien eller Velskland, ligger en stor og saare yndesfuld Stad, som hedder Firenze eller, som vi sige, Florents. Den er Hovedstaden i Landet, og ligger i en bred Dal, næsten paa alle Sider begrændset af skjønne, med Skove, Wiinhauger, Byer, Slotte, Kloostere og Landsteder besaaede Bjerge. En Strøm eller Flod, som hedder Arno, deler den høist siirligt bygte Stad i to Dele, som forbindes med hinanden ved flere Broer; disse saavel som Byens Paladser, Torve, Kirker og Theatre ere paa det herligste smykkede med Billedværker. En klog Regjering og Indbyggernes egen Flid og Snille have gjort Land og Stad rige og mægtige; Handel og Wandel, skjønne Kunster og alskjønns Bidskab blomstre der i fuld Flor. Det er et deiligt og qvift Følkesfærd, saa belevent og fint i sine Manerer og Skikke, at de fleste blandt vore fornemste Junkere gjerne kunde have godt af at tage Lære i Levemaade af en Silkeæversvend fra Florents. Men de ere forresten slet ikke at stole paa, som næsten alle Følkesfærd i de hede Lænder. Ved visse Leiligheder vise de megen Pragt og Pomp, men ere ellers suursittige, gjerrige og nærige; udvortes ven-

lige og huldfulde, gemme de i deres Hjerter Underfundighed, Eumffhed og Grumhed; iversyge til Raseri paa deres egne Qvinder, efterstræbe de med Raseri letsærdigen Andres; Dolk og Gift spare de ikke, naar det kommer dem an paa at kjøbe og stille Hjertets og Livets meest brændende og pinende Smertter, Hævntørst og Skinsyge. Dog enhver saadan Daad, hvortil der hører Mod, udrette de ikke selv; dertil ere de for feige. Hoimodighed, Trostløb, Tapperhed fremtræde kun paa deres Theatre, hvor disse Ord udtales med stor Brast og Bram. Nei, ville de heve sig, da betale de en Andens Haand for det hemmelige Dolkfæstet, det snigende Giftbæger, der skal slukke deres Had og svalde deres Livdenskabs Glød. Deres Qvinder ere deilige at see til, de have en prægtig Bært, ravnensorte Haar og flammende Dine; men det er Slangar i en glimrende, broget Ham, ligesaa lidt kydske som Aben, ligesaa lidt ærlige som Ratten. Til al Slags Kunst have de af Naturen store Gaver, og deres Billedværker, saavel med Farve som med Steen, saa og deres Poesie overgaae næsten Alt, hvad det øvrige Europa hidtil har frembragt. Deres Musik klinger listigt; men med Undtagelse af nogle Kirkemesser og Psalmer er den alene for Sandsten, blød og qvindagtig, uden Forstand eller Hjerte; den loffer vel ofte Taarer frem, som ved en sandfælig, en

hysterisk Nerverystelse; men den hverken styrker eller hæver Aanden!"

"Jh, Gud hjælpe mig!" sagde Abigaël leende, "det maa jo da være et deiligt Land! Der gad jeg nok hen! Er Mandfolkene ogsaa rigtig skjønnede der?"

"Som man antager ere de i Almindelighed ikke saa skjønnede som Dvindsfolkene. Dog, Hun siger vel kun saa for Skjemt, at Hun gjerne gad der hen, min Hjerte? Hun maa troe mig paa mit Ord, som idelig vil kunne stadfæstes ved Erfaring, at skjøndt dette Folk af Herren besidder en Rigdom af Evner og gode saavel Aandens som Legemets og Naturens Gaver, saa gaaer dog den største og bedste Part reent tilspilde og navnlig den, der skulde hæve Mennesket opad fra denne Mørkets Dal til et renere og bedre Lys; saavel deres geistlige som verdslige Opdragelse er ikke skikket dertil. Men om en Stamme end er nok saa raadden og forældet, saa har Hun dog vel ofte bemærket, at den hist og her kan skyde een og anden frisk Gren, som da kan bære smuk og god Frugt. Saaledes findes ogsaa her imellem saa meget Slet enkeltviis noget Godt; og jeg — især jeg maatte kalde mig selv meget utafnemmelig, hvis jeg ikke af mit ganske Hjerte erkjendte og tilstod dette; thi jeg har erfaret det. — Det var just St. Hans Aften ved Solens Nedgang, da jeg, kommende fra Pavens Stad, det stolte Roma, modig og træet anlangede til den

stjønne Arnostad. Velbevæbnet og i et talrigt Reisesfølge havde jeg og min gamle Martin redet den ganske Dag og vi vare ligesom kogte af Solen og bedøvede af Støvet. Jeg forfriskede mine Kræfter ved et koldt Bad og iførte mig en pænselig Dragt og besøgte mig derefter saa vel, at jeg strax maatte ud at besee Byen og den Høitidsfest, som Landets Folk beginge til Ære for Dagen. For jeg var heel færdig med min Paaflædning, var det alt blevet mørkt; thi histnede mod Syd have de næsten intet Tusmørke, men Natten falder saa brat paa, som om der pludselig blev lagt et uhyre Laag over Himmelen. Da tindre de tusind og tusind klare Stjerner ned fra den dunkelblaae Hvælving og milde Vinde vifte og kjøle den lumre Luft, og da komme Mennefferne frem og nyde Livet med Jubel og Sang til langt ud paa Natten; thi om Dagen holder Enhver, der kan, sig inde i Skygge og Rolighed. De Rige og Fornemme kjøre i deres forgyldte Karosser i lange Rækker langs Floden frem og tilbage, medens Folket i Tusindtal sværmer om paa Gader og Torve. Mit Reiseselskab var spredt rundt om i Byen; thi Hver havde Sine, til hvem han tyede hen. Allene gif jeg altsaa ud og blandede mig i den store Brimmel. Det var en Lyst at see og høre, maa Hun troe! Alle de deilige store Huse og Paladser vare behængte med brogede Krands og farvede Lamper, og Begpander blus-

fede fra Taarnenes Tinde. Længs Arnosfloden især var det livligt og muntert. De murede Bolværker, som indfatte Bredden og de trende Broer, som i kort Afstand fra hinanden forene de to Dele af Byen, vare prydede med tusind Lamper; hver Bro paa sin Maade. Den Ene f. Ex. saae ud som en By med gammeldags Bygninger, Taarne, Gavl og Svibbuer; den Yderste til Høire bar et stort grækkist Tempel. Paa Floden selv svømmede utallige Baade med stribede Telte i alle Farver, stærkt oplyste med Lamper og Blus, og i disse sadde talrige, lystige Selskaber ved lange Borde, hvor paa der stod Bünkander og Blomster. Det var de fornemste af Stadens Familier og enhver saadan Herstabsbaad blev efterfulgt af en anden, hvori deres Tjenerskab opførte den lifligste Musik med Instrumenter og Sang. Kartoverne tordnede, Lyftilden susede og smeldede og Raketterne knaldede høit i den mørkeblaa Natte-
 teluft! — Da jeg længe havde vandret om og vel var blevet træt, men ikke mæt af al denne Herlighed, traadte jeg ind i eet af de mange Trattorier eller Spisehuse, der stærkt oplyste og fulde af larmende Gjester indbødte til Hvile og Forfriskning. Jeg trængte mig ind gennem Stimmelen i de store, hvælvede, med Lampetter og Blomster smykkede Sale, inden jeg fandt en Plads for mig. Ved et langt og bredt, med Bünkander, Frugt og Blomster rigt besat Bord, fandt jeg et Par

Stole ledige, af hvilke jeg indtog den Ene. De øvrige Gæster, der omringede Bordet, vare unge Mænd og Qvinder, alle bekrandsede med Roser og Blinløv paa det loffede Haar. De vare overgivne og vel tilmode, raabte og skreg, skændte paa Dyvarterne, drak og spiste, loe og sang. Skjemtesfulde Ord og vittig Tale foer frem og tilbage over Bordet, ligesaa glimrende som Lytildens Stjerner og Krands i Nattens Mørke; stundom traf det sig, at et Indfald forseilede sin Virkning, eller mistede sin Braad i Utide, ligesom en Raket undertiden kan springe, før den har naaet sin Høide, tæt ved Jorden; da brusede det lystige Compagnies Latter saa meget des stærkere. Snart stod Een, snart en Anden op og sang enten et skjemtsomt Niim eller en jublende Sang til Vinens eller Elskovens Priis; og vare disse Sange slet ikke Viser, de forhen havde lært udenad! nei, de quod, hvad der faldt dem ind i Diebliffet, og vare end Tanterne just ikke altid de meest udsøgte og klare, saa strømmede de velsklingende Ord saa meget desto rigere og fyldigere fra deres Læber, og enhver Sang blev da modtaget med Haandklappen og Jubel. Blandt de livligste og vittigste Gæster bemærkede jeg Een, som især var Alle, og mig med, til Moro. Han var den Ældste og sad for Enden af Bordet og styrede af og til, ligesom en Formand, Munterhedens strømmende Udbrud. Af Statur var han meget lille; men naar han sad paa

sin Stol, skulde man have troet, det var en hoi Mand. Iført en med Guld stærkt bebræmmet, heirod Fløiels Kjortel, det meget smalle, magre Ansigt næsten drufnet i en stor, sort Paryk, hvorfra den krogede Næse stak frem, som Næbet af en Høg, og med et Par Dine, sorte som Steenful, spillende og lynende til alle Sider, bevægede han sig heftigt og livligt som en Ungersvend, og naar han talede eller sang, hvilket Sidste han gjorde mesterligt, fægtede og slog han som rasende om sig med sine Arme og sine smaa, hvide Hænder, der skinnede af Ringe med ædle Stene udi. Det var ikke undgaaet min Opmærksomhed, at han, strax ved min Indtrædelse og da jeg satte mig ved Bordet, med et listigt Smil havde tilkæstet mig eet af sine lynende Diekast; og medens jeg fortærede mit Maaltid og drak min Vin, var jeg oftere Gjenstand for hans Blik. Disse bleve stedse hyppigere, som det syntes, ansporede ved Nysgjerrigheden. Tilslidst overmandede denne ham; han sprang op fra sit Sæde og stillede sig op paa Bordet, hvor han, pegende med udstrakt Arm paa mig, med snorrig Hoitidelighed tilraabte mig paa Latin følgende Ord:

„Stig, Fremmede! hvorfra din Fod
 Dig førte hid til Arnos Flod?
 O, søg mig, hvor din Bugge stod?
 Om sædelig og from og god

Din Hjemstavns Arne du forlod?
 Hvad eller vild, med dristigt Mod
 Du aander kun for Strid og Blod?"

Veende reiste jeg mig ogsaa fra min Stol og besvarede hans Spørgsmaal i samme Sprog paa Vers, hvilke omtrent paa vort Modersmaal kunne lyde som saa:

„Fra Nordens kolde Regioner,
 Hvor Østerføens blaae Tritoner
 I Hornet støde vilde Toner,
 Kom jeg til disse milde Zoner,
 Hvor under Laurens ædle Kroner
 Jeg fandt, al Skjønheds Rigdom throner!"

Det hele Selskab tilflappede ogsaa mig et mere velmeent end velfortjent Bisald, og den lille Mand spadserede midt imellem Glas og Fæde og Blomsterkruus lige hen til min Plads og faldt mig om Halsen."

"Ja, Han kan rigtig gjøre nogen pene Vers, min Hjerte!" sagde Abigael smilende, "jeg glemmer baade hans moersomme Bindebrev, Han sendte mig ifjor, og det deilige Nytaarønske med de kjønne Billeder paa. Har Han ikke selv skildret alle de søde Englehoveder, som sidde mellem Roserne?"

"Hun kan nok vide, min Hjerte:" sagde den Lærde, "at den, der ret vil studere Naturen og dens Frembringelser, kan have stor Nytte af ogsaa at kunne af-

bilde, hvad han seer; og derfor har jeg lært mig noget lidet til at ride; men det er ikke stort bevendt!"

"Men jeg hører endnu ikke et Ord om Prindsessen!" sagde Abigael, medens hun med Møie skjulte, at hun var nær ved at gabe.

"Det kommer snart, min Hjerteven!" vedblev den Færde og lagde sig bekvemt tilbage i Stolen, medens Abigael igjen satte sin Nof i Gang. "Den lille, fyrrige Mand havde neppe igjen indtaget sin Plads, før han atter henvendte Ordet til mig og sagde:

"Siden I nu navnløs er optaget i dette hæderlige Academie og uden Skjoldmærke har aflagt Eders første Baabenprøve, saa kunne vi vel uden Ubefædighed ønske at kjende Eders Navn?"

Knap havde jeg sagt ham dette, før han atter foer op af Stolen:

"Ah, Signor Olao Borrichio!" raabte han, "saa bringer I mig visselig Budskab eller Brev fra min og Eders fælleds Ven, Pallavicino, som alt har fortalt mig meget om Jer og kaldet Jer den unge, lærde Hyperboræer!"

"Hyper —?" spurgte Abigael.

"Det betyder Gen, som er født og baaren høit imod Nord! — I Sandhed, svarede jeg, saa gjetter jeg vel Eders Navn, min ædle Herre! Saa er I sagtens Messer Francesco Redi, Toskanas listige

Sanger? og vil I sige mig, hvor I er at finde, skal jeg i Morgen bringe Jer det Brev, som jeg ganske rigtigt har modtaget til Jer fra den ædle Pallavicino!”

Han gav mig fornøden Underretning, og da det alt var langt ud paa Natten, skiltes Selskabet ad, og jeg vandrede til mit Herberge. Næste Dag bragte jeg Brevet til min nye Ven, men fandt ham ikke selv hjemme. Et Par Dage senere, da jeg netop sad og arbejdede, meldte min Tjener, Martin, der har fulgt mig paa alle mine Reiser, at en fremmed Mand ønskede at faae mig i Tale. Jeg bad ham strax at indlade ham. Det var Francesco Redi. Efter de første vidtloftige Complimenter kastede han sig i en Vænestol og betragtede mig i nogen Tid taus med sine skarpe, gjennemtrængende Bine.

„Sidst vi saaes,“ begyndte han endelig, „da var jeg lystig og overgiven; dette er egentlig saa mit Sind. Men enhver Ting til sin Tid! Hvad jeg i Dag har at tale med Jer om, er af en saa alvorlig Natur, at selv Pulcinella derved maatte lægge Dæmper paa sit Lune. Hør mig! og sige mig aabent og ærligt Eders Mening! Messer Pallavicino, vor høit ærede Ven i Rom, fortæller mig blandt meget andet Godt om Jer ogsaa, at I, Herr Doctor! har haat det Held i Rom at foretage og tilendebringe adskillige lyffelige Cure

i saadanne Tilfælde, hvor de andre Herrers lærde Forstand stod stille. Er I virkelig en saadan Herremester, som han beskriver Jer, saa er I kommen hertil som en Engel fra Himmelen. Vi eie nemlig her i denne velsignede By blandt andre store Skatte en Prindsesse, ret et Naadens Barn for Gud og Menneſter, vor Hertugs yngste Søster; ligesaa from som forstandig, ligesaa god som deilig! Men Herren har straffet vore Misgjerninger paa hende. Hun er og har længe været syg; en Feber, saa haardnakket, at ingen af vore dueligste og berømteste Læger, ikke de kraſtigste Lægemidler, ikke den ømmeste Pleie, ikke vore Bønner og Faster og Valfarter og Processioner, ikke de helligste Reliquiers Berørelse have kunnet faae Bugt med den, har nu i lang, lang Tid fængslet hende til Sygeleiet, bragt hende Døden nær og berøvet vore Dine Synet af det Elſkeſtigſte, Jorden har i Cie. Her maa I prøve, hvad Eders Kunst formaaer; I maa og ſkal; og jeg ſkal maafſee være den Lykkelige ſom bringer Hjelp og Troſt i Eders dyrebare Perſon! Iſſesandt? I er ikke bange af jer?"

Jeg forſikrede ham naturligviis ſtrar om den Glæde og gode Billie, hvormed jeg ønſtede at efterkomme det Forlangende, hvortil han ſynes at ſætte ſaa ſtort Haab, mindende ham derhos dog om, hvem vi alene ſkulle ſætte vor Lid til, ſamt gjørende ham opmærkſom paa

det høist Ufuldkomne og Uberegnelige i den Videnskab og Kunst, jeg havde gjort til mit Livs Studium, og hvorpaa han vilde bygge. Men alle disse Forestillinger eller — som han kaldte det — Prædikener hørte han kun halvt paa, og slog dem, i sin Livlighed, hen i Vind og Veir, i det han paa den anden Side med glimrende Farver søgte at udmale mig den Lykke og Salighed, jeg herved kunde erhverve mig saavel her som hisset.

„Alt dette,“ sagde han, „kan nu være godt nok! Jeg stoler nu engang paa Jer, Signor Dlao, og i Morgen den Dag kommer jeg, naar jeg har beredet Eder Bei, for selv at afhente Jer til den syge Engel!“

Da Stadens mange, høitflingende Klokker næste Morgen ringede til Dttesang og jeg havde fuldendt min Paaflædning, kom den ufortrødne Sanger igjen til mig.

„Evviva! Messer Dlao!“ raabte han, da han saa mig, og svingede med begge Arme, „jeg har fornemlig Ordre af Hans kongelige Høihed, Hertugen selv, at føre Eder til Prindsessen, og I skal i det Mindste see hende og sige Eders Mening om Sagen, om saa det hele misundeligste Facultet i Verden satte sig derimod. Kom, kom! lad os ikke nøle!“

Vi gik da sammen gennem Byens Gader til det prægtige, store hertugelige Pallads, hvis Haller jeg ikke uden nogen Hjertebanken betraadte. Op ad de brede Marmortrapper, gennem lange Gange og rigtforfirede

Bæreller førtes vi af en Tjener til Prindsessens Forgemaak. Her lod Francesco Redi mig staae, med Betydende, at han vilde melde min Ankomst. Medens jeg stod der og morede mig med at betragte de kostelige Malerier, der bedækkede Bæggene, hørte jeg i Sidsværelset opstaae en Samtale, der lidt efter lidt blev meget høiroftet, og snarere lignede et Skjenderi, end en venstabelig Meddelelse. Skjondt det nu er Italiæernes Viis at tale, selv om de ubetydeligste Ting, med Hefstighed og, som det maa synes os, overdreven Barm, saa maatte jeg dog af enkelte Udtryk antage, at der her var noget Alvorligt paasærde; og da jeg hift og her tydeligt skjelnede Ord som „Landlober, Fremmed, Barbar, Kjætter,“ saa kunde jeg saa omtrent slutte mig til, at Trætten dreiede sig om min Ringhed. Lidt efter lidt sagtnedes Stormen og det varede ei længe, før min Ven, Digteren, med gnistrende Dine og blussende Kinder atter traadte ind til mig og bad mig i en meget bestemt, men rolig Tone at behage at følge ham. I det Bærelse, som han aabnede mig, foresandt jeg tre andre Herrer. Af deres Ordensdragt at domme ansaae jeg dem for Hofslæger og Medlemmer af Facultetet; og jeg tog ikke feil. De saa alle meget ærværdige og statelige ud, og kom mig med den største Venlighed sødt smilende imøde, i det de alle Tre beklagede, ikke før at have vidst noget af min Ankomst til Staden;

de vilde ellers, sagde de, have opsogt mig og været lykkelige ved at kunne øse af mine Kundskabers Rigdom. Jeg tog disse overdrevne Høfligheds Ytringer for, hvad de vare. Dog havde jeg ikke alt tidligere været saa godt vant til de Bøllers utrolige Falskhed og store Forstillelse, saa vilde den yndefulde Naturlighed, hvormed de sagde det Modsatte af, hvad deres Hjerter tænkte, let have kunnet føre mig bag Lyset. Men jeg var ved mangen Erfaring blevet flarsynet nok, og jeg vinede det bittere Had og den gustne Misundelse bag den smilende Maske. Een iblandt dem, den Yngste, en udmærket deilig Mand, stor og velvoren, med et fulsort, fint kruset Skæg, men ret med et skurktagtigt, sødligt Ansigt, lod sig det især, som det syntes, være magtpaaliggende at forsikre mig om sin Hoiagtelse, Ærbødighed, og at bede mig om mit Venkab. Da den evige Complimenteren var endt, traadte en Kammerfrøken ind og meldte, at Hendes Høihed, Prindsessen, nu var beredt paa at modtage den fremmede Læges Besøg. Jeg fulgte med hende, og gjennem et Par andre Værelser førte hun mig ind i den Syges Sovegemak. I en saakaldet Thronsteng, hvis svære, røde Floiels Gardiner vare kantede med Guldfrindser og optrukne ved gyldne Snore med nedhængende Dvaaster, laae hun med tillukkede Øine og let aabnede Læber, under et stoffet, hvidt Silketeppe. Den gamle Geistlige, som sad ved Siden af Sengen,

reiste sig og forlod med langsomme Skridt Bærelset. Paa det bløde Gulvteppe nærmede jeg mig saa sagte, at Prindsessen ikke bemærkede mit Komme, og ved Tegn gav jeg den opvartende Dame tilkjende, at jeg ikke ønskede, hun endnu skulde forstyrre hendes Ro. Pænge stod jeg og betragtede hende. Hun kunde omtrent være atten Aar gammel; hendes sorte Haar sammenholdtes bagved af et fint Net, men foran deelest det glat ned om den skønne, hvide Pande. Det ædeltformede Ansigt og de paa Teppet udstrakte Hænder vare saa hvide som Snee og Farven saa gjennemsigtig, at man tydeligt saae de mørkeblaae Aarer under Huden. Efterat jeg i lang Tid med Diet tilstræffeligt havde undersøgt min unge Patients Tilstand, bad jeg Kammerfrøkenen atter ved Tegn forsigtigt at antyde hende min Nærværelse. Hun boiede sig sagte over den tilsyneladende Slumrende og hviskede hende i Øret: „Naadigste Prindsesse!“ Da slog hun Øinene op! Det Syn glemmer jeg aldrig! De Øine vare saa sorte, saa store og dog saa fulde af Mildhed og Fromhed, at det ret var ligesom at skue ind i Guds Himmel! Hun smilede mat og pegede taus paa en Stol, som stod ved Siden af Sengen. Efter at have bukket mig dybt, tog jeg Plads og greb uden videre Indledning hendes Arm om det fine Haandledd for at undersøge hendes Puls. Dog, mit hjerte Barn! jeg vil ikke trætte eller kjede Hende ved en vidt-

lefltig Fortælling om, hvorlunde jeg lærte Sygdommen og dens Gang ret at kjende, om hvad jeg anfaae for Grunden til dens Haardnaffenhed, ei heller om de Midler, jeg anvendte. Hun vilde jo desuden kun halvt forftaae mig. Det maa være nok at bemærke, at Hertugen, hendes Broder, efter dette forfte Beføg, beordrede mig fri og uhindret Adgang til den Syge hver Stund paa Dagen, og at Prindsessen selv med stor Tillid til mig og Forhaabning paa Guds Hjælp ikke modsatte sig nogen af de Foranstaltninger og Forandringer, jeg anfaae fornødne. Den unge Læge, som jeg før omtalte, viifte sig her som min ivrigfte Ven. Han befögte mig daglig og gjorde finaa Spadfereture med mig. Han var Tienftagtigheden selv, fulgte mig til Slottet, hvergang jeg gjorde Beføg hos Prindsessen, tilbød sig at hente Medicinen paa Apotheket eller at gaae mig tilhaande ved det, jeg tilberedte. Men jeg var paa min Post og ligesaa finu som han. Jeg lod, som om jeg med stor Glæde og Taknemmelighed modtog hans Haandskræftninger, og overdrog ham at tilberede en Mængde forffjellige af de Lægedriffte eller andre Sager, jeg forordnede. Men ikke et Gran, ikke faameget som en Draabe af den Medicin, hans Haand havde nærmet sig, kom over den Syges Læbe. I Hemmelighed tilberedte jeg selv Alt, hvad hun fik; ikke engang

Apothekerens blev betroet dertil, skjøndt jeg ogsaa hos denne lod hente forskellige Ting, hvilke jeg alle kastede bort. Jeg havde indrettet det saaledes, at Man paa Slottet ingen Tid paa Dagen og stundom selv om Natten kunde være sikker for mit Besøg, og det var ikke af Veien; thi flere Gange traf jeg den unge Ræge, Don Marcello, der, før jeg kom og saa ham ofte til usædvanlige Tider at snige sig om Palladset og paa de lange Gange have Samtaler med Domestiker og Hofbetjente. Imidlertid gjorde min faste Alvor og udholdende Streng-
 hed sin gode Virkning. Efterat allerede flere af de forskellige Bendinger i Sygdommen, som jeg havde med Bestemthed forudsagt, vare indtrufne paa et Haar, efterat flere svage Kjendtegn paa Bedring tydeligen havde vist sig, begyndte Man at fatte Tillid til mig og min Behandlingsmaade, og strengt at iagttage mine Forskrifter. Det varede da ei heller længe, inden jeg ved Guds naadige Bistand bragte Feberen til at vige; og var dette til stor Overraskelse for Alle, men især til Forbauselse, jeg kunde næsten sige, til Forsærdelse for Doctor Don Marcello. Uagtet han var saa forsigtig som muligt og ikke yttrede nogen Forundring, men endog hvert Dieblis forsikrede mig om, at han havde anet noget Saadant før min Ankomst, men at han rigtignok nu først ved min Fremgangsmaade havde faaet Dinene op og det rigtige Syn paa Sagen; saa bemærkede jeg

dog stundom hos ham en vis Uro og Ængstelse, og ofte traf det sig, at jeg usformodet opdagede, hvorlunde han hemmeligt betragtede mig med Bine, hvori Lumskhed og Ondskab fremlyste. Men jeg forholdt mig rolig og var glad og takkede Gud for det heldige Udfald af mine Bestræbelser, og vedblev med den yderste Flid og Omhu at behandle min Patient, medens forresten Alle, saavel Høie som Lave, der knap før havde seet til mig, kappedes om at vinde mit Venfskab.

Det var just i den hedeste Tid af Aaret, i Slutningen af Juli Maaned, da Feberen blev sat. Det kom nu især an paa at hindre et Tilbagefald og at gjengive den Syge de Kræfter, hun saa ganske havde mistet i den lange Tid, Sygdommens Gift havde raset. Staden Florents ligger, som jeg har sagt Hende, i en Dal, næsten paa alle Kanter omgivet af Bjerge. Som en Følge heraf er Sommerheden der saa meget mere trykkende og besværlig, fordi ingen Vind ret kan faae Frihed til at kjøle og forfriske den stillestaaende, ophedede Lust. Den stakkels lille Prindsesse —

„Men siig mig dog, hvad hun hed!“ sagde Abigail ligesom lidt utaalmelig.

„Hun hed Laura Maria de' Medici,“ sagde Herr Oluf Borch smilende, „er det ikke et smukt Navn? Nu — den stakkels Prindsesse var saa mat og afkræftet, at hun ikke kunde staae paa sine Been og neppe

med Haanden løfte et Bæger til Munden. En Forandring af Luft og Opholdssted ansaae jeg for det tjenligste Middel til at gjengive hende de tabte Kræfter og fuldkommen Sundhed. Med nogen Umage og Overtællelse fik jeg da ogsaa hendes Broder, den regjerende Hertug, bevæget til at lade hende føre fra Stadens lumre Dunstfreds til en friere og mildere Himmel, og i de første Dage af August Maaned begave vi os paa Reisen. Prindsesse Laura Maria og hendes Hoffrøkener reiste i bedæffede Bærestole, der hængte mellem tvende lange Stænger, hvilke for og bag hvilede paa et Muuldyrs Ryg; den eneste siffre Maade at reise paa i et Land, hvor de smalle Veie ofte slynge sig op ad Fjeldenes Sider, langs dybe Afgrunde; og ere disse Muuldyr saa faste i Joden og saa vel afrettede, at Faren er langt ringere, end det kunde synes for os, der fra Barnsbeen ere vant til at vandre paa det flette, flade Jordsmon. Alle vi Andre, saavel Cavalierer som Tjenere vare tilhest og velbevæbnede; thi det vrimler af Røvere i disse Egne. Baade jeg og min gamle Martin, der dengang var rask og stærk, vare forsynede med Kaarde og lange Rytterpistoler. Desforuden havde vi et Geleide af nogle af Hertugens Landsknegte. Hun kan troe, min Fæstems! det var et smukt Syn, da vi, efterat have tilbagelagt Veien over Arnodalen, gjennem en Skov kom til Joden af Bjergene, og nu det hele,

brogede Tog begyndte at stige op ad den steile Bei, der krummede sig gennem Kloster og langs med Afgrunde og mere og mere hævede sig over de lavere liggende Egne, Byer og Stæder. Alle Heste og Muuldyr vare velbeprydede med Schabracker og Dvaster i mange Farver, Fanerne paa Rytternes Landser flagrede i den friske Bjergluft, og foran red to Trompetere, der med deres Instrumenter af og til fremloftede Gjenklang fra Fjeld og Dal, der blandede sig med Pidskenes Knalden og Hørernes Raab. Ikke blot Omjorg for Prindsessens Sundhed, men selve Beiens Natur gjorde det nødvendigt at reise meget langsomt; og derfor, skjøndt vi længe i Forveien kunde see i Høiden det Paradis, hvorhen vi stundede, varede det dog nogle Dage, inden vi naaede dertil. Endelig ankom vi da en skøn Aften kort før Solens Nedgang til Bellagioja, et Hertugen tilhørende Lystslot, som er beliggende i den Bjergsfjede, der kaldes Appennin. Paa en eenligt udspringende Høide, øverst paa dennes runde Kuppe, ligger det midt i en herlig Have, omringet af Castaniekove; ikke langt derfra bruser et stort Vandfald ned fra den høiere Bjergregion, og levende Kilder samt kunstige Springvand forfriske Lusten og fryde Diet og Dret, hvor man saa vender sig. Fuglene synge i løvrige Træer og Grønsværen er saa ung og frisk, som hos os en smuk Vaardag, medens Alt i Dalene paa den Tid er ligesom af-

svedet og forbrændt. Et lille Stykke Bei fra Slottet, paa Strænten af den høiere Klippe hævede sig et Benediktinerkloster med sine Taarne, alvorlige Mure og høie Cypresser. Abbeden, eller Forstanderen for disse Munk, den høiærværdige Biskop Athanasio de' Palli, havde forhen været Hertugens og Prindsesse Laura Marias Barndomslærer; og var det netop for hans Skyld, at man havde valgt Bellagioja til Prindsessens Opholdssted.

De første Dage efter vor Ankomst holdt Prindsessen sig i Ro i sine Bærelser og udhvilede; men den friske, styrkende Bjergluft, den milde Kjærlighed, den opløstende Stilhed, som herskede her, vriste snart sin heldbringende Virkning. Hvor glad og stolt var jeg ikke, da hun, støttet paa en Kammerfrødens og min Arm, første Gang forsøgte at gaae og vandle frem som et Barn, der endnu ikke har lært at sætte Fodderne ret; hun maatte selv lee derad! Forsigtig og ligesom ængstelig for dette, der var blevet hende nyt, satte hun i Førstningen sin lille Fod frem paa det fine Sand i Hauegangene, medens vi førte hende under de skyggesfulde Dranger og Laurbærtræer; men lidt efter lidt fik hun Mod og Styrke, snart slap hun min, siden Hofdamens Arm, og gik nu sagte alene.

Jeg fulgte hende overalt og forlod hende næsten aldrig; det var ikke blot af Forsigtighed og Omhu, men

et vist gjensidigt Behag i hinandens Selskab syntes at binde os sammen. Alt eftersom hendes legemlige Kræfter toge til, begyndte ogsaa hendes Sjæl friere at udfolde Bingerne og hendes Aand at gjenvinde sin naturlige Livlighed. Alt jeg var en Fremmed, fra et saa fjernt, hende aldeles ubekendt Land syntes at vække hendes Nysgjerrighed og være hende til Moro. Jeg maatte idelig, efter hendes Forlangende, fortælle om mit Fædreland, dets Sæder og Skikke, jeg maatte beskrive hende mit eget Levnetsløb. Med stor Varme og Forundring horte hun paa min Beskrivelse af en nordisk Vinter; og især Kjøbenhavns Beleiring af Svenskerne, vort heltemodige Forsvar midt i Vinterens Skjød vakte hendes Bifald og Beundring. Jeg førte hende i Tansen med paa mine Reiser og lod hende i Indbildningen udstaae alle de Farer og Besværligheder, jeg selv havde fristet. Hun sad da med de opmærksomme Dine fæstede paa mig, taus og hængsunket, og afbrød mig kun af og til med et enkelt Spørgsmaal eller med et Forundringsuf! Hver Dag bemærkede jeg forresten en ny og frydelig Forandring i hendes Tilstand. Hun hævede mere og mere sin stolte, men fine Figur, Formerne bleve runde og fyldige, Dinene tabte den sygelige Mæthed og straaledede igjen som Himlens rolige Stjerner, Læberne bleve røde som Purpur og en svag Rosenfarve blomstrede frem paa Kinderne, og — hun fik Lyst til at

smykke sig! Det er altid for Lægen et godt Tegn, lille Abigaël! et glædeligt Bærjel!

Men alt efter som de sidste Drevler af Sygdommens Giftplante forsvandt, og Sundhedens friske Rose udfoldede sine duftende Blade, spirede der ved Siden af denne en anden Blomst; men den var endnu usynlig for mig, og jeg vidste ikke af dens Tilværelse, for den ligesom overvældede og bedøvede mig med sin stærke, forførende Duft.

Den første længere Udflugt, som Prindsessen foretog, da hendes Helbred tillod det, var en Vandring til hiint Benedictinerkloster, hvor hendes gamle, ærværdige Lærer virkede med al den Velsignelse, som Værdom, Fromhed og overlegen Aandskraft kunne udbrede. Ved hendes første Besøg hos ham, ledsagede jeg hende selv, og var et rørt Vidne til den barnlige Kjærlighed, hvormed hun kom ham imøde, og til den ædle Frimodighed og værdige Ydmyghed, hvormed han vidste at modtage sin høie Fosterdatters Hengivenhedsyttringer. Men da hun siden hen hver Dag gik derhen for at høre Messen og alt imellem gaar i Skriftestolen, saa undlod jeg at følge hende og betroede hendes Beskyttelse til en hende hengiven og trofast Ledfagerinde. Tillige maa jeg oprigtigt betkende, at en vis Følelse af aandelig Kydsthed holdt mig tilbage fra saa ofte at besøge den papistiske Gudstjeneste. Det prægtige, opløstende Tempel, den yndige Sang og

Musik, Røgelsen og den tilsyneladende almindelige, dybe Andagt maatte jo nok stemme ethvert Sind til en lignende Bevægelse. Men de mange gjøglerste Ceremonier, det hele, fast afgudiske Væsen, den i mine Dine næsten usømmelige Pragt i Forening med noget vist Sødligt og Blødagtigt maatte mit stærke, protestantiske Hjerter oprøre sig imod, og det vakte en uimodstaaelig Modbydelighed, som fjernede mig detsfra. Dette blev Prindsessen paafaldende, maaskee havde ogsaa Een eller Anden, som ikke vilde mig vel, gjort hende opmærksom derpaa, nok er det, en Dag, da vi sad i en Løvhytte i Haugen, hvorfra man havde en viid Udsigt til det alvorlige Kloster og den deilige smilende Dal nedenfor, og hvor hun just nylig havde forelæst mig nogle elskovaandende Sange af een blandt Vandets fortrinligste Poeter, som hedder Ludvig Ariost, spurgte hun med Gæt i en bekymret Tone og med et ret bedrøvet Ansigt om Aarsagen til, at jeg ikke mere gik med i Kirke; og om det var sandt, at jeg var en Kjetter, der ikke troede paa Gud og hans Helgene? og, som en Følge deraf, i Livet maatte leve uden Trøst og efter Døden vorde evig fordømt? Og medens hun gjorde mig disse Spørgsmaal, strømmede Taarerne rigeligt frem af hendes veemodige, fromme Dine.

Ikke uden stor Bevægelse kunde jeg svare hende derpaa; men jeg tog mig sammen, og udviklede hende

saa kort og med saa megen Skaansel, som muligt, hvad min Tro var i Modsatning til hendes, som og de følgende Aarsager, der holdt mig borte fra Deeltagelse i den udbortes Bekjendelse af en Tro, der i saa vigtige Henseender stod i aabenbar Strid med min inderligste og kraftigste Overbeviisning.

Hun modsagde mig vel, men ikke med den raske Barme og skjælle Livlighed, som ellers var hende saa naturlig; derpaa taug hun og hensaldt i Tanker, medens hendes Dine med et Udtryk af Sorg og Medlidenhed ufravendt vare fæstede paa mig. Mit Hjerte bankede uroligt, allehaande ængstlige, anelsesfulde Tanker opstode i min Sjæl; og dog var der en mig uforklarlig Sodhed i denne Ængstelse, som jeg aldrig før havde følt. Men jeg reiste mig, tog ydmyg Afsted for i Tensomhed at adsprede mig og komme paa Spor efter Løsningen af denne Gaade i mit Indre. Det lykkedes mig ikke selv; men en anden Haand skulde aabne mine Dine.

Et Par Dage efter hiin Samtale traadte en Lægebroder fra Klosteret ind til mig, og bad mig i Superioren's Navn at komme did: den høiærværdige Herre onskede at tale med mig. Skyndsomt gjorde jeg mig færdig og fulgte med Sendebudet. Det var en stille Aftenstund og Solen var just ved at gaae ned, da jeg traadte ind i Klosterets firkantede Gaard, hvis Indre

udgjorde det yndigste Blomsterfelt, omringet af Laurbærtræer og Cypresser, og paa hvis fire Sider vare fjolige Buegange; Baerne bleve baarne af dobbelte, ranke Søiler og Hvælvingerne vare smykkede med skjønne Billeder, der forestillede Begivenheder af den hellige Skrift og af de catholske Helgenes Liv og Gjerninger. Paa en Steenbænk under Arcaderne sad Abbeden med sit hvide, ærværdige Skjæg nedhængende paa den sorte Ordensdragt; paa Brystet glimrede et stort Kors og i den høire Haand havde han en lang hvid Stav, som han støttede sig paa. Han reiste sig og kom mig med venlig Alvor imøde, tog min Haand og førte mig til sit Sæde, hvor han bad mig tage Plads ved sin høire Side. Paa et Bink fra ham forlode os de tjenende Brødre, der stode hos, og da de vare borte, begyndte han sin Tiltale.

Efter en lang Indledning, hvori han gjorde sig Umage for at vinde mit Hjerte og min Tillid for hans Hensigter og gode Villie, nærmede han sig endelig til sit egentlige Maal. Det var hverken meer eller mindre end et Forsøg paa at omvende mig, og benyttede han sig herved af alle de mig vel bekendte Midler. Men uagtet jeg af Erfaring kjendte den fine List, den Varme og uroffelige Fasthed, hvormed de papistiske Præster pleie at iværksætte saadanne Forsøg paa, som de kaldte det, at bringe et forvildet Faar paa rette Vej til Hys-

den; uågtet hans Foredrag strengt og bestemt holdt sig til dette Ene, saa forekom det mig dog, som om jeg i hans Tone og Holdning og i den hele Form kunde spore en Bihensigt; men hvis sande Natur endnu var mig dunkel. — Da han nu tilsidst taug og med et mildt, roligt Smil ventede paa, hvad jeg vilde sige, saa svarede jeg ham vel med den Erbødighed, jeg virkelig følte for ham, og med den Agt, enhver god Christen skylder en anderledes Tænkende, hvem han ikke bør forarge, men dog tillige med en saadan Bestemthed og en saa kraftigt og klart udtalt fast Villie, at den gamle Mand vel maatte forstaae og indsee, hvorledes der hos mig i denne Henseende Intet var at udrette.

Han forblev taus nogle Diebliske; derpaa begyndte han atter: „Velan, min Søn! jeg vil ikke fremdeles ved mine Beviser søge at røkke Din Tro, som Du holder saa fast paa, som paa det eneste rette Livs-Anker; jeg vil ikke videre forsøge paa at oprykke den Plante, som synes alene at give Din udødelige Sjæl Næring, uden med fuldkommen Bestemthed at kunne overbevise Dig om, at den Plante, jeg formaaer at sætte istedet, vilde blive Dig det eneste sande Livsensstræ. Naar jeg nu tilsidst faaer sagt Dig, hvad jeg maa og skal sige, betænk saa selv, hvad Du har at gjøre!“

Her standsede Don Athanasio et Dieblif, betragtede mig med tankefuldt Blik og ridsede, med nedbeiet

Hoved, i Sandet med sin Stav. Jeg sad spændt og forventningsfuld efter, hvad han nu vilde fremføre.

Endelig vedblev han i en rolig Tone, der dog lidt efter lidt efter lidt blev mere bevæget: „Hvad Du faaer at høre, er en Hemmelighed, der, skjøndt først betroet mig under det helligste, under Skriftemaalets Segl, dog er af den Natur, at jeg siden har forstaaet, hvorlunde det kunde og maatte blive min Pligt, i det Mindste til Dig, min Søn! at aabenbare Dig en Deel deraf. En Dvinde, den yndigste Guds Skabning, en reen Engel paa vor fortabte Jord, har fattet en uflukkelig Kjærlighed til Dig! Du betragter mig saa forbauset? Er Du endnu saa uersfaren, at Du ikke veed, hvad Kjærlighed er? eller er det muligt, at et nordisk Hjerter skulde være koldt og utilgængeligt for dette Himlens Sendebud, der ligesaa ofte kan paa sine Vinger hære os til et Paradis, som, naar det misforstaaes, styrte os til det dybeste Gehenna. Hun elsker Dig. Hvorfor? O, dette Spørgsmaal vil jo vel Ingen gjøre, som selv een Gang har elsket! Hvad elsker man hos den Elskede? Hvad er det, der fører to Hjerter sammen og gjør dem til Eet? Veed man det? Nei, det er et helligt Mystorium, en uløselig, sød Gaade. Hun elsker Dig; ikke Dit Ansigt, ikke Din Persons uævortes Fremtræden, ikke Din udelige, begavede Aand, ikke heller fordi Du har gien-givet hende til det hjære Liv og al dets Rigdoms Fylde!

— Du veed eller aner nu, hvem jeg taler om? Fatter Du den Salighed, at være Gjenstanden for en saadan Engels reneſte, ømmefte Følelſer? at være Den, for hvem hendes nysudſprungne, jomfruelige Hjerter har følt den forſte ſøde Engſtelſe? Frygt ikke for Fremtiden. Trods den ſtore Afſtand mellem Ederſ Raar, er jeg overbevist om, at Alt vil ende vel, hvis Du kun vil. Hendes ædle Broder, vor naadige Hertug, der elſker denne Søſter over Alt i Verden, vil, det veed jeg med Viſhed og er bemyndiget til at ſige Dig det, ſtille Dig i enhver Henſeende paa et ſaadant Standpunkt i det ydre Livs Forhold, at denne Afſtand vil synes ringe, eller maafkee ganſke ſvinde. Det kommer altsaa kun an paa Dig ſelv, om Du vil gribe denne timelige Lykke ſom et Bink fra Himlen til at føreſ paa den rette Vej til den evige; thi vide maa Du, at uden dette, er Du ogsaa for ſtedſe udeluſt ogsaa fra dette jordiske Paradis, der ſaa ſtraalende aabner ſig for Dig! — Svar ikke nu ſtrar; men i Dit ſtille Hjem gaar paa Raad med Dig ſelv; og dertil ſjenker en Olding Dig ſin ſin beſte Beſignelſe! Fred være med Dig!”

Den gamle Mand reiſte ſig og lagde ſin ſittrende Haand paa mit Hoved. Jeg greb hans Haand, og overvældet af de beſynderligſte, mig hidtil ukjendte Følelſer, fuld af indvortes begyndende Kamp og Forvir-

ring, tryffede jeg den taus til mine Læber og gif som i en Drom ud af Klosteret.

Det var Nat, Stjernerne tindrede paa Himlen og tusind lysende Insector glimrede mellem det Grønne, medens jeg som beruset vandrede paa den smalle Hjeldstie tilbage til Bellagioja. Min Tjener, Martin, havde ventet mig, som det lod, med Længsel og Uro; saaledes maatte jeg i det Dieblif udtyde hans næsten overdrevne Glæde ved at see mig igjen. Han lod ogsaa nogle Ord falde om, at disse Besøg i Klosteret ikke huede ham, og yttrede det Dnsse: „gid vi vare vel herfra; thi her kommer ikke noget Godt ud af Alt dette!“ Jeg agtede ikke stort paa hans Vengstelse og modtog med Rigegyldighed den Efterretning, at min Ven, den unge Læge, Don Marcello, just nylig var ankommet fra Florents for at indhente Kundskab om Prindsessens Befindende. Lidt efter min Hjemkomst traadte han ind i mit Bærelse, viiste mig sin sædvanlige Venlighed og overøste mig med Lyksønskninger til det Mirakel, jeg havde gjort. Men i hans Dine laae der en Lumskhed, der, uagtet min indvortes stærke Bevægelse, ikke undgik mig. Det var mig saare hjært, at han snart forlod mig; og, alene med mine Tanker, vankede jeg den halve Nat op og ned, beleiret og bestormet af en Hjende, jeg havde al Kraft behov til at bekæmpe. Jeg nægter det ikke. Den Udsigt, der var aabnet mig til en saa svim-

lende Høide, den glimrende Fremtid, som laae for mig, men fremfor Alt det dyrebare, skjonne Klenodie, der saa uanet, saa aldeles uformodet blev mig tilbudet, og til hvilket det aldrig i mine Tankers Lødom var faldet mig ind at udrække min Haand, gjorde mig saa ør, rystede mine stærkeste Forstandninger i deres dybeste Grundvolde, og afstedkom en saadan Forvirring, en saadan Strid i mit Indre, at jeg stundom i Kampen troede at skulle bukke under eller miste min Forstand. Jeg kunde ikke bede, — jeg turde ikke! — jeg vidste ei, hvordan jeg turde! — Endelig kastede jeg mig paa mit Leie og henfaldt i en urolig Slummer. Da havde jeg en Drøm. Det forekom mig, som om jeg saae min afdøde Fader og Moder sidde i Skyerne, hver paa sin Side af en aaben Vigtiste; i Vigtisten laae jeg selv. Min Fader vilde lægge sin Haand paa mit Hoved til Velsignelse, min Moder vilde kysse min blege Pande; men Vigtisten sank stedse dybere og dybere for dem og indhylledes tilsidst aldeles i fulsorte Skyer, medens de Begge jamrende skjulte deres hjære, velkjendte Ansigter i Hænderne. Da traadte der en Mand hen til dem, iført en sort, folderig Præstedragt. Paa den brede, kraftige Pande, de skjætte Dine og den trodsige Mund gjenkjendte jeg ham; det var Doctor Morten Luther. Med sin ene Haand trak han de sorte Skyer, som skjulte mit Dødsleie, tilbage, ret som man drager et tungt

Rigklæde bort, med den anden greb han kraftigt min Arm og tilraabte mig med tordnende Stemme: „Stat op og følg mig paa den rette Vej!“ Og jeg følte hans mandige Kraft gennemstrømme mit svage, blødagtiggjorte Bæsen, jeg reiste mig rask, aabnede de tunge Dielaag, som efter en hæslig Veruselse, og vankede ved hans Side. Da stod jeg med Fet i en blomstrende Dal, mine Forældre var der ogsaa, de omfavnede mig, den Levendegjorte, med tusind Taarer og Betsignelser; men langt, langt borte i det taagede Fjerne saae jeg Prindsessen mellem en lang Række af Konner, selv iført det hvide Slør, lidt efter lidt at svinde for mit Blik. Og det Hele svandt; min Slummer blev rolig, til Morgensolen hævede sig over Klippernes Tinde. Med lettet, freidigt Hjerte sprang jeg op, jeg kastede mig paa mit Ansigt og bad; og jeg kunde bede! Fristelsen var veget fra mig. Med Kjæthed saae jeg fremad; men tilbage paa Kamppladsen kastede jeg mit Blik kun med en Art af undselig Medlidenhed med mig selv. Hvor ussel, hvor svag havde jeg ikke været i disse Tvivlens Timer! Hvad var det vel, jeg havde havt at overvinde? Kun Vrede, Rigdom, Stjønheds blændende Tilloftelser havde søgt at overmande mig. Jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er: hvis den stærkeste Fiende havde stillet sig i Marken imod mig, da var jeg visse- lig segnet; men — jeg elskede hende jo ikke!”

„Nu vil Han nok bilde mig noget ind, Mester Ole?“ raabte Abigaël leende, „hvorfor skulde Han ikke kunne elske den kjønne, fornemme Prindsesse?“

„Hvorfor?“ spurgte Herr Oluf Borch med en Blanding af Forundring og Forlegenhed, „det er i Sandhed et sært Spørgsmaal, Hun gjør mig der, min Hjerte! Forstaaer Hun det ikke selv, saa troster jeg mig neppe til at forklare det. Nok er det, jeg elskede hende ikke, og deri havde jeg mit stærkeste Baaben mod Fristelsen; og den Lethed, hvormed jeg overvandt denne, borger mig for Sandheden deraf. Jeg skammer mig næsten ved Kampens Smerte! En Brøde havde jeg ikke paa mit Hjerte; den dybe Verbødighed og tilbageholdende Urefrygt, hvormed jeg altid nærmede mig min høie Patient; den store Priis, jeg satte paa hendes yndesfulde og angene Dmngjængelse, den Art af Kjærlighed, som en Læge saa naturligt maa fatte for den, han har været saa lyffelig at udribe af Smertens eller Dødens Favn, tillod mig aldrig i min Færd at glemme eller at overskride den fjerne Grændse eller at overspringe det uhyre Svælg, som Forholdene havde lagt imellem os, og kunde heller aldrig have indgivet Prindsessen den Tanke, at jeg nærmede andet end sømmelig Agt og Verbødighed for hende. Hvor kunde jeg vove at ane Sligt? Ingenfinde glimtede en saadan forvoven Tanke frem i min Sjæl!“

„Naa, hvad blev der saa af?“ sagde Abigaël utaalmødig, „hvad sagde saa Prindsessen til den Kuro?“

„Jeg gav hende den ikke selv,“ sagde den Lærde smilende, „jeg gik til Klosteret og gjentog i Korthed for Abbeden min faste Beslutning, for ingen, selv den høieste Priis i Verden at ville eller kunne vende min Fod fra den Bei, som jeg ene troede at føre til Trefsen; men ikke med eet Ord nævnte jeg den unge Tyrstinde, og ikkesheller Don Athanasio berørte mere denne Sag. Men af hans Ansigts Udtryk, af hans Holdning og den Maade, hvorpaa han optog mit afgjørende og bestemte Svar, sluttede jeg, at dette Udfald af Sagen var ham kjær, og at han selv kun, tvungen ved sin høie Fosterdatters Billie, havde paataget sig denne sære Mægling.

I nogle Dage saae jeg hende ikke; thi hun holdt sig indsluttet i sine Gemakker, og kun Abbedens hyppige Besøg hos hende, hans bekymrede Miner, hans Bestræbelser for at berolige ogsaa mig, skjøndt jeg vel vogtede mig for at lade see den Uro, jeg i Grunden følte, overbeviste mig desværre fuldelig om, hvor meget det kostede ham at besværges den Storm af Videnskab og Sorg, der maatte rase i hendes ungdommelige, varme Hjerte. Min Samvittighed havde Intet at bebreide mig; jeg kunde endog nu og da med en forfængelig Selvtilfredshed bilde mig ind at have vrist mig som en

hæderlig Helt; men Bevidstheden af, at jeg egentlig Intet havde havt at beskæmpe, som var Talen værd, fremstillede mig hendes Kamp saameget haardere og hendes Idmygelse saa meget bitterere.

I denne Sindstilstand var det mig næsten uuddaaeligt bestandig at være beleiret af Don Marcello, der med paatrængende Venlighed sneg sig efter mig, hvor jeg saa gik eller stod. Han var hos mig Morgen og Aften; saa ofte han kunde, deelte han ogsaa mine Maaltider.

En Eftermiddag, da vi just sad ved et lille Marmorbord ved det aabne Vindue og en Tjener havde bragt os en liden Besperkøst, bestaaende af Frugt, Ost, Brød og Viin, traadte Prindsessens fortroligste Kammerfrosen ind og leverede mig et lidet beskrevet Blad. Jeg gik ind i et Sideværelse og læste følgende Ord:

„Drik ikke oftere med Ham!“

skrevne med Prindsessens egen Haand.

Vinket var tydeligt nok!

Da jeg igjen traadte ind til Don Marcello, forekom det mig, som om han hurtigt gjemte et Papir indenfor sin Kofte, og da jeg satte mig ned ved Bordet, bemærkede jeg, at han alt havde skjenket af den mørkerøde, toskansse Viin i begge de slebne Glas, som stode for os. Jeg lod, som Intet var, og gav mig roligt til at spise nogle Druer og Mandler.

Da sagde den unge Ræge smilende: „Jeg har hørt fortælle, hvorlunde det er Skif og Brug i Eders nordlige Lande, at Mænd, som agte og elste hinanden, naar de ville slutte Venfskab, besegle dette paa en høitidelig Maade ved at tomme et Bæger tilsammen. Skulle nu ikke vi To,“ vedblev han, i det han greb det foran ham staaende Bæger, „som jo nu ere saa gode Venner og Brødre i Kunsten, og som have, om end ei i Ord saa dog i Gjerningen, sluttet Broderskab, ogsaa besegle vore Hjerters Pagt paa en lignende Maade? og derhos love med Trofskab at mindes hinanden, naar vi leve fjernt hver paa sit Sted?“

Jeg rakte alvorlig min Haand ud, han satte sit Glas og slog sin Høire i min.

„Ja,“ svarede jeg, „saaledes er det Skif i mit Land; men til den høitidelige Ceremonie hører endnu et Tegn paa, at man har en fast, uroffelig Tro paa hinanden, at man vil dele Alt med hinanden, og dette Tegn bestaaer deri, at man verler Bægrene!“ og med disse Ord greb jeg hurtigt hans eget Glas og bød ham med en Haandbevægelse at tage mit. Han blegnede og hans Dine betragtede mig skummelt.

„Naa, hvorfor drifter I ikke?“ vedblev jeg, idet jeg hævede den fulde Pokal. Han stirrede taus og ubevægelig paa mig.

I dette Dieblif aabnedes Floidorene til Bærelset,

og Prindsesse Laura Maria af Medici traadte hurtigt ind, efterfulgt af et Par Cavalierer og en Vagt. Hun var bleg, og hendes sorte Dine lynede. Paa et Bink af hende greb Tvende af Vagten den forstenede Læge og holdt hans Arme fast. Han rystede som et Espeløv, Tænderne klappede i hans Mund og forgjeves forsøgte han paa at knæle.

„J har dog vel ikke druffet? Ved alle Helgene! drif ei!“ sagde Prindsessen, henvendt til mig.

„Endnu ikke, naadigste Fyrstinde!“ svarede jeg, „men nu tommer jeg trostigt dette Bæger: Himlen beskytte Eder og Eders ædle Stamme!“ og jeg uddraf Bægeret tilbunds.

„Ha, nu er J Dødens Mand!“ skreg hun og vilde holde mig tilbage.

„Nei,“ svarede jeg, „en Engel fra Himlen har frelst mig! Her staaer Dødens Kalk, som var iskjenket for mig!“ og pegede paa Don Marcellos Glas.

„Himlen være lovet og priset i al Evighed!“ udbrød Prindsessen, „at jeg ikke kom for sild med min Advarsel! Den hellige Guds Moder har aabnet mine Dine for denne Forræders lumste Raad. Bind ham! og undersøg ham noie! Dette Glas med dets Indhold skal, velforseglet, sendes med til Florents, hvor min Broders Retfærdighed og Forbrydelsens Følger vente ham!“

Man knappede den Jangnes Kofte op og et Papir

faldt ud, hvori var svøbt en lille Væsse, hvis Indhold jeg ved første Diekast erkjendte for at være Rottfrugt."

"Jh naa!" raabte Abigaël leende, "der var I da nær ved det!"

"Prindsessen," vedblev Herr Duf Borch alvorlig, "betragtede mig taus nogle Diebliske, og det var tydeligt at see, i hvor stor Bevægelse hun var og hvorledes hun syntes at vakle i sin Beslutning. Endelig traadte hun nærmere til mig og sagde, uhørt af de Omstaaende: „Reis og vær lykkelig! I har frelst et Liv, som tilhører Eder! nu har jeg ogsaa frelst min Deel!"

Hun rakte mig sin Haand; jeg boiede mig og kysede den taus og med Taarer. Derpaa forlod hun mig, og dette var den sidste Gang, jeg saa hende.

Tidligt næste Dag begav jeg mig til Florents, hvor jeg af Hertugen blev modtaget med stor Naade. Han befalede mig endnu i nogen Tid at forblive ved sit Hof og overvældede mig med den ene Gæstbeviisning og den ene Gave efter den anden. Ogsaa med min Ven, den lystige Sanger Francesco Redi, mødtes jeg ofte og tilbragte i hans og endeel andre Lærdes og Kunstneres Selskab mangen glad Aften.

Efter en Maanedes Forløb sad jeg atter, i Selskab med min trofaste Martin og nogle andre Reisende paa Hestens Ryg og red med lystigt Mod henad Veien, der fører fra Florents til Pisa. Underveis naaede vi

en stor Transport af Forbrydere, der under stærk Vagt og lænkede til hinanden, ligesom Dvæg bleve drevne til deres Bestemmelsessted, Galeierne i den store vidtberømte Sehavn Livorno. Da vi kom paa Siden af Sværmen og vilde ride forbi, løstede Een af de Lænkbundne sit mørke, forvildede Ansyn imod os; hans gnistrende Blik traf mit, han udstødte en sæl, hylende Patter og de forsmædeligste Forbandelser strømmede fra hans Læber, da han gjenkjendte mig. Det var Don Marcello. Een af Vagten svang en Svøbe over hans Hoved, jeg satte Sporerne i Siden paa min Kleppert og kom dem snart af Syne; men den Patter og det Smertenshyl forfulgte mig længe og jeg mindes det endnu kun med Gysen! — Seer Hun, min søde Hjerte! Dette er Historien om den Prindsesse, som jeg kunde have faaet til Kone!”

Herr Oluf Borch taug stille og saae tankesfuld ned for sig; ogsaa det blonde Pigebarn syntes beskjef-tiget med sine Tanker. Da opdagede hans stirrende Blik paa det hvide, skurede Gulv en langagtig, mørk Plet. I den Formening, at det var Noget, hans unge Elskerinde havde tabt, bukkede han sig ned og tog det op. Det var en heirod Haneffier, oien synligen affalden af en Hatté-Plumage. Han holdt den hen for Lampens Lys og spurgte smilende: „Se her, hvad jeg fandt paa Gulvet! hvad er det?”

Abigaël blev ligesaa høirod i Ansigtet som Hane-
fieren, men svarede meget sindigt, med rynket Pande,
ligesom hun tænkte sig om: „Gud veed, hvor dog det
kan være kommet her! det kan jeg slet ikke begribe! Vi
bruge saamæn ingen røde Hjer her i vort geistlige Huus!
— Men hør,“ afbrød hun sig derpaa selv hurtigt,
„Han har saa tidt lovet mig, at ville synge noget for
mig, men det Løfte har Han endnu aldrig kunnet be-
qvemme sig til at holde. Nu har Han fortalt; syng
nu ogsaa lidt! Han mener vel, jeg er en ufornoielig
Gen, der baade vil have i Pose og i Sæk?“

„Jeg synger kun saare slet, min venlige Abigaël!
men imidlertid, kan det forskaffe Hende nogen Moro,
saa vil jeg for den Sags Skyld gjerne give min flette
Stemme til Priis!“

Med disse Ord tog Herr Oluf Borch en stor
Luth, som laae paa Bordet, i Haanden og begyndte
uden videre Forspil:

„Rosen sidder paa Thronen —“

„Jh, min Gud!“ raabte den unge Pige uvillkaar-
lig og en blussende Purpur strømmede atter over An-
sigtet og den sneehvide Hals.

„Kjender Hun den Bise, min Hjerte?“ spurgte
Doktoren lidt forundret.

„Nei — jo — nei! jeg kjender den ikke, troer

jeg," stammede Abigaël, „nei, jeg stødte mig kun lidt paa Tenen! Bliv kun ved og syng!"

„Visen blev mig sendt forleden paa et trykt Blad blandt mange andre nye Sager fra vor Bogfører Moltke," sagde han, „jeg fandt den ret fion, og Tonen er jo bekjendt nok. Det er sagtens et Hjertes-Udbrud fra en Forelsket til hans Udkaarne. Forfatterens Navn stod ikke derpaa." Og han vedblev:

Rosen sidder paa Thronen,
Hun haver den største Magt;
Hun bærer Sceptret og Kronen
For alle Blomsters Pragt.

I Baarens Høitidsklæde
Sees Lilie, Nellik, Viol
Ydmygelig fremtræde
For hendes Dronningestol.

Syringer og Afkeleier,
Reseda med Tusindfryd
For hendes Fod sig neier
I deres rigeste Pryd.

De aabne de gyldne Skaaler,
Da dufter den hele Krands;
Men Rosen dem overstraaler,
Som Solen Stjernernes Glæds. —

— Mig blomstrer i Sands og Sinde
En Flor udaf Tanker frie;
For Dig de alle maae svinde,
Thi Du er Rosen deri!

Medens den Lærde med en stærk, men uovet og raa Stemme ganske simpelt sang disse Niim, sad den unge Pige nedboiet og, som det syntes, ivrigt beffjefstiget med sin Teen, som om Strængen var uredt; hendes Kinder blussede, et listigt Smil krusede sig over den lille Mund og de fine Næseborer sittrede. Da slog Kloffen ni paa en nærliggende Kirkes Uhr.

„Det er silde, Kloffen er alt ni,“ sagde Herr Oluf Borch, „hun længes vist efter Hvile, min Skat! og jeg har vel endog utilbørlig trættet Hende med min lange Fortælling!“

„Nei Han har saamæn faaet Tiden godt til at gaae!“ sagde Abigaël og reiste sig. „Ja men hør! at han dog ikke tog den deilige, fornemme og rige Prindsesse! det kan jeg ikke begribe! det er jo næsten fabelagtigt!“

„Saa det kan Hun ikke forstaae?“ sagde han smilende, „det forekommer mig dog ret begribeligt. Og desuden takker jeg nu Gud, at det ikke skeete,“ lagde han smigrende til, „thi saa havde jeg ikke været den Ulykkelige, jeg nu er!“

„Ala jo vist havde Han saa! men Han kjendte ikke dengang sit Bedste!“ sagde Jomfruen og rakte ham sin lille, trinde Haand, som han ærbødigt kyskede. „Nu maa han smukt tage tiltakke her!“

Hun greb med disse Ord Lampen paa Bordet og fulgte sin Fæstemand ud i den yderste, store Stue. Men da han nu langsomt skred foran hende henad det slir- lige Teppe og nærmede sig til Stolen, hvor hans Kappe laae, bemærkede han i eet af de store, klare, ved Siden af Udgangsdøren hængende Speile, at Abigaël med smilende Mund og tindrende Dine, idet hun fulgte ham, efterabede hans haltende Gang! og at Pernille, der ogsaa fra en Sidedør var kommet ind for at melde Tjenerens Komme, stod der med begge Hænder i Siden og havde største Noie med at holde Latteren tilbage! Dette Syn greb ham med Dødens Bitterhed, og det løb ham iiskoldt ned ad Ryggen. Men rolig fastede han sin Kappe om Skuldrene, tog Baret og Stof og traadte med et venligt „Godnat!“ ud paa Trappegangen. Med langsomme Fjed gik han ned ad den første Afdeling, medens det susede for hans Dre og Blodet stemmede sig til Hjertet; men her maatte han et Dieblif staae stille. Han lænede sig til Rækværket og traf Beiret med Besvær. Da hørte han Jomfruens og Stuepigens skingrende Latter tabe sig i de indre Værelser. Han steg ned til Gadedøren, hvor den gamle Tjener ventede ham med Lygten; men da denne ved Skinnets af Lyset havde opdaget sin Herres forvirrede, blege Ansigtstræk, greb han ham under Ar-

men med en bekymret Mine for at lede ham ned ad Steentrinene, i det han hvisttede: „Men, Herregud! hvad er der dog paa færde?“ Dog Oluf Borch rev sig løs, hævede Hovedet rask, slog Rappen tæt om sig og ilede med faste, hurtige Skridt hjem til sin eensomme Bolig.

Dagen efter sendte han Jomfru Abigael et Brev, som han havde skrevet med blødende Hjerter, men som hun læste med Smil og høi Glædesrødme paa kinderne. Ogsaa Formynderen, hans Høiærværdighed Provst Ursinus, fik et Brev i samme Anledning; og var dette Brev saaledes stilet, at det maatte fjerne al Ulempe fra denne Kant for den unge Pige.

Næret efter i Februar Maaned, paa en smuk, klar Fredags-Formiddag saae man et Bryllupstog langsomt og hoitideligt at bevæge sig hen over den frozne Steenbro paa Høibro Plads og nærme sig til St. Nikolai Kirke. I Spidsen gik en ung, rank, velvoren Karl, riigt og broget paaflædt; paa Hatten vaiede en Plumage af hvidde Fjedre. Ved hans Side gik med rødmeende Kinder og sædeligt nedslagne Dine Bruden, Jomfru Abigael Søfrens Datter Glud; en Sværm af Slægt og gode Venner fulgte efter og Toget sluttedes af Tjenere og Staldkarle i de Poviskers Liberie. Herr Doctor Ursinus holdt Bielsen og et stort Banfett, foranstaltet paa Raadhuset, endte den glade Dag.

Men omtrent en Snees og nogle Aar senere reiste der sig i Kannikestræde en stor, grundmuret Gaard. Den blev indrettet til Bolig for et lidet Antal slittige, trængende Studenter, og, opbygget for Penge, som Herr Oluf Borch dertil havde testamenteret, ifølge hans Villie kaldet Collegium Mediceum.

